

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ÜLKÜCÜ HAFIZA

MEHMET SAYIN

BİLGİOĞUZ

o k u n a c a k k i t a p l a r

ÜLKÜCÜ HAFIZA

Mehmet SAYIN

BİLGEOĞUZ®

ÜLKÜCÜ HAFIZA

Mehmet SAYIN

Genel Yayın Yönetmeni

Genel Koordinatör

Editör

Kapak Tasarım

Mizanpaj

ISBN

Yayın Sertifika No

Matbaa Sertifika No

Baskı Tarihi

Baskı Cilt

Satış / Pazarlama

Oğuzhan Cengiz

Ceyhan Çağatay Demir

Dr. Cengiz Zengin

Ercan Portakal

Burhan Maden

978-605-9960-11-3

12460

22858

Ocak 2015

Lord Matbaası

+90 212 674 93 54

Davutpaşa Emintaş Sanayi Sitesi

103/430 Davutpaşa-Topkapı

Yiğit Turunç

BİLGEOĞUZ®

Alemdar Mh. Molla Fenari Sk. No:35/B

Cağaloğlu - Fatih/İSTANBUL

Tel: +90 212 527 33 65 - 66 Faks: +90 212 527 33 64

www.bilgeoguz.com.tr

bilgi@bilgeoguz.com.tr - bilgekitap@gmail.com

/bilgeoguzyayinlari

/bilgeoguzkitap

Bu kitabın yayın hakkı, yazarıyla yapılan sözleşme gereği **Bilgeoğuz Yayınları**'na aittir. Kitabın hukuki sorumluluğu yazarına aittir. Kitapta yer alan fikir ve önermeler yayınevine yasal bir sorumluluk doğurmaz. Kaynak gösterilmeden kitaptan alıntı yapılamaz. Yayınevinin yazılı izni olmadan radyo ve televizyona uyarlanamaz. Oyun, CD/DVD veya manyetik bant haline getirilemez, fotokopi ya da herhangi bir yöntem ile çoğaltılamaz.

ÜLKÜCÜ HAFIZA

Mehmet SAYIN

BİLGEOĞUZ®

İçindekiler

ÖNSÖZ	11
Ülkücüler 1969	23
Şehitler Ölmez	28
İstanbul Ülkü ocakları 70 li yıllar	32
İSTANBUL ÜNİVERSİTESİ BEYAZIT 70 Lİ YILLAR.....	39
SİYASİ KAN DAVASI YILLARI.....	81
12 EYLÜL	125

LEKE

Namus lekesi değil alnımda gördüğünüz,
Vurulmuşum, vurulmuş düşmüşüm g pe gündüz.
şakağımdaki kansa, o benim g l ş md r,
Namert s r nmektense, erkekçe  l ş md r.

şaşırmayın, korkmayın,  rkmeyin ey yiğitler,
Bakın etrafımızı nasıl sarıyor kızıl itler!
Zaten faydası yoktur korkaklığın ecele,
Yaşamak hakkın lakin istiklalinle bile

İhtirama zaman yok, merasime ne hacet?
Size düşen daha çok vazifeler var. Evet...
Evet!.. Böyle sürerse bu eşkıya kanunu,
Müebbet felakettir milletin sonu

Size selam gönderdi kırk yiğidiyle KüRşAD
Sizden haber bekliyor yüz milyon; imdat! İmdat!
Hala tevekk lde mi kararlısın yoksa?
S k t neyi halleder, yaran oyuk oyuksa?

Tevekkül Allah'adır zillete katlanılmaz!
Ya hayat, ya  l m! Bunun  tesi olmaz.
Namus lekesi değil alnımdaki bu leke,
Asırlardır karşıma çıkmazken tek teke

Önümüzde dalkavukluk, meddahlık edenleri,
şimdi iyi tanı, g r neymiş hünerleri...
Mütefekkirler echel, realistler yalancı,
Hayret! Dünkü yabancı, bugün bu handa hancı...

Dağdan bağa inenler, yoluma kül döküyor
Benim ayak izlerim taşralı gözüktüyor
Farkına yeni vardım, suçluymuşum ben meğer
Otağında cellâtlar... Kaçmak!.. Bu neye değer!

Ne papyon kravatlı, ne rugan pabuçluyum
HALÎSANE TÛRK'ÛM BEN, onun için suçluyum.
Suçluyum, hainleri gözlerinden tanırım ben.
Bir intizar dinlerim şu toprağın kalbinden.

O ses der ki: -Ey oğul, yazıklar olsun sana!
Mezarımı kirleten, şu mahlûka baksana!
Baktım gafiller düşmüş hainlerin peşine
Dedim Bozkurtların yurdunda, çakalların isi ne?

Fırlamışım yayımdan, ok hedefi mutlaka bulur
Son kale, son akında, ancak böyle kurtulur.
Namus lekesi değil, kurşun yarasıdır O.
Asrin adaletine, bir yüz karasıdır bu!

Arz-i endam etsinler... Mütebessim, mutantan.
Sonra da sulhseveriz, deyiversinler YALAN
Yalandır ne söyleseler, beşeriyet namına,
Hanümanlar yıkılır, bu şerriyet namına.

Adi cinayetlerle küllenir asil yara
Can yakar, göz yaşarır, alır yürür bu sara
Sokaktan okullara, okuldan minareye
Bu kıvılcım saçarken bekçiler uyur, niye?

Kimdir bu uyanıklar, niçin uyur uyuyan?
Beş kıta birbirine dokunur zaman zaman
Bayraklar indirilir, paçavralar sallanır
İşte bu kızıl itler, bu sayede yallanır.

İnsan denmez bir avuç yal için sürünene
İnsan denmez sesimden ürküp, dev görünene

İnsan denmez iltifat, iltizam edenlere
İnsan denmez yenilen ve önde gidenlere
İnsan denmez gözyaşı döküp, ter dökmeyene
İnsan denmez hedefi görüp diz çökmeyene

Ben şüheda nesliyim, başkaya varmaz dilim
Belki mağdurum ama asla meyas değilim.

Gök bayrak, Albayrağa bir gün çizerken ufuk
O büyük kurtuluşa yürürken çoluk çocuk
Bu nefes bu bedeni terk edip de gitsede
Ruhum at koşturacak, o büyük hengâmede.

Namus lekesi değil, artık bilinmeli bu!
Asıl leke bellidir, kökten silinmeli bu!
Bir isyan cinnet gibi, bir gün ki kâbus gibi
Karşımda tomsonlular, Yunan gibi Rus gibi

Ey gönüllü bayraktar, ey devşirme döller!
İleri, biraz daha, biraz daha ileri.
İhanet oyununda, peşrev çekenler bu kez
Bilsinler ki bu toprak, hainleri hiç sevmez!

Bugün sabreyleyenler, bir gün bezecekler
Tutup başlarını, taşlarla ezecekler.
Atalarımız bize, böyle ferman buyurdu
Ey ecdat sevgisiyle taşan kahraman ordu

Bu hâkimler veremez, hükmünü bu celsenin
Hazır olun Bozkurtlar! Hüküm sırası sizin.

ÖNSÖZ

CKMP MHP olduğu zaman ben 18 yaşındaydım: O zamandan beri ülkücüyüm, aradan geçen 45 yılın tamamını yaşadım ve pek çok şeye de şahit oldum. Hafızam da güçlüdür. İşte bunun için yaşadıklarımı yazmaya karar verdim. Bu konuları yazmak için yeterli bilgi birikimine sahip olduğuma inanıyorum. Kitabımda bir ülkücünün hafızasını bulacaksınız. Bu kitapta yazdıklarım tamamen yaşadıklarımıdır ve kendi hafızamdan yazılmıştır. Aradan geçen kırk küsur yıldan sonra ufak tefek zaman ve mekân hataları olabilir, onlar için peşinen özür dilerim ama neredeyse tamamının doğru olduğundan emin olabilirsiniz. Ufak tefek hataları da bilgisayardan bakıp düzeltmeyi kendime yediremedim çünkü bu bilgiler bilgisayar(arama motoru) bilgisi değildir. Yazdıklarımın arasında da kendi özgün yorumlarım var, onlar da benim kendi şahsi düşüncelerimdir ben kendi payıma “teşkilat disiplini adına” susup oturmayı hiç bir zaman tercih etmedim ve her zaman da vicdanımın doğrularını yazdım. Yazmaya da devam edeceğim. Okuyun, bakalım beğenecek misiniz.

Mehmet Sayın

10. Kasım. 2014

Bu kitapta ölkücü anlayışın 40 yıl içerisinde hangi safhalardan geçtiğini anlatacağım. "Ölkücü hareketin içinde 44 yılını geçirmiş biri olarak" kendimi bu konuda yazmaya yeterli olarak görüyorum.

Hemen belirtiyim, bu yazıları yazarken maksadım "biz 40 yıl önce doğru idik şimdi yanlış " demek değildir. Yani 40 yıl öncesini de,bugünü de asla yargılamıyorum. Yaptığım şey sadece bir durum tesbitinden ibarettir. Bugün yanlışlarımız ve doğrularımız yan yana olduğu gibi 40 yıl öncesinin yanlışları ve doğruları da yan yanaydı.

İlk tesbitim şu an kullanılan "reis" tabiri üzerine olacak. Bu tabir 90 sonrasına aittir.

Kırk yıl önce bizim reislerimiz değil başkanlarımız vardı. O başkanlar da üniversite öğrencisi gençlerdi, mezun olduklarında da yerlerine başka öğrenciler gelirdi. Reis lakaplı bir iki başkanımız da vardı ve bunlardan biri de merhum Abdullah Çatlı idi. Hemen belirtiyim "beğenenler olabilir ama ben "reis"tabirinden hiç hoşlanmıyorum.

Ayrıca "bugün zannedildiği gibi" parkayı sadece solcular giymezlerdi, bizler de o zaman parka giyerdik. Parka o zaman militanlığın bir ifadesi sayılırdı. Bıyıklarımızın şekilleri de sol ile farklıydı. Bugün de farklı. O zaman sakallı ölkücü yok denebilecek kadar azdı. Bıyıklarımız ise "hilal bıyık" veya "Yavuz Sultan Selim"bıyık idi.

O yıllarda benim bıyıklarım aynı Yavuz gibiydi. Daha doğrusu bizler o zaman o bıyık şeklinin Yavuz Sultan Selim'e ait olduğunu sanıyorduk.

(Kitaplarda Yavuz Sultan Selim olarak yayınlanan resmin aslında Safevi imparatoru Şah İsmail olduğunu sonradan öğrendik.)

Slogan o kadar da önemli değil ama o yıllardaki sloganlarımızın ise bugünden çok daha fazla olduğunu söyleyebilirim.

Ama asıl fark kitap okuma alışkanlıklarında ve ülkücülerin yetiştirme tarzındaydı. O yıllarda “o ateş ve kan ” ortamında yüzbinlerce ülküdaşımız o ocak seminerlerinde yetiştirildi. Bu yetiştirme tarzı bizim yüz akımızdır.

Tabii o yıllardaki kitap okuma alışkanlığımız da öyle.

Üzülerek belirteceğim bu yazdıklarımın hiç biri kırk yıl sonra yok. Belki de var da ben göremiyorum. Veya kısmen var.

Bugüne dönersek;

Bozkurt işareti “Azerbaycan Halk Partisinin işaretiydi” ve 1993 yılında biz onu da sahiplendik ve çok da iyi yaptık. 12 eylül öncesinde “1978 yılından sonra” işaret olarak sıkılmış sağ yumruklarımızı kullanmıştık.

O siyah takım elbiselerle o kara paltoları “Polat Alemdar dizisinden” çıkma gibi gördüğümü de hemen ifade edeceğim. Bu ikisi de, “reis” ifadesi de 90 lı yılların ürünleridir ve bugün de sadece iki sloganımız vardır;

“Ülkücü hareket engellenemez” ve tekbir.

Ama yine de sloganlar üzerinde pek fazla da durulmaması gerektiğini, esasın teferruatta değil özde olduğunu ifade etmek isterim.

Bir tespitim daha olacak;

Kırk yıl öncesinin kavgası ideolojik temelli idi ve asla etnik kavga değildi. Maalesef bugün ülkücülüğü Kürt düşmanlığı olarak algılayan ülküdaşlarımız var ve bunların sayıları da az değil.

Ama şunu da ifade etmeliyim bugünün ülkücülerini bizim kuşağımız kadar kolay dolduruşa gelmemektedir. Bunu da zamanla edinilmiş bir tecrübe olarak algılamaktayım.

Bir de bugün ve kırk yıl öncesinde bu kadar çok fark olmasını ülkücü hareketin 1980 -90 yılları arasında geçirdiği travma sonucu uğranan zulümlerden dolayı olduğunu da düşünüyorum.

Ülkücü hareketin kırk yıl öncesi de bugünü de bizindir yarını da çocuklarımızın olacaktır. Onun için bize düşen görev çocuklarımızı yetiştirmek olacaktır ve buna da önce ailemizden başlayacak ocaklarımızda da devam edeceğiz.

Türkiye’de ve dünyada yaşanan ortam bu günden çok daha farklıydı.

O günün ortamı soğuk savaş ortamıydı ve çok kutupluydu iki kutup arasındaki denge olması bugünkü orantısız tek kutuplu dünyadan daha kötü değildi.

Türkiye’de de Dünyada da dün ile bugün arasındaki en büyük fark bence bilgisayarlardadır. Artık her bilgi parmağınızın ucundadır ve size bir tık uzaklıktadır. Ben 37 yıl önce İ. Ü. İşletme fakültesinin son sınıfındaydım ve o zaman da bilgisayarlar vardı.

Ama o zaman bugünkü Laptop’ların yaptığı işin yüzde birini bile yapamayan bilgisayarlar vardı ve o bilgisayarlar da oda büyüklüğündeydiler, üzerlerinde de koca koca bantlar vardı.

Ben o nesnelerden ürktüğüm için “Bilgi işlem” dersinin bulunmadığı bir bölümü seçmiştim.

O zaman şimdiki gibi “sanal alem” olmadığı için o devrin ülkücüleri de gerçektiler. (Bu “gerçek” sözünden ne anlatmak istediğimi birazdan anlayacaksınız)

Yusuf İmamoğlu’da;

Ertuğrul Dursun Önkuzu’da;

Şehit Erhan Cengiz’de

En yakın arkadaşı Sıtkı hocanın kucagında şehit düşen Halil Yavuz da gerçektir.

Şimdi ise sanal alem var; Bu alemde ise her şey sanaldır ve o sanalların içinden hangisinin doğru hangisinin yalan olduğunu da asla bilemez sadece hissedebilirsiniz.

Tabii o “sanal alemin” kahramanları da sanaldır. Yani “Gerçek Ülkücüler” gibi “Sanal Ülkücüler” de vardır. Başka bir deyişle gerçeğin çakmaları da vardır.

Onları her yerde görebilirsiniz. Facebook’ta, Twitter’de, mail sayfalarında ve tabii sanal forumlarda da onlar vardır.

Onlar her şeyi bilirler !!!

MHP’ye genel başkan da tayin ederler !!! Asarlar !!! Keserler !!! Dilim dilim doğrularlar !!! ve tabii yıkıp yıkarlar. Nasıl olsa o sanal “Nick’lerin ardında gizlidirler, isimleri ve kim oldukları da belli değildir bu kişilerin.

Ve belli olmadığı için atış da serbesttir. Yani atan atanadır.

İşte bu sanal kahramanlar !!! kırk yıl önce yoktular.

Çünkü o zaman sanal alem yoktu. Ve insanlar gerçektir. Mücadele de gerçektir,idealizm de. Canını vatanına,Allah'ına ve bayrağına feda edebilecek kadar fedakar ve idealist olanlar da gerçektir.

Bu “sanal kahramanlar” !!! hakkında bir kaç cümle daha yazacağım.

Bunların çoğunluğu henüz dünyayı tanıma imkanı bulamamış 20 yaş altı gençlerden oluşmaktadır. Bu delikanlıların yazdıklarının bir kısmının tecrubesizliklerine verilmesi gerekir diye düşünüyorum.

Ama o “sanal kahramanların” içinde bazıları vardır ki onları asla hoş göremeyiz. Onların kim oldukları veya hangi düşünceye sahip olduklarını bile bilemeyiz.

Bu sanal ortamda kimin ne olduğunun bilinmemesinin sonucunda sanal alem her türlü provokasyona açık hale gelmiştir. Bu da başka bir gerçektir.

Şimdi idealistler de pek fazla değiller. O idealistlerin şimdi yok olduklarını elbette söyleyemeyiz ama sayılarının epey azaldığını görebilmek için de müneccim olmaya gerek yoktur. Gerçek ve sanal arasındaki fark burada da iyice belirgindir.

Gerçek ile sanalı birbirinden ayırmak ise çok zordur ve tecrübe gerektirmektedir. O tecrübenin de mektebi yoktur. Veya vardır da o mektep de hayatın ta kendisidir.

70 li yıllarda başımızda cennetmekan başbuğumuz vardı.

Onun her sözünü emir sayar ve eksiksiz olarak uygulamaya gayret ederdik. Onun arkasından konuşmak,dedikodusunu yapmak,dalga geçmek kimsenin haddi değildi ve anında ağzının payını da verirdik.

Yukarıda yazdığım davranışların hemen hepsi de bizim dışımızdan gelirdi.

Şimdi ise MHP nin başbuğı yok,genel başkanı var. En büyük fark da burada zaten.

Şunu da rahatlıkla ifade edebilirim;

Türkeş beyin vefatından sonra MHP'nin başına kim gelirse gelsin sonuçta başbuğı ile kıyaslanacak ve aynı tartışmalar olacaktı zira onun yerini doldurmak mümkün değildi. Artık şunu da kabul etmemiz gerek;

Bundan sonra MHP'nin başında kim olursa olsun "Başbuğ" olmayacak ve o kişi "MHP ye genel başkan" olacak.

Ama şunu da ifade edeyim,"Ülkücü gelenekte,lider-teşkilat-doktrin prensibi vardır ve bundan sonra da devam edecektir. "

Şimdi biraz 90'lı yıllara gidelim;

Yanılmıyorsam 1994 yılındaydık;

O yıl rahmetli başbuğ,kendisine "başbuğ" denmesini yasakladı artık sloganlarımızda kendisine "Başbakan Türkeş" diyecektik. İstanbul'da Orhan Çetinkol il başkanımızdı ve Türkeş bey kendi imajında da değişiklikler yaptı.

O yılın yazında teşkilat tarafından Büyüka'da'ya yapılan motor gezisine beyaz spor takım elbise ve boynunda fularla katıldı. Bu değişikliği hepimiz yadırgadık ve aramızda tenkit de ettik. İlk eleştirenlerden biri de bendim. Yani ilk anda bu değişikliğin anlamını kavrayamadık.

Yapılan değişiklik sadece bir imaj değişikliği değildi. MHP "ideolojik tabanlı kitle partisi" olma kararı almıştı. (Bu değişikliği tam olarak başarabildiğimizi de söyleyemeyeceğim ama aynı değişikliği AKP'nin başardığını da ifade etmeliyim)Yapılan değişikliğin bir diğer amacı da "para militer yarı askeri uzantılardan" duyulan rahatsızlıktı.

İşin aslı şuydu ki " ülkücü hareket" Türkiye'de çıkartılabilecek hiç bir iç çatışmada taraf olmayacaktı. Çünkü biz yıllar öncesinden ders çıkarmıştık ve memleketin jandarması olmaya da meraklı değildik bu politika da bugüne kadar başarıyla uygulandı.

Bizi iç çatışmalara çekmek için çok uğraştılar ama başaramadılar.

Hesap Türkiye'de iç çatışma çıkartıp "aynen Yugoslavya da olduğu gibi "ülkenin kaderine el koymaktı ve Türkiye'de ülkücülerin taraf olmadığı bir çatışmayı çıkartabilmek de mümkün değildi.

Peki bu hesabı yapanlar kimlerdi ?

Kimler olacak 100 yıl önce Sevr planını uygulamaya koyup da başaramayan "Düvel-i Muazzama" idi o planın sahibi. Plan da 100 yıl önceki planın 21. yüzyıl versiyonuydu.

MHP işte bu oyunu bozdu.

Aslında bu oyunu öncelikle Devlet beyin dirayetli tutumu bozdu.

Devlet beye yapılan tenkidin de ötesindeki saldırıların bir kısmının altında da bu gerçek yatmaktadır.

Bugün teşkilatımızın uyguladığı politikalar da 90 lı yıllarda çizilen rotanın ürünleridir. Ülkücü hareket bir ve bütün olduğu müddetçe de o planlar uygulamaya yeltenenlerin ayaklarına dolaşmaya devam edecektir.

Kırk yıl önceki teşkilatımız “güçlü liderlik” düzenindeydi. Bu düzen de aslında Türk Milletinin yapısına uygun ve milletçe benimsenen bir yapı idi.

Şunu hemen ifade edeyim ki,Türk milletin sevdiği lider tipi en yumuşak ve en demokrat olanı değil,en güçlü olanıdır. Yıllar boyunca değişmeyen gerçek işte budur. Tayyip Erdoğan,ın bu kadar benimsenmesinin altında yatan gerçek de işte budur. Güçlü liderlik yapısı. Onun liderliğini ve düşüncelerini de kabul etmesek de Tayyip bey liderlik vasıflarına sahiptir.

Bu yapının zayıf noktaları da vardır.

12 Eylül’de bizim başımıza gelen de,Başbuğ’un vefatından sonra olan da budur. Güçlü liderlik yapılanmalarında lider “tutuklandığı veya vefat ettiği zaman” teşkilat başsız kalır. Başsız kalan teşkilatın kendini yeniden bulması da yıllar sürer. Bizde de aynen böyle oldu,bunun detaylarını daha sonra anlatacağım.

Şimdi 12 Eylül öncesi ortama bir daha dönelim;

O yıllarda iç savaş ortamı değilse bile “siyasi kan davası “ortamı vardı. Sabah sokağa çıktığınız zaman akşama evinize sağlam dönebileceğinizin hiç bir garantisi yoktu. Bu yazdığım her iki taraf için de geçerliydi.

Mahalleler bölüşülmüş ve kurtarılmış bölgeler oluşmuştu,onun için sabah evden çıkarken içimizde “gidip de dönmemek var” düşüncesi vardı.

Ben bu kadar yıl sonra bu ortamı çocuklarıma anlatmakta zorlanıyorum.

Anlamış gibi yapıyorlar ama anlamıyorlar.

Şimdiki gençliğin anlamadığı bir şey daha var,onu da yukarıda yazmıştım;Bizim o yıllarda yaptığımız mücadele asla etnik kavga değil,siyasi mücadeledir. Bu konunun detaylarını da “Siyasi kan davası 70 li yıllar” adlı bölümde yazdım.

O yılların soğuk savaş ortamında biz Türk devletinin üzerine plan kuran “Sovyet-Rus” yayılmacılığı ile ve onların yerli ortaklarıyla mücadele ettik. Bugün artık soğuk savaş dönemi bitmiştir.

Tabii Sovyet İmparatorluğu da bitmiştir. Rus devleti ise şimdi Avrupa’nın doğal gazını temin etmektedir ve sistem Avrupa’ya entegre olmuştur. Tabii Avrupa sistemi de Rusya’ya entegre olmuştur.

Bunlar Rus yayılmacılığının bitişi anlamına gelmemektedir şüphesiz.

Yarınların nelere gebe olacağını kimse bilememektedir.

Dün birbirlerine kurşun atan taraflar ise bugün birbirlerine daha bir hoşgörü ile bakmaktadır. Bu ortamın ne kadar süreceği de bilinmemektedir tabii.

Hemen araya sıkıştırayım,günümüzde Ukrayna’da olanlar yeniden bir çatışma ortamına girildiğinin göstergesidir. Benim gördüğüm kadarıyla Almanya Ukrayna’yı Avrupa birliğine alarak Rusya’nın nüfuz alanını daraltmak istemektedir.

Ama bu o kadar da kolay değildir;

Şöyle ki;

Ukrayna nüfusunun önemli bir kesimini (neredeyse yüzde elli-sini)Rus nüfus oluşturmakta ve onlar da Rusya desteğiyle Ukrayna’yı bölmektedirler,görüntü odur ki Ukrayna’nın sonu bölünmek olacaktır.

Şimdi 12 eylül sonrası içinde bulunduğumuz ruh hali ile o günün şartlarının bugünleri nasıl etkilediğini irdeleyeceğim.

Bir sabah uyandığımızda bir de baktık ki ihtilal oluvermiş.

(O günlerde darbe sözü kullanılmaz ihtilal denirdi)Memleketin üzerine sanki bir sihirli değnekle dokunulmuş gibi bir anda her taraf sülman olmuştu.

Galiba o günlerdeki çatışma ortamının bittiği anda hepimiz rahatlamıştık veya bana öyle gelmişti. O gün ben Bursa-Uludağ’da maden ocağı çalıştırıyordum. Yükleme yapmak için Bursa’dan kamyon bekliyorduk. Tv yi açmak aklımıza bile gelmemişti. Sonunda kamyonlardan biri geldi ve ihtilal olduğunu ondan öğrendik.

Ben bu bölümde 12 Eylül’ün zindanlarını değil de dış tarafını yazacağım. Hasbelkader zindandakilerden geçildim.

1978 de askere gittim 1979 da geldikten sonra da Heybeliada'nın ve İstanbul'un dışında çalışmaktaydım. Hasbelkader dediğim budur.

Bütün liderleri toplamışlardı bir tek Türkeş teslim olmamıştı ben kendi payıma bir ara "Başbuğ teslim olmazsa dağa çıkarız" diye bir düşünceye kapılmıştım. Kapılmasına kapılmıştım ama ben zaten dağ-daydım !!!

Bir iki gün sonra Başbuğ'da teslim oldu ve bir baktık ki herkesi derdest edip götürüyorlar. Bizler Türk milletinin savunma refleksi değil miydik ?Türk milletinin "cevher-i aslisi" ülkücüler değil miydi ?O halde bizi neden vatan hainleri ile bir tutuyorlardı ?

İhtilal olduğunda Amerika'da birilerinin "Türkiye'de bizim çocuklar ihtilal yaptı" dediklerini yıllar sonra öğrendik. Birilerinin zannettikleri gibi biz ülkücüler o "our boys" tan değildik. Onlardan olsaydık zaten zindanlara tıkmazlardı.

Bu bölümde zindanları pek anlatmayacağım çünkü çekmediğim acıyı anlatmak bana ukalalık gibi gelmekte. Ama dışarıda da acılar çekildi.

İlk anda görülen rahatlık aldatıcıydı yani.

Bizler 12 eylül'ün yarattığı travmayı yıllar boyunca içimizden atamadık ve toparlanmamız da çok uzun zaman aldı. 12 eylül öncesinde MHP sempatzanı olan babam bile bir anda Evren Paşa'cı oluvermişti.

Yani çok uzaklara kadar gitmeye gerek yoktu. Bu yüzden evimizde birbirimizle bile tartıştık.

- Zecri tedbirler alacaklar memleketi düzeltecekler. Bunlar babamın laflarıydı ve onların memleketi nasıl düzelttiklerini !!! de benimle birlikte o da zamanla öğrenmişti.

Esas travma da bizlerdeydi. Tam tabiriyle "kafası kesilmiş tavuğa" dönmüştük. Lider düzeninde olduğumuz için lider içeri düşünce bizler de bir anda başsız kaldık ve dağıldık. Kısaca gerçek buydu.

Seçimden önce de eski il başkanımız merhum Mehmet Ali Erdiñç ağabeyimiz Heybeliada'ya geldi ve bize Başbuğ'un MDP (Milliyetçi Demokrasi Partisi) ne oy vermemizi istediğini söyledi,bizler de "Ağabey kusura bakma biz ülküdaşlarımızı zindana atanların partisine oy vermeyiz" dedik ve reddettik.

Aslında niyetimiz seçimde oy vermemek veya boş oy vermektir ama Evren'in MDP'ye oy isteyen konuşmasına tepki olarak gittik inadına

ANAP'a oy verdik. İşte bir zaman siyasi anlamda dağılmamız burada oldu.

Doğrusu sandığa hiç gitmemekti ama oy kullanmamanın cezası vardı onun için boş oy atmak daha doğrudu. Ama biz Evren'e tepki olarak ANAP'a oy verdik.

Yıllar sonra düşündüğümde Evren'in o konuşmasının ANAP'a oy verdirebilmek için bir manipulasyon olduğundan kuşku duydum. O kuşku halen de duyuyorum. Ben o yıldan sonra başka adreslerde siyaset yapmadım ve senelerce siyasetin uzağında kaldım. Bu kararı almamın en büyük sebebi de 12 Eylül'ün yarattığı hayal kırıklığıydı.

12 Eylül yönetimine ilk duyduğumuz tepki tabii ki öfkeydi.

İhtilali yapanlara da, ülküdaşlarımıza işkence yapanlara da, onlara destek veren vatandaşlara da öfke duyduk.

Bence işkence bir insanlık suçudur ve onu yapanlar da insan suretindeki yaratıklardır ama insanlıkla pek alakalı olduklarını da söyleyemeyiz. Aradan geçen otuz küsur yıldan sonra onların hepsini Allah'a havale ediyorum ve cehennemin en dibinde yanmalarını da diliyorum.

İkinci duyduğumuz tepki de hayal kırıklığıydı tabii.

Bizler bu memleketin cevher-i aslisi idik ve vatan hainleriyle vatan-severler de aynı zindanlarda yan yanaydılar. Bunun sonucunda bizler devletin "bindiği dalı kestiğini düşünüyorduk" Aradan geçen yıllardan sonra "zaman duygularımın bir kısmını törpülese de " hemen hemen aynı şeyleri düşündüğümü söyleyebilirim.

Hayal kırıklığının bir başka sonucu daha vardı;

Bir kısım ülküdaşlarımız "herhalde ülkücü hareketin sona erdiğini düşündükleri için olacak "başka adreslerde siyaset yapmaya başladılar.

Kanaatimce kendilerini siyaset yapmak zorunda hissediyorlardı. Bu ülküdaşlarımızın çoğu zamanla geri döndü. Ama dönmeyenler de vardı,onlar da siyasete önce ANAP saflarında başladılar zamanla çok sayıda parti değiştirdiler. Sonunda siyasi partilerin çoğunun kapısını aşındırıp "futbol hayatının sonuna gelip 2. ve 3. lig takımlarına kadar düşen" futbolcu eskilerine benzediler.

Tabii inandırıcılıkları da kalmamıştı bu arada.

Hiç unutmuyorum, "ismi bende saklı" Heybeliadalı arkadaşlarımızdan biri 1982 anayasa referandumundan sonra "Ben o yüzde 8. 5'un arasına girmem,onun için anayasa evet oyu verdim" demişti.

(Ben de içimden iyi halt ettin demiştim)İşte o arkadaş 80 li yıllarda Turgut beyin sözlerindeki derinliklerden bahsediyordu,bugün de Tayyip beyin ne kadar büyük bir lider olduğunu anlatmakta. Şimdi de "sanki oyu ile ona destek olmamış gibi "Kenan Evren'in ne kadar kötü bir adam olduğunu anlatmakta.

İşte bu tavırlar da bana çok zorlama ve komik geliyor.

Zaman içerisinde benim de sizin de düşüncelerimizde değişiklikler oldu. Bu son derece normaldir. Değişen dünyanın değişen şartlarında ülkemizin insanların hemen hepsinin değiştiği gibi biz de değiştik.

Ama 180 derece zıt tavırlara ve dönemliklere de alışmadım.

Asla da alışmayacağım.

Ben yukarıda anlattığım kişilere tepki olarak ve aynı zamanda Türkiye'deki yöneticilere tepki olarak yıllarca siyasetten uzak durdum.

Burada bir tesbit daha yapmam gerekecek,bizlerin yeniden toparlanmamızda sanal alemin de çok büyük etkisi vardır. Sanal aleme pek de muhabbet duyanlardan değilim sebeplerini de daha önce yazdım ama bu tespit de doğrudur. Ama birbirimizi internetten bulduğumuz da bir gerçektir.

Bizim kendimizi bulmamızda en büyük etken de pkk terörüdür. Pkk terörüne duyulan milli tepki,milletin yeniden ülkücülerin yanında yer alması sonucunu doğurdu.

Bilhassa 90 lı yıllarda bunları yaşadık. 1999 seçimlerinde aldığımız oyda kendi payımız pek fazla değildi ama tepki oylarını da almıştık.

İşte o oylar 1999 seçimlerinde bizi iktidara taşıdı.

Yeniden toplanmaya başladık ama başardıklarımızın yanında başaramadıklarımız da vardı;Mesela insanlarımızı yetiştirmeyi ve eğitmeyi başaramadık.

Fikir üretmeyi de başaramadık.

"Teşkilatlanmayı koca memlekete öğreten bizler" teşkilatlanma konusunda da diğer siyasi partilere benzedik ve özgünlüğümüzü de burada kaybettik. Veya ben böyle düşünüyorum.

Zamanla bilgisizleştirilen,kültürsüzleştirilen ve apolitik yetiştirilen insanlardan oluşturulan Tük milletinin bütün iç çalkantıları bizim içimize de girdi,bunu da engelleyemedik.

İşte 21. yüzyılda ülkücülerin manzara-i umumiyesi budur...

Ülkücüler 1969

Bu bölümde anlatacaklarım 1969 yılından başlamaktadır.

Peki neden 1969 yılı ?

Çünkü o yıl iki önemli olay oldu bu iki olayın da Türkiye'deki fikir hareketlerine doğrudan etkileri oldu. Bunlardan birincisi 1969 MHP Adana kongresidir. MHP o seçimde amblemini ve ismini değiştirdi.

Aslında bir anlamda kimliğinde de önemli değişiklikler oldu. O zamanki partimizin adı CKMP idi(Cumhuriyetçi Köylü Millet Partisi)

Partinin ilk kurucusu da Merhum Mareşal Fevzi Çakmak idi,sembolü de terazi idi. CKMP nin MHP olduğu gün Türk siyasi hayatında yeni bir hareket doğdu. Daha önce başka partilerin saflarında toplanan Türk milliyetçileri kendi teşkilatlanmalarına gittiler. O yıllarda sağ gruplar arasında siyasal İslamcılar ve Türkçüler yan yanaydılar.

Bu birliktelikten ilk kopan Türk milliyetçileri oldu.

Daha sonra da Erbakan'ın MNP si ortaya çıktı (Milli Nizam Partisi)

Aslında o yıl olanlar Osmanlı'nın son dönemindeki "Türkçü-Osmanlı-İslamcı" ayrışmasının bir benzeriydi sağ kanattaki Türk Milliyetçileri ile Siyasal İslamcılarının ayrışmasıydı.

Tabii bir de Osmanlıcılar vardı,Onlar şimdi de var;

Düşüncelerinin ana noktaları da şunlardır;(Burada sadece fikirleri ve düşünceleri anlatacağım,kişileri tartışmayacağım)Bence Osmanlı Mondros mütarekesinde fiilen bitmiştir ve yeniden dirilmesinin imkanı da yoktur.

Her neyse onların düşüncelerinin özeti kısaca şöyledir;

"Sevr bir projedir ve uygulama safhasına da geçmemiştir;

Anadolu'ya Yunanlıları sürenleri İngilizlerdir ve geri çekenler de onlardır;

Padişah'ın hiç suçu yoktur;

Zaten Milli mücadelede savaş da olmamışmış !!!

Son olarak da “Milli mücadelenin kurşun atmadan yapılması mümkünmüş !!!”

Evet utanmadan sıkılmadan aynen bunları demekteler. Bu aklievvelerin isimlerini vermeyeceğim kafanızı kaldırınca onları da göreceksiniz. Bu yazılanların temelinde de Dr Rıza Nur'un hatıraları gelmektedir. Aslında milli mücadelenin Gazi komutanına saldırıların geri planında “Mili mücadele karışıklığı” da vardır.

Tabii bunu açıkça ifade edememektedirler.

İfade edemediklerinden biri de Rıza Nur'un Balkan harbinde “Sadece İttihatçılara karşı olduğu için” Arnavutları isyana kıışkırttığı gerçeğidir. Yukardakilerin hiçbiri de doğru değildir.

Milli mücadele öncesinde Batı Anadolu'nun tamamı Yunanlılar tarafından işgal edilmiş ve İnsanlarımıza olmadık zulümler yapılmıştır yani o “uygulamaya geçirilmedi” denen Sevr projesi alçakça uygulanmıştır ve oyunu bozan da milletin direnişi olmuştur;

Yalan mıdır ? ;

Peki Yunanlıyı memleketten atmak “kurşun atmadan” nasıl mümkün olacaktır ? Ayrıca Yunan ordusuna “Halife'nin ordusudur” diyen fetvaları nereye koyacaksınız ?

Şimdi konumuza geri dönelim;

O yıllardaki fikri farklılıklar da milli hassasiyetler konusundaydı.

Bizler Türk milliyetçileriydik ama siyasal İslamcıların büyük çoğunluğu Türk ve milliyet kelimelerini ağızlarına bile almıyorlardı. Ağızlarından “Bu Millet” lafı düşmüyordu ama o milletin adını da nedense bir türlü telaffuz edemiyorlardı. Türklük ile İslamiyeti birbirinin hasmı olarak görüyorlardı, biz Türk Milliyetçileri ise Türk Milletinin dininin İslam olduğunu, İslam ile şereflediğimizi ve tabii Türk İslam ülküsünü” savunuyorduk.

Kopma da tam bu noktada oldu.

1969 yılındaki ikinci önemli olay da MTTB(Milli Türk Talebe Birliği) kongresi oldu. O kongrede Türk milliyetçileri ve siyasal İslamcılar ayrı listelerle yer aldılar. Siyasal İslamcı grubun listesi “Ecmainerler”

Ülkücü listesi de “Milliyetçi Toplumcular” idi ayrıca ocaklarımızın kuruluşları da hemen hemen aynı dönemlerde olmuştu.. (O yıllarda kendimize Milliyetçi Toplumcular dedik daha sonra Naziliği çağrıştırdığı için o kelimelerin kullanılmasından vazgeçildi)

Seçimi Ecmainerin adayı Burhanettin Kayhan kazandı ve bizler MTTB yi terk ettik. Ama yine de kopma tam anlamıyla olmuş değildi.

Zaman zaman yan yana da geldik, ileriki bölümlerde onu da anlatacağım. Zaten homojen bir yapıda değil bir sağ koalisyon şeklindeydik sonunda ayrıştık.

Üniversitelerde ise sayıca çok azdık ve sol karşısında eziliyorduk.

Zaman zaman yan yana gelişimimizde “Bu zoraki ittifak ortaya çıkıyordu”

Mesela 1970 Yılında Süleyman Özmen’in cenazesinde yan yana gelmiştik. Cenaze İstanbul’dan kalktı. Beyazıt’tan Eyübe kadar kortej yürüdü. Cenazede onbinlerce kişi vardı. O gün kolkola yürüdük. Hiç unutmam benim kolumda Çarşamba Nakşi cemaatinden sakallı bir genç vardı.

Daha sonra aynı yıl Fetih kutlamalarında Fatih camiinde MTTB lilerle Mücadeleciler arasında pandomin koptuysa da slogan atışmasından öteye gitmedi.

Araya sıkıştırayım bizim dışımızdaki sağ grupları birazdan anlatacağım.

29 mayıstan on gün sonra bu sefer daha militanca beraber olduk.

O gün Yusuf İmamoğlu ağabeyimin şehit edildiği gündü.

Yusuf ağabey benim hayatta kendime örnek aldığım kişiydi. Onu öldüren kahpeler ölene kadar başında beklediler ve kapıdaki ambulansı bile içeri sokmadılar. Şehit düştüğünde cebinde de 35 kuruş vardı. İşte o gün kelimenin tam anlamıyla patladık.

Aynı gün Başbuğ'un Beyazıt'ta konferansı vardı..

Ben o gün Cağaloğlunda dört arkadaşım ile beraber sokaktaydım.

Bir komünisti İran konsolosluğunun önünde kısırdık polisin ardına saklanıp kurtuldu. Aynı anda Hürriyet gazetesinin önünden vilayete yürüyen ülküdaşlarımızı gördük ve biz de onlara katıldık.

Vilayetin önünde yüzlerce kişiydik vilayetten tekrar Beyazıt'a yürürken binlerce olduk, Beyazıt'ta da onbinlerce kişiydik.

İşte o yürüyüşte merkezleri karşılıklı olan MTTB liler ve Mücadele birlikliler de bizlere katıldılar. En başımızda da Adem ağabey vardı.

(Daha sonra MHP Adana il başkanı olan Adem Eroğlu)

Şimdi biraz MTTB ve Mücadele birliğini anlatacağım.

MTTB yi aşağı yukarı biliyorsunuz. „Şu andaki şekli “Birlik vakfıdır”

Şu andaki “Anadolu Gençlik Vakfı” da MTTB nin diğer bir koludur.

Mücadele birliğine gelince onlar da İslamcılıkla Milliyetçilik arasında bir yerlerde bulunan diğer bir sağ gruptu. Sembolleri sağ yumruktu. (Daha sonra sağ yumruğu biz de kullandık) Fikri çalışmanın öncelikleri olduğunu ve önce çekirdek kadroyu oluşturmak istiyorlardı. Ama çekirdekten öteye gidip meyva olmayı asla başaramadılar. Liderler Aykut Edibali idi, bugünkü teşkilatları da Millet Partisidir.

Biraz da tarikat ve cemaatlerden bahsedeceğim.

Ama burada bu kulvarda siyaset yapanları anlatacağım, kulvarın dışında kalan Bektaşilik ve Kadirilik gibi tarikatlara değinmeyeceğim. Hemen söyleyeyim o yıllarda tarikat ve cemaatler bugünkü gibi dallara ayrılıp atomize olmamışlardı.

Nakşibendiler İskenderpaşa ve Mahmut hoca cemaati olarak iki koldaydılar. Bunlardan Mahmut hoca cemaati daha çok halka, İskenderpaşa

cemaati de aydınlara dönük çalışmaktaydılar. Her ikisinin merkezleri de İstanbul'da Fatih'te idi. Genellikle direkt olarak siyasetin içinde değillerdi.

Doğrudan siyasetin içinde olanlar ise Nur cemaatleriydiler.

1969 seçimlerinden önce bize çok büyük iftiralarda bulundular. "İslami hareket ve Türkes" adlı bir broşür bastırıp el altından mütedeyyin Müslümanlara dağıttılar. Broşürde Türkes in Menderesi astırdığından başlayıp kendisinin dinsizliğine varana kadar her türlü iftira vardı.

Ağabeylerimiz bu işi de hallettiler. Broşürlerin basıldığı matbaayı basıp broşürleri imha ettiler. Ne de olsa baskın basanın değil miydi?

Nurcular o zaman AP yi alenen destekliyordılar. Demirel ne derse onların peşin kabulleri oydu. En büyük düşmanları de komünistler değil biz ülkücülerdi. Biz de onların çocuklarının aklına girdik ve neredeyse hepsini ülkücü yaptık.

Bir de Süleymanlılar vardı Onlar da AP yandaşıydılar. Onlar da pek değışmediler.

Değişmeyen bir şey daha var; Tarikat ve cemaatlerin maddi menfaat birlikleri haline dönüştüğü de hiç değışmedi.

Bir gözden kaçan gerçek daha var; O gerçek de 18. yüzyılda. Halveti tarikatının "bütün tarikatları İslam dışı ilan ederek kendi tekkelerini kapattığıdır"

Bundan sonra yazacaklarım tamamen benim fikrimdir içinizde bana katılmayanlar da olabilir ama ben böyle düşünüyorum. Düşündüklerimi de söyleyeceğim.

Bizim kitabımız Allah Kelamı olan Kur'an dır. Kuran'ı Kerimin ilk kelimesi de İkra" Oku dur. Önce okuyacağız ve "sen okursan anlamazsın gel biz sana öğretilim "diyenlere asla itibar etmeyeceğiz. Evet anlamadığımız yerleri İslam alimlerinden de okuyacağız Ama önce kendimiz okuyacağız. Bileceğiz ki "gel biz sana öğretilim sen anlamazsın" diyen sözlerin ardında melanet olması büyük ihtimaldir.

Bunun delili de apaçık önümüzde durmaktadır. Allah'ın adı kullanılarak aldatılan insanlar iki torba makarnaya, 500 kilo kömüre oylarını (aslında vicdanlarını) satmaktadırlar.

Bundan daha açık örnek var mıdır ?

Şehitler Ölmez

“İmamoğlu-Önkuzu “

1970 yılının mayıs ayında idik. Ankara' ya, bir yürüyüş için gidiyorduk, bir otobüsün en arka koltuğunda üç genç yan yanaydık. İçlerinde en genci de bendim. Hemen yanımda, pala bıyıklı mavi gözlü bir ağabeyim oturuyordu. O gece yolda hiç uyumadık,sabaha kadar muhabbet ettik yanımızdaki üçüncü kişi de Bursa'dan idi. O arkadaşımız da Bursa'da MHP nin il eski başkanlarından biriydi.

Merhum Haluk Necdet Güney.

Yürüyüşü bitirdikten sonra,aynı otobüsle İstanbul'a geri döndük. Yanımdaki ağabeyimin adı Yusuf İmamoğlu idi. Ocağımızda karizmatik liderlik vasıfları taşıyan ağabeylerimizden biriydi. Bir ay sonra, Edebiyat fakültesinde şehit edildi. Vuran kahpeler başında ölsün diye beklediler ve fakülte kapısına gelen ambulansı geri çevirdiler. O ambulansı geri çeviren zalimler bugün televizyon dizilerinde kahraman devrimciler, vatan kurtaran aslanlar diye takdim edilmiyor mu,işte beni deli eden budur.

Yusuf ağabeyi kapitalist sermayenin uşağı diye kurşunladılar,ama Yusuf ağabey katledildikten sonra anlaşıldı ki,cebinde 35 kuruş para vardı ve günlerdir de açtı. Aynı gün İstanbul'un altını üstüne getirdik nefretimiz tavan noktasındaydı. Önce vilayete yürüdük,başlangıçta birkaç yüz kişilik kalabalığımız Beyazıt a geri döndüğümüzde onbinleri bulmuştu.

O hınçla, Beyazıt ta üniversitenin cümle kapısında asılı bulunan Filistinli komünist Arap'ın resmini oradan indirdik ve şanlı bayrağımızı oraya astık. Asarken hepimiz ağlıyorduk.

O güne kadar üniversitede hep ezilmiştik, okullarımıza almıyorlardı bizi,gözyaşlarımızın sebebi zulmün çarkını kırmış olmamızdan kaynaklanıyordu.

Evet o anda zulmün çarkını kırdık, ama çarkı kırmanın bedeli Yusuf İmamoğlu ağabeyimin canı idi ve bu bedel çok ağırdı benim için.

Giden canlar asla geri gelmiyor aradan 44 yıl geçti ama aradan geçen yıllar o acıyı hiç dindirmedi.

Yusuf İmamoğlu fakir bir ailenin evladıydı annesi ve babası birbirinden ayrılmıştı, babası İnegöl'de annesi Bursa'da yaşıyordu Yusuf ağabeyim şimdi Bursa'da,Emirsultan mezarlığının İncirli caddesi tarafında diğer şehitlerimizle yan yana yatıyor.

Mekanın cennet olsun nurlar içinde yatasın ağabeyim.

Onu ilk defa gördüğümde,ocağımız adına bize seminer veriyordu,liderlik vasıfları taşıyan okumuş bir ağabeyimizdi o, yan yana geldiğinizde karizmatik kişiliğinin etkisinde kalmamanız mümkün değildi zaten.

Şehadetinden sonra Yusuf ağabeyim benim ve benim gibi birçok ülküdaşımın örnek aldığı kişi olmuştu bizler onu örnek alıyorduk,bıyıklarımızı bile onun bıyıkları gibi bırakmıştık. İsmi marşlarımızda bile söyliyorduk.

"İmamoğlu rahat uyu sen ölmedin ölmezsin"

"İntikamın alınacak bozkurtlar etti yemin"

O yıllarda başlayan ve 1980 e kadar süren siyasi kan davasının temellerinden biri Yusuf ağabeyimin şehadeti idi. Diğerleri de Dursun Önkuzu'nun şehadeti oldu onun da ismi şiirlerimize ve marşlarımıza girmişti.

Dursun Önkuzu 'yu da aynı yıl Ankara'da katlettiler zulüm o kadar fazlaydı ki insan olanın buna isyan etmemesi mümkün değildi Bugün söylediğim zaman kimselere anlatamıyorum böyle bir zulüm görülmemiştir o güne kadar. Önkuzu'yu katledenler işkence ile öldürdüler.

Hani şimdi işkencelere karşıyız diyorlar ya, asla inanmayınız onlar sadece kendi gördükleri işkencelere karşı çıkıyorlar yani işkenceye karşıyız derken asla samimi değiller. İşkencenin en iğrencini yaptılar Önkuzu'yu katlederken ;Ciğerlerini pompa ile şişirip patlattılar, kendileri patlayasica zalimler.

Önkuzu da bayrak olmuştu onun da destanını söylüyorduk söylerken gözlerimiz dola dola ve içimiz de hınçla doluyordu o yıllarda.

“Önkuzu hey Önkuzu

Önde gider Önkuzu

Annesi Dursun demiş

Durmaz gider Önkuzu”

İçiniz hınçla dolduğu zamanlarda, acıma hissi kaybolmaktadır. Siyasi kan davası işte buralarda başlıyor. Kimse kimseye acımamaktadır, bu noktaya geldikten sonra da olaylar kontrol altında tutulamamaktadır. Hele de polislerin bile bölündüğü bir ortamda asla olaylar kontrol altında tutulamamaktadır.

Polislerin bölünmesi demek tuzun da kokması demektir.

Kan davası olduğu zaman, bir sizden bir bizden başlar halbuki insan canının matematiği olmaz ki. Bu ortamda yaşayan insan, paranoyaklaşır, arkanıza bakmadan yürüyemezsiniz aslında bu korku da değildir, tarifi mümkün olmayan bir ruh haletidir yaşadığınız.

Bir de madalyonun öte yüzü vardır, karşı kamptakiler için de aynı ruh haleti geçerlidir. Onlar da aynen sizin gibidir yani kabul etmeniz de etmeseniz de aynı geminin içindesinizdir. Çekilen acılar insanları keskinleştirmektedir. Bu arada insanlar o hale gelirler ki, olaylara iyi değilse kötüdür mantığıyla bakarlar. Bugün de aynı ters mantığı Amerikan başkanında görmekte değil miyiz?

O değil mi ki ya bizimlesiniz ya düşmanınızsınız diyen?

Bu düşünce sahiplerine göre hayatta iki renk vardır

Siyah ve beyaz.

Gerçek ise böyle değildir görmek için tabiata bakmanız yeterlidir bakın kaç renk var. Sadece yeşil rengin bile 134 tonu bulunmaktadır.

Ama o yıllarda biz ve bizle beraber solcular da dünyayı iki renkli görenlerdendik. Ben dünyanın iki renkli olmadığını askerde öğrendim nefretle baktığım insanlarla mecburen yanyana duruyordum çünkü.

Başka çareniz yok hepiniz asker ocağındasınız. O zaman sizinle aynı fikirde olmasa da onların da sizin veya benim gibi birileri olduğunu fark ediyorsunuz. Şüphesiz ki onlarla aynı fikirde olmanız anlamına gelmiyor bu, ama yan yana durduğunuz zaman birbirinize nefretiniz azalıyor ister istemez.

Ama samimi olmayan ve ihanet içinde olanlar bunun istisnasıdır. Zaten onları size karşı domuza bakar gibi bakışlarından hemen tanırırsınız.

Belki bizler bir nebze değiştik ama o “ihanet içinde olanlar” asla değişmediler. Aradan kırk küsur yıl geçtikten sonra bütün bunları yazmamın da iki sebebi vardır; Birincisi şehit ülküdaşlarımızı unutmamak ve unutturmamak; İkincisi de yeni nesillere yaşanmışlıkları anlatarak insanlarımıza bilgi vermektir.

Biz onları asla unutmadık;

Yusuf ağabeyimi de;

Önkuzu'yu da;
Süleyman Özmen'i de ve annesi Emine ana'yı da.
Sizler de unutmayınız...

İstanbul Ülkü ocakları 70 li yıllar

Şimdi 1970 yıllarındaki İstanbul Ülkü ocaklarını anlatacağım.

Sadece o yılları anlatmakla kalmayacak ve bugünlere de atıfta bulunacağım. Ayrıca doğru bildiğim her şeyi yazacağım da.

Yazarken “iğneyi de çuvaldızı da “kendimize batıracağım,çünkü kimseden mevki veya makam beklentim yoktur ve “benim gördüğüm yanlışlıkları” da herkes görmektedir ben sadece dillendireceğim.

Önce biraz bilgi vereyim;

İstanbul Ocağının kurucu başkanı Osman Nuri Bahadır ağabeyimdi;

Ondan sonra Erol Kılınç ağabeyim geldi,Sonra Nihat Çetinkaya ağabeyim,en son da Mehmet Kocabaş ağabeyim geldi.

(Bu yazdığım başkanlarımız 12 mart dönemine kadar başkan olan ağabeylerimdi)

O yıllarda ocaklarımızın adı da “Ülkü Ocakları Birliği” idi.

Bu başkanlarımızın dördü de Üniversite öğrencileriydi.

Onlara da “Başkan denirdi” reis değil.

12 Eylül'e kadarki diğer başkanlarımız da öyleydiler.

Kısacası 70 li yıllarda ocaklarımızın başında kırk yaş ve üzerinde başkanlar yoktu. O zaman gençlere güveniliyordu.

Şimdi bunun da örneğini “bizzat kendi üzerimden” vereceğim.

Nihat başkan zamanında ocakta masa seçimleri yapıldı,seçim yeri Aydınlar ocağı salonuydu;

“Fikri eğitim” masasının başına ben seçildim.

---Abiler ben daha 19 yaşındayım,henüz kendimi bile tam eğitemedim dedim ve görevi kabul etmedim. Seçim tekrarlandı ve merhum Namık ağabeyim seçildi. (Namık ağabeyim daha sonra profesör oldu ve vefat etti,mekânı cennet olsun)Mali masanın başında da merhum Necmi Erol Kumandaş vardı.

Şimdiki ocaklarımızda da “Fikri eğitim masaları” ve “mali masalar” vardır mutlaka. Ama fikri eğitimin düzeyinin yerlerde süründüğünü görmek için de müneccim olmak gerekmiyor. İlk bakışta fark edilmekte.

Geçen Cumartesi günü bunu Bursa’da bir yürüyüşte bizzat müşahade ettim. Sonuçta “Arife tarif gerekmiyor” vaziyet de ayan beyan ortada.

Kitap okumak yok.

Seminer var mı bilmem, belki var da ben göremedim. 20. yüzyılın sonlarında gençlerimizin “dokuz ışığın üç maddesini bile bilmedikleri” söylenirdi. Bence şimdi ne olduğunu bilen de pek fazla yok.

Onları bırakın slogan atmayı bile beceremiyoruz.

Bildiğimiz tek şey tekbir getirmek.

Dokuz ışık da nasıl olsa “Google” de yazıyor zaten !!! Galiba bizler Google” milliyetçileriyiz.

Bu konuya tekrar döneceğim, zaten bu yazım arada geri dönüşümlü olacak.

O yıllarda bir de “Genç Ülkücüler teşkilatımız” vardı.

O teşkilat da liselilerin kuruluşuydu.

Bence 21. yüzyıl da ocaklarımızın en büyük eksikliği liselilerin kendi teşkilatlarının olmamasıdır. Yani ben burada liselilerin ve mahalle gençliğinin ayrı teşkilatları olmasını savunuyorum.

Bu yazıda da kendimizi İstanbul teşkilatlarımız üzerinden anlatacağım. Bunun sebebi de vereceğim. somut örneklerin hepsinin İstanbul’dan olmasıdır.

Ben “Genç Ülkücüler teşkilatından yetişmeyip doğrudan ocağa katılanlardanım. Zira benim yetiştiğim Heybeliada’da teşkilat bile yoktu, hepsini sonradan biz kurduk.

Genç Ülkücüler teşkilatının İstanbul kolunda teşkilatlanma “benim bildiğim kadarıyla “öncelikle “Pertevniyal ve Vefa” liseleri üzerinden” yapılmıştı. Teşkilatın kurucuları arasında da Yaşar, Halil İbrahim, Hasan, Fahrettin, Tahir ilk aklıma gelen isimlerdendir.

70 li yıllar bizim için başından sonuna kadar çok zor geçti.

Benim yaşadığım yer İstanbul-Heybeliada idi. Çoğunluğu solcu olan bir yerde bir avuç ülkücü olarak mücadele verdik. Hele de 70 li yılların sonları çok daha zorluydu.

İstanbulun yüzde sekseni komünist-kürtçü militanların kontrolündeydi.

Tıpkı bugünkü pkk-dhkp/c işbirliğinde olduğu gibi her iki taraf da aslında tek taraftı.

Üç il başkanımız katledildi. Kaç ilçe başkanımızın katledildiğini hesaplayamıyorum bile.

İşte o kavga ortamında bile bizler okumayı,düşünebilmeyi “ve tabii fikir üretebilmeyi” başardık. Peki ne oldu da şimdiki huzur ortamında bunu başaramıyoruz. Şimdi bunun sebeplerini “tabii kendi düşünceme göre” arayacak ve değerlendireceğim.

Şimdi Bilgisayarlar vardır,her türlü bilgiye ulaşmak da son derece kolaydır. Kolay olmasına kolaydır ama o bilgiler de sabun köpüğü gibidir ve kalıcı değildir. Dolayısıyla “taşına bilgiyle fikir değirmeni dönmemekte-dönememektedir”

Çünkü kolay elde edilen bilgi muhakeme yeteneğinin gelişmesini engellemektedir.

Bu söylediklerim sadece bizim veya Türkiye'nin meselesi de değildir.

Aynı mesele dünyanın her yerinde de mevcuttur.

Şimdi yazacaklarımı birkaç hafta önce Tv de "Siyaset meydanı" programında izledim.

Konuşmacı kitap fuarları düzenleyen bir firmanın yetkilisiydi;

--Kahire'deki kitap fuarını 5 milyon kişi ziyaret etti;

--Tahran'daki fuarı 5. 5 milyon kişi ziyaret etti.

Peki ya İstanbul-Beylikdüzündeki fuarı kaç kişi ziyaret etti ?

Onu da ben söyleyeyim ;

--1,5 milyon kişiymiş ziyaretçi sayısı.

Fazla söze hacet yok,İşte "hal-i pür melalimiz"

Buyurun buradan yakın.

Burada bir örnek de kendi hayatımdan vereceğim;

1974-1976 yılları arasında yayıncılık yapıyordum.

Daha doğrusu yayın evinde çalışıyordum ve İstanbul'da ocağımızın yaptığı bütün gecelerde kitap sattım. Sadece İstanbul ile de sınırlı kalmadım;Marmara bölgesinde düzenlenen gecelerin bazılarında da kitap sattım.

Mesela 1975 yılında Bursa'da düzenlenen bir geceye İstanbul'dan 7 koli kitap getirdim,kitapları kamyonetle Atatürk spor salonuna götürübildim ve o kitapların tamamını da sattım. Türkiye'de okuma seviyesi işte buralardaydı.

Şimdiki Türkiyede ise,20 yıl önce bizden çok geride olan ülkelerden bile çok daha geriyiz. Dolayısıyla "fikren" çok daha geriyiz. Rakamlar yalan söylemez. Adım gibi eminim ki o 1. 5 milyon kişinin çoğu da öğretmenlerinin okullardan toplayıp götürdüğü lise öğrencileridir ve onlar da sadece üniversite sınavlarının test sorularının peşindedir.

Şimdiki örnek de 1975 yılından olacak;

Viyana büyükelçimiz Daniş TUNALIGİL, 22. 10. 1975 de, Paris büyükelçimiz İsmail EREZ'de 24. 10. 1975 de Asala katilleri tarafından şehit edildiler.

O yıl başkanımız ise Mustafa Verkaya idi.

Biz İstanbul ülkücüleri bu iki suikaste anında tepki koyduk ve Türk milletinin sesi olduk. Bu tepkiyi koyarken de kimseden emir beklemeden kendi inisiyatifimizle hareket ettik. İlk yürüyüş geceydi ve Edirnekapı yurdundan Beyazıt'a kadar sürdü. İkincisi ise bir gün sonraydı ve çok daha kalabalıktı, İstanbul'daki çok sayıda okul ve yurttan binlerce öğrenciyi yürüttük. Sultanahmette ise bir anda Ayasofya'nın içine daldık.

O kadar hızlı hareket ettik ki polis tedbir bile alamadı. Bu eylemi sadece iki kişi biliyormuş. Bunu da yıllar sonra o 2 kişinin birinden öğrendim.

Biz o gün milletin sesi olduk. Şimdi soruyorum bugün o tepkinin benzerini koyabilecek ocaklar var mı ?Veya var da ben mi göremiyorum.

Bu tepkiyi koyarken de emirle hareket etmedik. Ben kendi payıma "illa emir bekleyen" yapıların hantal yapılar olduğuna ve Ülkücü hareketin de asla hantal bir yapı olmadığına inanıyorum.

Bir notum daha olacak;

70 li yıllardaki İstanbul ülkücülerinin Türkiye'nin diğer yanlarındaki ülkücülerden farkı tam da buradadır; İstanbullu ülkücüler inisiyatif kullanabilme özelliğine ve kapasitesine sahiptiler o yıllarda. Şimdi tepkilerimizi koymıyoruz çünkü ocaklarımızda önce eğitim faaliyeti yok.

(Burada eğitimden kast ettiğim şey sadece siyasi eğitim değildir.

Öncelik okuma alışkanlığının sağlanmasındadır. Ondan sonra "ocak seminerleri ile" tarih şuuru ve bilgisi verilmeli, genel kültüre yönelik çalışmalar yapılmalı, dini bilgiler verilmeli ve gençlerin içerisindeki "liderlik vasıflarına sahip" olanlar desteklenmeli ve özellikle yetiştirilmelidir. Tabii ki bunları yapabilmek için önce gençlere güvenmek ve onların dilinden konuşmak gereklidir.

40 lık reisler !!! o gençlerin dilinden konuşabilirler mi ?

Ona da siz cevap verin.

“Genç Ülkücüler Teşkilatı” benzeri liselere ve mahalle gençlerine yönelik kuruluşlar yeniden kurulmalıdır. Ocaklarımız asla günlük siyasetin kayıkçı kavgalarına,iç çekişmelere malzeme yapılmamalıdır.

Ülkücülüğü kullanan,ülkücülüğü menfaat kapısı yapan mafya uzantıları teşkilatlarımızdan uzak tutulmalıdır. (Bu örnekler İstanbul’da bol miktarda vardır,bakarsanız görebilirsiniz.)

“Kurtlar vadisi dizisinden fırlamış görüntü veren” o siyah elbiselerden ve kara paltolardan da derhal vazgeçilmelidir. Tabii başkanlarımız da yeniden başkan olmalı ve “reis “tabiri de kullanılmamalıdır.

Bu yazdıklarım bizim öze dönüşümüz olacaktır ve bu sese mutlaka kulak verilmelidir.

Son olarak ;

Birinin bu gerçekleri mutlaka dillendirmesinin gerekiyordu. Onun için bunları anlatmamın sebebi budur. Şayet bu sözleri kaleme almaz isek “gelecek Ülkücü nesillerin bizden hesap soracaklarını ve bize haklarını helal etmeyeceklerini de düşündüm.

İSTANBUL ÜNİVERSİTESİ BEYAZIT 70 Lİ YILLAR

Sene 1969'du, artık ben de bir "üniversite öğrencisiydim. Şimdikine benzeyen bir tercih sistemi vardı o zaman da.

İlk hakkınızda dört tercih yapıyordunuz, Onların içinden birini kazandıysanız kaydınızı yaptırabiliyordunuz. Benim 4. Tercihim İ. Ü. İşletme Fakültesiydi ve 4. Tercihimi kazanmıştım. Kontejanlar boşaldıkça diğer fakültelere de başvurabiliyordunuz ve kontenjanlar dolana kadar bu sistem devam ediyordu. Bizi okuduğumuz lisedeki sınıfımızdan dört kişi aynı okulu kazanmıştık, daha sonraları bu dört kişiden biri fakültede profesör oldu.

Ben daha sonraki kayıtlarda İÜ ve İTÜ yü de kazanabilecek bir puana sahiptim ama nedense hepimiz ilk kayıt yaptığımız yerde kalmayı tercih etmiştik. Kaydımı yaptırdıktan sonraki 2. Ön kayıta. İTÜ maden fakültesini kazandım,kaydımı almaya gittiğimde fakültenin dekanı Mehmet Oluç hocam kayıt almak isteyen öğrencilere hitaben bir konuşma yaptı ve;

--Çocuklar yapmayın Arçelik genel müdürü Amerika'da İşletme okudu şimdi36. 000 lira maaş alıyor dedi. Bu konuşma çok etkili oldu ve kayıt almak isteyen bizler tıptı tıptı geri döndük. Biz de artık " o günün parasıyla" 36. 000 lira maaşı hayal ediyorduk.

Sihirli sözcük buydu.

O zaman İşletme fakültelerinin adını bile bilen yoktu sadece İktisat fakültesine bağlı "İşletme İktisadı Enstitüsü" adlı bir yıllık lisans üstü program vardı. O enstitü ve İktisat fakültesi kadroları bizim fakültenin kurucularıdır. Biz ikinci dönem öğrencileriydik,bir de binamız vardı ki evlere şenlik. Merkez binanın hemen yan sokağında dört katlı bir binadaydık. Binanın 1,2,ve 4. katlarında bizim fakülte vardı. Bizim

fakültenin merdivenleri 3. Kata çıkmazdı3. katta Gazetecilik Enstitüsü vardı (şimdiki İletişim Fakültesi). Oranın merdivenleri de binanın öbür ucundaydı ve iki okulun öğrencileri birbirini görmezlerdi.

Biz okulu bu binada bitirdik.

Biz okurken Boğaziçinde bizim okul binası yapılıyordu. Sonradan okulumuz oraya taşınmış, orayı hiç görmedik. Boğaziçindeki binanın hayaliyle yaşıyorduk. Daha da sonraları bizim binamızı Boğaziçi Üniversitesi almış, bizim okul da Avclar kampüsüne taşınmış, orasını hiç göremedik.

Bizim okuduğumuz dönemde üniversitede ayrı kampüs falan yoktu. Üniversitemizin değişik fakülteleri İstanbul'un farklı semtlerine serpiştirilmiş gibiydi,yani koskoca İstanbul üniversitesinin binalarının çoğunluğu mahalle aralarında idi. Hukuk, İktisat ve rektörlük binaları merkez binada idi. İktisat fakültesinin bir kısmı,tıp kütüphanesi, İşletme,Eczacılık fakülteleri hemen merkez binanın yanındaki sokaktaydık.

Edebiyat,Fen ve Kimya Fakülteleri Lalelide tek binada toplanmışlardı ve bu devasa bir binaydı.

İki tıp fakültesinin biri ve Dişçilik Fakültesi Çapa'daydı,diger Tıp Fakültesi'de Cerrahpaşada idi. Orman Fakültesi ise Belgrat Ormanlarının içinde ve Sarıyer –Bahçeköyde idi halen de oradadır. Üniversite 'nin Beyazıt ve Laleli muhitindeki öğrencileri Merkez binanın içindeki "Turan Emeksiz" yemekhanesinde yemek yerlerdi. Orada yemek 2 liraydı ve bizim gibi öğrenci bütçeleri için idealdi.

Zaten öğrenciyseniz tasarruflu yaşamaya alışmak zorundaydınız bugün de aynı değildir?. Yan sokaktaki okullar da İstanbul'un eski mahalleleri ile iç içeydiler. O mahallelerde de İstanbul'un tarihi ahşap evleri vardı.

Lisenin disiplininden sonra Üniversitenin havası bizlere ilaç gibi gelmişti. Artık üniversiteliydik derslerde yoklama falan da yoktu, sigara yasağı da yoktu,üniversitede ilk özgürlüğümüz kaçmadan,saklanmadan sigara içebilmektir. Dersler de öğleye kadardı. Öğleden sonra ufak ufak çevreyi tanımaya çıkardık ne de olsa henüz acemi öğrencilerdik.

İlk gittiğimiz yer de "Turan Emeksiz" yemekhanesiydi. Her yanı sloganlarla donanmış fakültelerde siyasetin girmediği tek yer orasıydı.

Ben de politize bir kişilik olmama rağmen, siyasetin hayatımın her dakikasında yer almasını istemiyordum. Çevremizi tanımamız fazla sürmedi sonunda biz de alıştık. Arada sırada misafirlğe gider gibi çevredeki fakültelerde okuyan arkadaşlarımıza ziyarete giderdik.

Çevremizdeki okulların hepsinin de binaları bizim okula beş baskarlardı. En etkilendiğim yer de Laleli binasının içinde Edebiyat ve Fen Fakültelerini ayıran muazzam bir avlu idi. Aslında avlu değil salon desek daha doğru olurdu çünkü orası üstü kapalı bir salondur. O salon(veya avlu)nun öğrenci dilindeki adı da “hergele meydanı idi. Zannedersem hala da aynı isimle anılmaktadır. O senelerde üniversitelerde kimlik kontrolü, polis noktası gibi şeyler yoktu. Üniversitede polis yoktu, güvenlik görevlisi denen şeyin ise ne olduğu bile bilinmiyordu.

Üniversite özerkti ve özerkliğinin bir sonucu gibi görülüyordu bu durum ama bunun sakıncaları daha sonra anlaşılacaktı. Polis ancak üniversitede “olay çıkarsa” ve dekanlık veya rektörlük “polis çağırırsa” üniversiteye girebilirdi.

Olay çıktıktan sonra da polisin gelmesi en az yarım saat sürüyordu zaten o yarım saatte her şey olup bitmekteydi, o zamana kadar atı alan Üsküdar’ı geçiyordu. Bazen de olayı çıkaranlar fakültenin kapılarını tutar içeriye kimseyi de almazlardı

Yusuf İmamoğlu’nu katledenler de aynen bunu yaptılar.

Fakültenin kapısını tuttular içeri polisin ve doktorun girmesini engellediler ve başında ölene kadar beklediler. Bu vahşetin sahipleri aradan geçen kırk yıldan sonra ortalıkta “kahraman devrimciler” diye gezinmiyorlar mı, işte bu benim kanıma dokunuyor.

Güvenliğin olmadığı yerde herkes kendi güvenliğini sağlar, bu neredeyse bir kural gibidir. Güvenliğin olmadığı yerde eğitim de olmaz.

Bu yazdıklarımı ve biraz sonra yazacaklarımın hepsini bizzat yaşadım ve anlattıklarımın ve anlatacaklarımın tamamının doğruluğuna yemin ederim.

Dekanlar ve rektörlerin çoğu ise baskı altındaydı ve olay olmaya başladığı anda polisleri okullara davet etmeye korkarlardı.

Bazen de okulların içinde bulunan bölümler kuşatma altında tutulurlardı. Bu dediklerim 1969 70, 71 yıllarının olağan hadiselerindendi.

Ankara Yüksek Öğretmen okulunda Süleyman Özmen ülküdaşımız kuşatma altındaki arkadaşlarına yardım götürürken şehit edilmişti.

Aynı şekilde ciğerlerine pompayla hava basılarak katledilen ülküdaşımız Dursun Önkuzu öldürülürken de okulda polis yoktu, Ankara da Siyasal Bilgiler fakültesinde Yılmaz Yalçiner öldüresiye dövülürken de.

Rahmetli Muammer Aksoy hoca olmasaydı Mahir Çayanlılar Yılmaz ağabeyi çoktan öldürmüşlerdi. Muammer hoca adam gibi adamdı Yılmaz ağabeye kendisini siper ederek katledilmesini önlemişti.

Aydın olmak işte budur, kendi gibi düşünmeyenin de hakkını koruyana aydın denir. Ödül almak için kendi halkına hakaret edenler ise aydın değillerdir. Onlara ne denilebileceğini insanımız çok iyi bilmektedir.

Güvenliğin olmadığında herkes kendi güvenliğini sağlar demiştim. Biz de öyle yaptık tabii ki. İlk yaptığımız şey okula birlikte gitmek oldu. Fakültede birkaç kişiydik, sabahın erken saatlerinde Beyazıt meydanında anlaştığımız noktada toplanır ve oradan birlikte okulumuza giderdik.

Üniversitemizin fakültelerinde bizim üzerimizde maddi ve manevi baskılar had safhadaydı. O arada basının “komando kampları” dediği kamplar kuruldu. Hemen söyleyeyim bu kamplara bu adı biz vermedik ve kendimize komando da demedik.

Hele faşist kelimesini ağızımıza bile almadık. Ama bize “Faşist komandolar veya faşolar” demekten de kaçınmadılar. Bu sıfatı bize layık görenler o zamanki solun basındaki uzantılarıydılar. 12 Eylül'den önce de sonra da bizleri her türlü ithamla yargıladılar ama “faşist” suçlamasıyla bir tek ülkücü bile mahkum olmadı.

İşte verilemeyen bu karar bizim alnımızın akıdır.

Faşistliği de kendimize hakaret saydık tabii “Nazi”liği de. Bizler Türk milliyetçileriydik ve Türk Milliyetçiliği Türk Milletini sevmek ve onu yükseltmek demektir.

Türk milliyetçiliğinin siyasi lideri olarak da Alparslan Türkeş'i “Başbuğ” bildik. Bizim Türk Milliyetçisi olmamız demek, milliyetçiliği tekelimiz altına almamız demek değildir. Herkes kendi anlayışında milliyetçi olabilir ama biz böyle anlıyoruz anlamını taşımaktadır, bunda da herhangi bir art niyet yoktur.

Kimse de kimseyi vatanını, milletini ve bayrağını sevmekle suçlayamaz.

Ama bu konuda bizim farkımız Türk Milliyetçiliğini bir hayat felsefesi, doktriner bakış açısı ve dünya görüşü olarak görmemizdi. 34 adet kampta 1500 civarında genç eğitimden geçirildi hatırladığım kadarıyla. Ben bu kamplara katılmadım ama katılanlardan öğrendiğim kamplarda fikri eğitimlerin ön planda olduğu idi kamplarda silah eğitimi falan da yoktu, beden eğitimleri ve uzak doğu sporları da vardı.

Bize silahlı eğitim verildiği lafını ilk çıkaranlar solculardı.

Ama onların militanlarının bazıları Filistin kamplarında eğitim görmüşlerdi eğitimlerinin içinde de her türlü silah ve bomba eğitimi de vardı.

Bu kampları biraz anlatmak istiyorum.

Bu kamplar Lübnan'da Bekaa vadisindeydi burası Suriye'nin kontrolündeydi. Soğuk savaş döneminin Suriye'si ise bir Sovyet uydusu görünümündeydi. Yani bu kahraman devrimciler ! Rusların dolaylı kontrolünde ve onların desteği altında silahlı ve bombalı eğitimlerden geçiriliyorlardı.

Bu reddedilemeyecek apaçık bir gerçektir. Ve bu kişiler başka bir ülkenin fiili desteği altında bizim ülkemizi bağımsız ! yapacaklardı.

Bunların kastettiği demokrasi de Doğu Almanya'nın demokratikliği kadardı. Yani Doğu Almanya ne kadar demokratsa bunlar da o kadar demokrattı. 1956 da Rus tankları altında kırılan Macaristan ve 1968 de aynı tanklar tarafından ezilen Çekoslovakya da bunların bağımsızlık! modelleriydi.

1956 da Macaristan 1968 de Çekoslovakya işgal edilirken bunlardan (bir tek Mehmet Ali Aybar'ın dışında)kimsenin sesi de çıkmamıştı. Bu suskunluğun bir tek anlamı vardı, o da işgallere onay vermektir. Bunlar Atatürk'ü zerre kadar anlasalardı İstiklalin başkaları tarafından veya başkalarının yardımıyla olabilecek bir mükafat olmadığını bilirlerdi.

Bu arkadaşlar şayet Marks'dan Che'den Lenin'den önce kendi kültürlerini ve tarihlerini okumuş olsaydılar bugünün Türkiye'si çok daha başka olurdu. Yalnız bir şey daha var ki onlar söylediklerine inanıyorlardı ve inandıkları için ölüme gidebilecek kadar da gözü kara idiler. Kendi

davalarına inançları da tamdı. Onları kullananlar veya yönlendirenler de olmuştu tabii ki.

Ama onlar hiçbir zaman ortaya çıkmadılar.

Sırası gelmişken basının tavrını da anlatmak isterim. Basın o yıllarda aşırı sol gruplara sempati ile bakmakta ve bize karşı da en adice metotlarla saldırmaktaydı. Yusuf İmamoğlu ağabeyim öldürüldüğü günün ertesi günün çıkan gazetelerde başlıklar genellikle “Bir sağcı öldürüldü” şeklinde idi. Ağabeyimizin öldürüldüğünde başında ölmesi için beklediklerinden ve cebinden çıkan 35 kuruştan hiç bahsetmemişlerdi.

Bizi öldürülmesi gereken hamam böcekleri gibi gördüklerine inanıyorduk. (Ben aradan geçen bu kadar yıldan sonra bile aynısını düşünüyorum)Herhangi bir okulda bir kavga olsa “komandolar öğrencilere saldırdı” gibisinden başlıkları patlatıyorlardı ama ciğerleri patlatılan arkadaşımızı yazmıyorlardı bile. Beyler tenezzül buyurmuyorlardı böyle şeyleri yazmaya. Tabii utanmıyorlardı da.

Bizlere sol gruplar saldırdığı zaman da “öğrenciler kendilerini faşist komandalardan korudular” gibisinden başlıklarla dezenformasyon yapıyorlardı. Halbuki kafaları patlatılan ve sopayı yitenler bizlerdik. Birçoğu da okulların yanına bile sokulamadıkları halde içerdeki solculardan aldıkları haberlerle asparagas haberler yapıyorlardı.

Yukarda da demiştim ya o zamanın yeni yetme muhabirleri zaten 68 kuşağının gençleriydiler ve kendi gazetelerini de etkiliyorlardı. Sizler bu basın taarruzu altında kalan ülkücülerden bu basına karşı muhabbet hisleri bekleyebilirmisiniz ?Tabiidir ki biz de nefret ediyorduk bunların alayından. Hatta nefretin de ötesinde idik bazen kırmızı görmüş boğalar gibi oluyorduk.

O zamanın basın kalemşörlerinin bazıları bugün liboş oldular,Soros vakıflarına AB ye ve ABD ye çalışıyorlar onların fonlarından besleniyorlar. Bakar mısınız yan yana durdukları zaman birbirlerine ne kadar da yaklaşıyorlar, körlerle sağırılar birbirlerini nasıl da ağırılıyorlar.

Daha sonraki yıllarda böylelerinden birini elimden zor aldılar. Bir arkadaşımızın cenazesini kaldırıyorduk. Biz tabutun başında ağlarken bunlardan birkaçı gülüşüyorlardı. Aniden çileden çıkıverdim ve hemen müdahale ettim

--- Gülmeyin lan burası cenaze yeri dedim. Bunların biri bana dönerek,

--- Bana baksana ulan ben senden daha milliyetçiyim dedi.

Ben bunun üzerine yürüyünce beni beş kişi zor zaptetti o anda üzerimde bir silah olsaydı katil olmam işten bile değildi. Başka arkadaşlarımız da üzerlerine yürüyünce bunları apar topar kaçırdılar

Bunlardan biri daha sonraları milletvekili oldu. Bunları anlattığımın sebebi şudur,sonuçta hepimiz insanız bir anlık öfke ile cinnet sonucu katil olmamız işten bile değildir.

Yine üniversiteye dönelim.

İlk başladığım gün sınıfta kimse birbirini tanımıyordu. İlk bir hafta içinde hepimiz birbirimizi tanımaya başladık, bu tanışma süreci aşağı yukarı iki ay kadar devam etti. Benim fakültede ilk tanıdığım öğrenci Masum'du. Masum aslen Mardin'liydi ve sempatik bir arkadaşımızdı.

Kırk sene sonra Masum'u bütün Türkiye tanıdı,Ekonomi Bakanı olmuştu. Kemal Derviş'den sonraki ekonomi bakanı Masum Türker'di o.

Benim bugün düşündüğüm de o hükümette Ekonomiden sorumlu Devlet bakanı olması gerekenin Masum Türker olduğudur. Ondan sonra Süleyman'ı tanıdım o da benim kafamdandı, kendi halinde sessiz ve sakin bir arkadaşımды.

Sınıfımızda yirmibeş adet de yabancı öğrenci vardı ve bunların tamamı da İran'lıydı lar. İran'lı öğrencilerin çoğunluğu Azeri idiler ve kendilerini İran Türk'ü olarak tarif ediyorlardı. Bu arkadaşlarımız da Türk milliyetçiliğini, İslamiyeti ve marksizmi bir arada götürüyorlardı, bizim anlayamadığımız da buydu.

Bizim marksistlerimiz dini afyon olarak görüyorlardı ve neredeyse tamamı da ateistti, İran'lı Türkçüler de müslümandılar.

Ortadoğunun diğer ülkelerindeki Baas'çı zihniyet de aşağı yukarı aynı yapıda idi. Ortadoğu ülkeleri ile Türkiye arasındaki ideolojik farklılaşma o günlerde bugüne nazaran daha da belirgindi. Sınıfımızda solcular bizlere nazaran daha fazlaydılar. Her gün de öğrencilere çengel atıyorlardı. İçinde bulunduğumuz ortam da onlardan yanaydı ve çengel attıkları öğrencileri genellikle kendi taraflarına da çekiyorlardı.

Zaten zamanın modası da onlardı.

Zamanla değişmeyen ve bugün de aynı olan da insanları “bizden veya onlardan” diye ayırıma tabi tutan zihniyeti.

Yani ya bizdendiniz ya karşı taraftan.

Ya dosttunuz ya düşman.

Ya siyahtınız ya beyaz.

Açıkgası iki renkli mantık o zaman da aynıydı ve hatta sağ sol da farketmiyordu. Ya siyahsınız ya da beyaz yani ya iyisiniz ya da kötü diyorlardı ve hayattaki renklerin hiçbirini görmüyorlardı. Bugünün dünyasında bu kafanın en büyük temsilcisi George W. Bush ‘dur. “ Ya bizimlesiniz ya da düşmanımızsınız” diyor dayatmacı kafalar.

İnanın kırk sene öncesinde de iki renkli düşüncenin mantığı aynıydı. Ve hatta bir elmanın iki yarısı gibi aynı olan Komünizm ve Nazizm de bu anlamda birbirinin izdüşümüdür.

Emirleri ile milyonlarca insanın kanına giren Hitler ve Stalin aslında birbirlerine ruh ikizi kadar benzemektedirler. Fakültedeki ilk yıllarımda okulumuzun her yanında Lenin’e benzetilmiş Atatürk resimleri vardı. Evet resimler resmen rötuşlanmış ve Lenin ‘e benzetilmişlerdi.

Biz de beş ülkücü bir araya geldik ve bir eylem de biz yaptık. Eylem dediğim de bir karikatürden ibaretti. Karikatür bir yabancı gazeteden alınmıştı ;

Hatırladığım kadarıyla Financial Times gazetesindeydi o karikatür.

Tarlaya bir çiftçi orak çekiç tohumu atıyor ve orak çekiç tohumundan gamalı haç çıkıyordu.

Ben gamalı haçın yerine üç hilal koydum ve bunu büyük bir kağıda çizdim. Başkanımız Tansu adında bir arkadaşımızdı ve siyah kuşak karateciydi. Tansu karikatürü onların afişlerinin arasında bir yere yapıştırdıktan takriben beş dakika sonra, önce karikatürü yırttılar ve sonra üzerimize saldırdılar.

Demokratik ! Üniversite dedikleri böyle bir şeydi işte.

Onlar da bayağı demokratlar !!!

Anayasal demokrat !!!

(O yıllarda şimdi adı Haydar olan sopaya anayasa denirdi)

Biz, Tansu'nun haricindeki üç kişi bayağı şefkat ! gördük, ama Tansu bambaşkaydı, vurduğunu deviriyordu. Bir kapanıyor, arada boş buldukça suratı budur diye bulduğuna patlatıyordu. Onun yumruğunu yiyen iflah etmiyordu.

Evet biz biraz sopa yedik belki ama o bizim yediğimizden fazlasını atmıştı. Ben bir karatecinin on kişinin hakkından gelebileceğini duymuştum ama inanamamıştım. Ancak bizzat görünce inandım.

Bu olayın arkası geldi tabii ki.

Deniz Gezmiş'i ikinci gördüğüm gün o gündü. Avaneleri ile beraber okulumuza geldiler, okulun kendi bölgeleri olduğunu ve bizi burada barındırmayacaklarını çok demokratik ! ve de çok kibarca! izah ettiler ve defolup gitmemizi de emretmeyi ihmal etmediler.

Onlar bizi Amerikan uşakları ve CIA ajanları ! olarak görüyorlardı. Bize karşı duydukları nefretin temelinde bu asılsız varsayım vardı. Ama kırk sene sonra bütün içtenliğimle ifade edeyim ki biz Anti Emperyalistlik anti sovyet olduğumuz kadar da Amerikan Emperyalizmine de karşıydık.

Bugün de kırk yıl önceki duruşumuzu sergilemekteyiz. Ne de olsa Demokratik Üniversite ! istiyorlardı ve onların demokrasiden anladığı kendileri gibi düşünmeyenleri tepelemekti.

Onların demokrasisi Doğu Almanya'nın demokratikliği kadardı, insanların kaçmaması için, duvarlarla zaptedildiği bir demokrasiydi orası.

Daha sonraları o duvar da komünist istibdatla beraber yıkıldı gitti zaten. Şimdi kırk sene sonra 68 lilerin kırkinci yılı adlı siyaset meydanı programlarında da ne kadar demokratik olduklarını anlatıyorlar. Güya karşı fikirdekileri de severlermiş de biz onlara saldırmışız gibi konuşuyorlar.

Bizleri okullarımıza almayanlar kendileri değilmiş gibi.

Ve hatta okullarına gidenlere kurşun yağdıran biri de aralarındaydı.

Zamanın gazetelerinin baş sayfasında da resimleri vardı o kişinin.

Dilin kemiği yok herkes ağzına geleni konuşuyor ama bu söylediklerinin tamamı da yalandır.

Belki onbeş yaşındaki bebeleri kandırabilirler ama olayların canlı şahitleri ölmedi ortada duruyor, ben de o canlı şahitlerden biriyim.

Lenin'e benzetilmiş Atatürk resimlerini İ. Ü. Kimya fakültesi dekanı Saffet Rıza Alpar hocam fakülteden kaldırttı ve kızılca kıyamet o zaman koptu. Saffet Rıza hoca bayandı ve gerçek bir Türk milliyetçisiydi.

Bütün komünist baskılara karşı yiğitçe direndi. O zamana kadar Lenin'e benzetilmiş Atatürk resimlerine kimse cesaret edip de kaldıramamıştı. Hocam yırttı attı o resimleri.

Saffet hocam daha sonra emekli oldu ve senato seçimlerinde MHP aday da oldu yiğit bir Türk kadını idi. Atatürk'ü Lenin ile özdeşleştirme çabalarının önündeki ilk engel o olmuştu. Atatürk ve Lenin ' i özdeşleştirme çabaları 70 li yılların karakteristiklerindendi.

Aşağıda bu konuda yazacağım analizler 70 li yıllara aittir, bugünkü sol hakkında yazacaklarım bunlardan daha farklı olacaktır.

O konuyu da başka bir bölümde irdeleyeceğim.

Evet Atatürk'ü de kabul ediyorlardı fakat, Lenin ile benzer yanlarını konuşup birbirinden ayrı olan yanlarından hiç bahsetmiyorlardı.

Aslında referans aldıkları Lenin'di Atatürk değildi. Zaten Atatürk de demiyorlardı, varsa yoksa Mustafa Kemal idi. Siyasal İslamcılarla bu noktada bir aradaydılar, onlar da Atatürk değil Mustafa Kemal derlerdi. İçinde Türk sözü geçtiği için Atatürk demezlerdi siyasi islamcılar.

Aslında solcular da "arada bir Türk demekle beraber" Türk kelimesini kullanmaktan hoşlanmazlardı. Yani Türk kelimesini kullanmamak konusunda bir araya gelebiliyorlardı. Lenin ile Atatürk ün ortak noktaları ülkelerinin rejimini değiştirmiş olmalarıydı.

Peki bunlar devrim miydi?

Tabii ki devrim idiler. Ama aralarında şu farklar da vardı.

Osmanlı İmparatorluğu "düvel- i muazzama" tarafından savaşta yenilerek yıkılmıştı ve Atatürk'ün yaptığı yıkılan devleti küllerinden yeniden yapmaktı. Bunun sonucunda tabii ki devletin rejimi değişti, yerine Cumhuriyet geldi. Yani Milli Mücadele esas olarak dış düşmanlara karşı yapılmıştı.

Evet içerde dış düşmanlarla iş birliği yapanlar da vardı ama esas düşman dışardaydı. Cumhuriyet çok dilli, çok dinli, çok milletli Osmanlı toplumundan "Milli Devlet" çıkardı.

Atatürk'ün başarısı buradadır. Cumhuriyeti kendi kafasında tasarlayan tek başına Gazi'nin kendisiydi. Başlangıçta bu hayal görünüyordu,ama bu hayal gerçekleşti. Hayallerini gerçekleştirebilenler büyük liderlerdir. Atatürk bunu başarabilen sayılı liderlerdendir.

Sovyet ihtilali ise Çarlık rejimini bizzat kendisi yıktı. Bu kanlı bir ihtilaldi ve başlangıçta ve daha sonra milyonlarca kişinin canına mal oldu. Çarlık rejiminin yerine gelen komünist rejim ise Milli Devlet değil federal devlet idi. Ama bu federalizm sadece görünüşteydi, bütün kontrol Rusların elindeydi,yani diğer devletçiklerin ağzına bir parmak bal çalınmıştı sadece.

Çok farklı halklar özellikle yerlerinden edilmiş ve diğer başka unsurlarla yanyana yerleştirilmişlerdi. Kafkasya haritasına bakarsanız bunu hemen göreceksiniz. Bu yapılan şey "sınırları kağıt üzerinde çizilen" Ortadoğu haritasının Kafkasya çeşidiydi,tabii sadece Kafkasya değil Sovyet İmparatorluğunun bütün devletçikleri de aynıydı.

O devletlerin halkları da votka ile uyutulmuşlardı.

Bu "dandini dastana danalar bostana" politikası ise 70 yıl sürdü ve sonunda berhava oldu gitti.

Salazar Portekiz'i 3 F ile 40 yıl yönetmişti

Futbol

Fiesta

Fado(Fado Portekiz'e özgü bir müzik türüdür)

Sovyetlerin yeni çarları da tıpkı eski Çarları gibi Sovyet İmparatorluğunu bir "V" ile yönettiler,o "V" de tabii ki votkaydı. Halen bile Rusya'da 40 yaşını geçenlerin yüzde 60 kadarı alkoliktir. Votka sayesinde insanlar Ruslaştırıldı veya en azından Anti Rus direniş törpülendi.

Ekim Devrimi ve Türk Devriminin ortak yönü de "Anti Emperyalist" karakterde olmasıydı.

Ama sonunda Sovyetler Birliği tam bir Emperyalist devlete dönüştü. O büyüklükte bir devletin emperyalist karakterde olması bence kaçınılmazdı. Zaten mirasına konduğu Rusya da emperyalistin ta kendisiydi.

Çar Petronun sıcak denizlere inme projeleri Sovyetler birliği tarafından da aynen benimsendi. Emperyalist Rusya ile Emperyalist SSCB arasında artık hiçbir fark kalmamıştı. Yani bazılarının dediği gibi SSCB "insanlığın kalesi falan değildi.

Cumhuriyetimizin esas başarısı Milli Devlet'i kurmasındaydı.

Atatürk isteseydi devletin rejimi komünizm olurdu ve buna kimse de itiraz edemezdi,şayet isteseydi Sovyet modeline göre federatif yapıda devletçiklere de dönüştürebilirdi ülkeyi. Acaba neden yapmadı?

Bunun bir tek cevabı vardır çünkü o özerk yapılanma Osmanlı'nın çöküş nedenidir. Anayasamızda da belirtildiği gibi "Türkiye Cumhuriyetini kuran halkın adı Türk Milleti" dir. Bu ailemizin ve kızlarımızın namusunu korur gibi korumamız gereken bir prensibimiz olmalıdır.

Bizim Millet tarifimiz ırk esasına göre değildir. Zaten Atatürk'ün de söylediği "Ne mutlu Türküm diyene"dir. Doğru olan da budur.

Bu anlayış sayesinde ki,Türk Halkının yüzde 86 sı kendini Türk olarak ifade etmektedir.

70 li yılların solu Türk milletinin lafına bile tahammül edememektedir. Onların Türkiye Halkları söylemi Türkiye de ikinci üçüncü veya dördüncü millî kimlik inşasını hedefleyen emperyalist plana hizmet etmekten başka bir anlam taşımamaktadır.

Batılılar da şapkadaki tavşanı 30 yıl sonra çıkardılar.

Türkiyede ikinci bir millî kimlik inşası çabaları işte o tavşandır.

70 li yılların solu Atatürk'ü işine geldiği kadarıyla sevmektedir. Anti emperyalist karakteri ile Atatürk'ü tanımaktadırlar ama Atatürk'ün fikri olan Millî Devlet fikrine sonuna kadar karşıdırlar.

İdama giderken bile son sözleri şunlardır:

"Yaşasın Marksizm Leninizm"

"Yaşasın Türk ve Kürt halklarının bağımsızlık savaşı"

Bu sözlerin bu kadar yıl sonra Türkiye'yi getirdiği nokta da PKK terörü değil midir?Bütün bu kafa karışıklığının sebebi de kendi kültürlerini ve kendi medeniyetlerini tam tanımadan yabancı liderlerin fikriyatlarına adapte olmalarıdır.

Bunun tabii sonucu da başkaları tarafından kullanılmak olmuştur.

Bu analizden sonra yine üniversiteye dönelim.

Birinci sınıftayken karikatür olayından sonra 12 mart'a kadar okullarımıza gidededik. Gidenlerimiz baskılara ve hakaretlere maruz kalıyorlar bazıları da dövülüyorlardı. Bu arada Yüksek Öğretmen okullu

arkadaşlarımız saldırılara uğruyorlardı. Bu arkadaşlarımız Edebiyat,Fen ve Kimya fakültelerinde okurlardı YÖÖ ise onların yurtlarıydı ve bazı formasyon derslerini orada alırlardı. Okullarına alınmayan arkadaşlarımızın ilkleri yüksek öğretmenlilerdi. Sınıflarından dövülerek atıldılar ben de bizzat görerek şahit oldum bu duruma.

Fen fakültesine bir arkadaşımı görmeye gitmiştim.

Bir grubun ellerinde sopalarla geldiğini gördüm,içlerinden biri de adadan tanıdığım biriydi. O da yüksek öğretmenli idi. Sınıflarından çıkardıkları öğrencileri(kızlar dahil) sopalarla dövdüler ve okullarından attılar..

Daha önceleri de yazdığım gibi okullarda polis veya güvenlik yoktu.

Can emniyetiniz Allaha emanetti yani.

Okullarına sokulmayan öğrenciler rektörlüğe gitmek istediler topluca hareket ediyorlardı. Rektörlük de merkez binanın içindeydi. Merkez binanın önüne geldiklerinde kurşunlandılar. İçlerinden birkaçı yaralandı.

Kurşunlayanlar yakalanmadı bile,nasıl yakalanabilirdi ki ?

Üniversitenin içinde polis yoktu dışardakiler de rektörlük çağırma-dıkça içeri giremiyorlardı. Okul ise işgal altındaydı. Kapısını militanların beklediği rektör polis mi çağırabilecekti ?.

Buna inanmak safdillik değil miydi?.

Daha sonraları başka fakültelere de sıra geldi, merkez binadaki arkadaşlarımız da okullarına giremiyorlardı zaten. Sonunda sıra bizim fakülteye de geldi. 12 mart 1971 e kadar sınavdan sınava gidebildik okullarımıza.

Okullarımıza alınmayınca biz de teşkilatlanmaya başladık. Artık mekanımız ocaktı. Ocağımız önce Nuruosmaniye caddesinde bir binanın 4. Katında küçükçük bir yerdi,daire bile değildi,ama orası bizim ocağımızdı. Bir tane büyükçe bir odaydı ocağımız,tuvaleti veya mutfağı bile yoktu.

Neticede bir iş hanının odasıydı. Sovyet taraftarlarınca “Amerikan uşağı” iftiralarna maruz bırakılan ülkücülerin o zamanki hali tam da böyleydi.

Erol ağabey de başkanımızdı.

Daha sonra Çağaloğlunda Türkiye Milli Talebe Federasyonu nun 3. Katına taşındık. Bu bina devletindi ve 3. Katta bizimle beraber TMTF tiyatro salonu ve tiyatro kolu vardı. Bu arada Erol ağabeyimin yerine Nihat ağabeyim başkanımız olmuştu. Her sabah onunla beraber kapımızı açar ve önce ortalığı süpürürdük.

Anadolu'dan ilk gelen ülkücüler doğruca bize gelirlerdi Yan yana iki odadaydık.

Tiyatro kolunda da Abdülkadir ağabeyim vardı. TMTF nin oyunlarını o sahneye koyardı. Alt katlarda ise TMTF nin diğer kolları bulunurdu.

Başkan ise Ekrem ağabeydi.

İçinde bulunduğumuz şartların da etkisiyle kendi kendimizi korumaya karar vermiştik ve bunun ilk şartı da uzak doğunun yakın dövüş tekniklerini öğrenmekten geçiyordu. Tansu bize bir şeyler öğretmeye çalıştı, bazılarımıza öğretti de,ama ben bu öğrenebilenlerin içinde değildim. Bayağı sopasını yedim Tansu'nun (gerçi o pek de vurmuyordu ama),neticede öğrenemedim.

Diğer uğraklarımızdan biri de Tansu'nun yakın arkadaşı olan Haluk ağabeyin teksir bürosu idi. Bu ağabey de sonradan bakan oldu.

Bir yandan ocağa da gidiyordum artık okuldan da soğumuştum

Artık İstanbulda ideolojik mücadele iyice hızlanmıştı.

Her iki taraf da yurtlarda hakimiyet sağlamaya çalışıyordu.

Bu konuda en önemli yurt Edirnekapı yurduydı,kredi yurtlar kurumuna ait olan en büyük yurt oydu. Yeni açılmıştı ve orada henüz kimsenin hakimiyeti mevcut değildi. Aslında kapanın elinde kalacak gibiydi.

Öyle de oldu.

Bir gece ansızın geliverdik, zaten arkadaşlarımızı oraya yerleştirmiştik. Aynen bize yaptıklarını yaptık onlara da. Neye uğradıklarına şaşırdılar. Kendilerini öğrenci aleminin mutlak liderleri olarak görüyorlardı, bize olmadık zulmü yapmalarının sebebi de buydu zaten, İstanbul'daki mutlak liderlikleri o günden sonra bitti.

Artık mücadelede biz de vardık, meydan boş değildi. Bu böyle bir kavgadır zaten erken kalkanın yol aldığı bir kavgadır. Ama bu kavgaya yol açan en büyük sebep de üniversitelerde kolluk kuvvetinin olmamasıdır.

Güvenliğin olmadığı bir ortamda herkes kendi güvenliğini kendi sağlamaktadır.

Peki bu doğru mudur ?

Elbette doğru değildir ama böyle ortamların tabii sonucudur,hani nasıl derler “böyle başa böyle tıraş”. Evet doğru olmasa da gerçek budur. Sizin devlet olarak ilk önceliğiniz insanınızın güvenliğini sağlamaktır. Şayet siz güvenliği sağlayamazsanız bir anda herkes kendi kendisinin polisi olur, olacaklardan da tabii ki güvenliği sağlayamayanlar sorumlu olurlar.

Bundan sonra sıra yurtlarda okullar için teşkilatlanmaya gelmişti. Bazı okullara girebilmemize rağmen çoğunda hala yoktuk. Ben o gün fakültedeydim Süleyman kardeşim haber verdi (O Edirnekapı yurdunda kalıyordu)

—Bugün Edebiyat Fen ve kimyanın binalarını işgal ettik dedi ve bana gidelim dedi. Biz de fakültedeki arkadaşlarımızı topladık ve gittik.

İlk gördüğümüz şey Edebiyat ve Fen fakültelerinin arasında toplanan yüzlerce ülküdaşıymızdı. Sevincimizin tarifi mümkün değildi bazılarımız ağlıyorduk, kinimiz sevincimize karışmıştı.

Orası Yusuf İmamoğlu ağabeyimin katledildiği yerdı çünkü. Bazılarımız da başı birbirinin omuzunda ağlaşıyorlardı. Birden patlayan sloganlarımız gözyaşlarımıza karışıyordu. Aradan yıllar geçti benim için unutulmazlardan biri idi o gün. Artık ezilmişliğimiz sona erecekti, buna gönülden inanıyorduk. Bizler okullarımıza giremezken polis çağırmayan dekanlık polisi çağırmıştı kapıya.

Aynı dekanlık Yusuf İmamoğlu katledildiğinde ise ortada yoktu. Bunun adına ne denebileceğini burada yazmayacağım onu da siz bulun. Polis gelince fakülteyi boşalttık ama dağılmadık.

Takriben beşyüz kişi kadardık ve merkez binaya doğru yürüyüşe geçtik. Merkez binanın cümle kapısı komünist militanlarca kapatılmıştı.

Fakültelerin yönetimlerince onlar “masum öğrenciler” olarak görülüyorlardı. Bizi işgal ettiğimiz fakülteden çıkarılanlar başka bir işgal karşısında susuyorlardı. Yukarda yazmadığım ad burada da geçerlidir, bunu da siz bulun. Beyazıt meydanında protestolarda iken otomatik silahlarla tarandık üç arkadaşımız orada yaralandı.

Yaralananlardan biriyle kan kardeşi oldum benim kan grubum onunki ile tutuyordu Ama kan merkezi benim verdiğim kanı benim arkadaşıma para ile satmaya kalktı. Çingar çıkardık, ortalığı birbirine kattık,yapamadılar.

Artık mekanım İstanbul Ülkü Ocaklarıydı.

Mekan ocak olunca her haber de bana geliyordu. Artık çoğu olayın içindeydim ve tam bir militan olmuştum. O yıllarda delikli demir olaylara fazla karışmamıştı. Her yurttta her okulda vardım çok tanıyanım ve arkadaşım da vardı çok kavgaya karıştım bunların teferruatını anlatmayı da gereksiz buluyorum. Ama bildiğim bir şey var ki kimseyi vurmadım aslında kavga etmekten de nefret ederim.

Bunları neden anlattığımın sebebine gelince ise;

Şartların insanları ne hale getirebileceğini ve insanların nasıl canavarlar haline dönüşebileceklerini anlatmaya çalışıyorum. 70 yılından sonra ise sol Üniversitelerde de faaliyet göstermekle beraber bir yandan da dağa çıkmanın hazırlıklarını yapıyordu.

Bu arkadaşlar okudukları Güney Amerikalı devrimci “Che” nin etkisinde idiler. Dağlara çıktıkları zaman köylülerin hemen arkalarından geleceklerini ve ardından da proleterya ihtilalini yapabileceklerini zannediyorlardı.

Aslında inanılır gibi değildi ama onlar bu hayallere inanmaktaydılar.

Bunlar yel değirmenlerine saldıran “Mança lı Don Kişot” gibiydiler, Türkiye’yi Güney Amerika’nın Muz cumhuriyetlerine benzetiyorlardı ve Türk Ordusunu da hafife alıyorlardı. Türk Ordusu nun Milli Ordu olduğunu ve Güney Amerika orduları gibi diktatörün ordusu olmadığını hesap etmemişlerdi.

Hesap etmedikleri bir başka şey de Türkiyede “askerlik yapmayanın adamdan sayılmadığı” gerçeği idi. Neden askerlik yapmayanın adamdan bile sayılmadığını ise araştırmak zahmetine bile katlanmamışlardı.

General Giap ın “gerilla nedir” kitabında yazarlar doğruydı! nasıl olsa. Bu gerçeğin aslında Türk Ordusunun arkasındaki halk desteği olduğunu da anlamamışlardı.

Bunun adına da Ordu- Millet denmekteydi “Ordu-Millet” bir gelenektir aslında ve geçmişi de binlerce yıllıktı. İnandıkları ideologların

kitapları da henüz yazılmaktaydı ve bu gerçekler onların inandığı ettiği kızıl kitaplarda da yazmıyordu.

Sonunda bunların bedelini çok pahalıya ödediler.

Ordumuza karşı, "ordu" !!! adı altında örgütler kurmuşlardı silahla bombayla rejimi değiştirmenin hesabındaydılar. Müesses nizamın buna izin vermesi düşünülemezdi bile. Hesap etmedikleri bir şey vardı ki bu ülkenin düzenini kuran Atatürk idi ve bu kişiler Marksizm-Leninizm adına müesses nizamla çatışıyorlardı.

Onları ortaya sürüp mücadele ettirenler ise onların başları belaya girdiğinde görmediler bile onları.

Ordu içinde teşkilatlanmaları da vardı ama en yüksek rütbelileri ise yüzbaşıydı. Gerçi perde gerisinden bunları darbe hazırlığında kullananlar da vardı ama, onları perde gerisinden destekleyen cuntacılar da 12 marttan önce 9 mart 1971 de deşifre olmuşlardı.

Ava giden avlanmıştı yani.

Banka soygunları ile halk savaşını!!! finanse etmeye kalktılar.

Uğruna savaştıklarını iddia ettikleri halk ise onları tanımadı bile. Zaten onlar da kendi insanlarını tanımıyor ve marksizmin ideolojik kalıplarından kendi insanlarını öğrenmeye ve kendi inandıklarını da millete dayatmaya çalışıyorlardı. Milletin neye inandığının ise onlarca hiç önemi yoktu.

Demokrat olmak iddiasındaydılar ama demokrat gibi davranmıyorlardı. Davranmaları da mümkün değildi zaten.

Aslında Jakoben'diler. Halkı yönetilebilecek yığınlar olarak görüyorlardı. Açıkça ifade etmeseler de pratikte böyleydiler.

Temel yanlışlık da buradaydı zaten.

Sıranın güç denemesine geldiği anda kim güçlü ise onun kazanması mukadder sonuçtur yani iki yumurta tokuştuğu zaman hangisinin kabuğu sağlam ise öbürünü kırar.

Bu sefer de sol militanların kabukları zayıf olduğu için onlar kırıldılar.

12 Mart 1971 muhtırası solun üzerinden silindir gibi geçti, çok büyük kıyımlara uğradılar, meydan okudukları ordu ise bu isyanın hesabını sordu, sormakla kalmadı hesabı ödetti de.

12 mart 1971 in üniversitelere yansımaları ise şöyle oldu;

Solun elebaşlarının tamamı bu işten zararlı çıktılar. Dağa çıkanların neredeyse tamamı öldürüldü, şehir gerillası taktikleri ile faaliyet gösterenlerin çoğunluğu da öldürüldü. Militanlardan geri kalanlar hapishanelere düştüler, buralarda ve Ziverbey köşkü gibi yerlerde işkencelerden geçtiler.

Solun militan olmayan ve onlara ideolojik destek veren aydın kesimi de bundan nasibini aldı. Onların bazıları isyana dolaylı destek veriyorlardı ama çoğunluğu kurunun yanında yanan yaşlar idiler.

Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnân idam edildiler.

İdama giderken bile meydan okuyorlardı, aslında çok cesaretli ve idealist idiler.

Ama bu meydan okuma onlara idamı getirdi.

Onların karşıtı olarak suçlu olduklarına bugün de inanıyorum ama bence de bunun cezası idam olmamalıydı. Aradan geçen yıllarda öğrendiğim budur.

İdealist oluşlarını çok iyi anlıyorum çünkü ben de bugün modası geçmiş denen idealistlerden biriyim.

Kendilerini inandıkları davaya adanmış insanlar hiçbir şeyden korkmazlar. Şayet idealist değil de satılık olsalardı mahkemenin karşısında tır tır titrer ve boyun eğlerdi.

Onların bazıları bizi seneler sonra anladılar.

Evet Devlet insan içindir ama Devletin olmadığı yerde de kaos ve anarşi vardır. Bizim inancımıza göre bu coğrafyada yaşayan hiçbir millet kaotik ortamda varlığını sürdüremez, devletin bekası bu açıdan çok önemlidir bizim için. Türk Milliyetçiliğinin ideologlarının tarif ettiği “Devlet-i ebet müddet” anlayışı bizim temel felsefemizdir. Bizim prensiplerimizde devlet ile çatışmak yoktur.

Şimdi diyebilirsiniz ki ;

---Atatürk Osmanlı ile çatışmadı mı ?

Bunun mukabil cevabı da vardır.

Milli mücadeleyi yapan ekip Osmanlı Ordusunun komutanları ve istihbaratçılarından oluşmaktadır yani aslında devletin elemanlarıdır. Devlet fiilen çöktüğü ve yabancı işgalinde olduğu için o sırada “Osmanlı

Devleti"nden bahsedilemez çünkü padişah bile esirdir, işgalci "Düvel-i Muazzama"dan bağımsız tek başına emir veremeyecek durumdadır.

Milli mücadele, fiilen bitmiş olan devletin mekanizmalarının ve bizzat milletin kendisinin azim ve kararının kendi geleceğini tayin etmesidir. Yani burada da "Devlet-i Ebet Müddet anlayışının devamıdır söz konusu olan.

12 mart döneminin üniversitemize yansımaları ise ülkücü hareketin yükselmesi oldu. Solun liderleri ve mekanizmaları tasfiye oldukları için inisiyatif yavaş yavaş bize geçmekteydi. Neticede biz tokuşarak kırılan yumurtalardan değildik.

Bir başka sonuç da solun atomize olarak fraksiyonlara bölünmesi oldu. 12 mart dan önce iki veya üç fraksiyondular ama sonra bunun beş on katı kadar fraksiyona bölündüler, bunların her biri de diğerini revizyonistlikle veya ihanetle suçluyordu.

Diğer sonuç da sol grupların Türk bayrağını terk etmesi oldu. 12 mart dan önce gösterilerinde Türk bayrağı taşıyanlar sonrasında bizim bayrağımızın yerine başka ülkelerin bayraklarına benzetilen ve komünist enternasyonalizmi temsil eden bez parçaları taşımaya başladılar.

1 Mayıs 1977 mitinginde bir tek Türk bayrağının olmaması da bunun açık deliliydi. "Kahrolsun T. C. " sloganları o devirlerde atılmaya başlamıştı ve ben bu sloganları atanların olabileceğine de inanmıyordum o yıllarda. Açıkçası havsalam almıyordu böyle sloganlar atılabileceğini. Ama gerçekte ve olmuştu bu olaylar.

Bunun tek bir anlamı vardı o da solun kendi halkına yabancılaşması sürecinin tamamlanmasıydı, bundan sonra ancak azınlık ırkçılığı veya mezhepçilik yaparak tutunabileceklerdi. Yıllar sonra bunu iyice anladık.

Türkiyeli sol zamanla siyasi kürtçülük noktasına geldi.

Aslında bu işin mazisi 68 kuşağına kadar dayanmaktaydı ama deşifre olmaları epeyce bir zaman almıştı. Siyasi Kürtçülüğün de Türkiye'yi nerelere getirdiği ise bugün ayan beyan ortadadır. Bugün miting meydanlarında bayrağımızı indirenler ve bayrak asan insanlarımızı taşıyanlar o devrin ürünleridir, o devirde ölen devrimciler! şayet bu günleri görebilselerdi eserleri ile övünebilir miydiler acaba.

Bir de "Bağımsız Türkiye" sloganı var;

Evet “Bağımsız Türkiye “ tabii ki çok doğru bir slogan,ama bunun muhteviyatını incelememiz gerekmektedir. “Bağımsız Türkiye”den maksat, Amerika’dan bağımsız bir devlet düzenidir ve buraya kadar kimsenin itiraz etmeyeceği doğrudur. Amerikadan uzaklaşmak çok doğrudur.Ama o zaman iki kutuplu bir dünyadasınız birinden uzaklaşmanız öbürüne yaklaşmanız anlamını taşımaktadır. Peki kime yaklaşacaksınız?

Tabii ki Sovyetlere;

Yani milyonlarca Türk ve müslümanı inim inim inleyen baskı ve korku düzenine, hani benim ceddimin “Ruslar cennetin anahtarını verirse sen cehenneme git” dedikleri zulüm imparatorluğuna yaklaşacaksınız. Bunun anlamı fırtınadan kaçanların doluya tutulmak değildir?Bunu kasdettiklerini nereden mi anlıyoruz?

Tabii ki “yaşasın Marksizm ve Leninizm “sloganlarından. Zaten gayelerini hiç saklamadılar.

Yani o günün bağımsız! ülkeleri Çekoslovakya ve Macaristan gibi bağımsız olacaksınız ve Demokratik Almanya kadar da demokratik olacaksınız. Duvarların gerisinde yaşayacaksınız ve de hür olacaksınız o duvarlar da,sizlerin kaçmamanız için örülmüş olacak. Tabii bunun adına hürriyet denirse.

Bir de şu soruyu kendinize sormanız gerekir.

Bu duvarların örülmesinin sebebi acaba kimlerin kaçmamasıdır ?”. Aslında cevap da ortadadır.

Duvarı örenler demokratik ! Almanlardır,kaçmaması istenen halk da onların halklarıdır. Kimse kimseyi aldatmamalıdır.

Bunun sadece adı bağımsızlıktır ve aslında köleliğin de ta kendisidir.

Maocular buna itiraz ediyorlardı onlara göre de Türkiye bağımsız olmalıydı ama “Mao” nun öğretilerini benimsemek kaydıyla ve Çin in dümen suyundan giderek. Yani ya Sovyetlerin ya da Çinlilerin gölgesinden gidecek ve onlara biat edecektiniz.

Bizim bu konuda itirazlarımız vardır.

Biz Türk milletiyiz,kimse bize İstiklalin ne olduğunu öğretemez. Biz binlerce yıllık tarihinin hiçbir devresinde esir alınamamış ve istiklale aşık bir gelenekten gelmekteyiz. Biz milli hayatı boyunca esaret yaşamış

ve boyunduruktan yeni kurtulabilmiş muz cumhuriyetlerinden değiliz. Biz bağımsızlığı öğretenlerdeniz,yani öğrenenlerden değiliz.

Sevr sonrasında bize dayattıkları anlaşmaları bile bize uygulata-madılar. O zaman bile toprağımızın tamamını işgal edemediler. Biz de o paçavraları milletçe yırttık.

Atatürk ün dediği gibi “Hürriyet ve İstiklal bizim karakterimiz-dir”. 12 mart öncesi bu sözü bayraklaştıranların neden Sovyet blokuna yaklaştıklarını da aradan geçen kırk seneden sonra hala anlayabilmiş değilim.

Biz Türk milliyetçileri için bağımsızlık bir hayat tarzıdır. Bizler sıradan bir bağımsızlığın da ötelerini istiyoruz.

Bunu biraz açayım ;

Biz milletimizin ve devletimizin dünyaya önderlik yapabilecek bir seviyede olmasını istiyoruz. Bu bizim nihai hedefimizdir.

Tarihimiz boyunca bu nihai hedefe çok kereler ulaşan bir milletiz biz.

Devlet-i Ebet Müddet bu demektir. Devlet-i Ebet Müddet dünya düzeninde etkili olmak demektir. Bunun adı da Nizam-ı Alem dir. Nizam → alem ise dünyaya düzen vermek demektir. Şu an için bu ideal hayal gibi görülebilir ama bu geçmişte gerçekleştiyse gelecekte de gerçekleşebilir.

İnsanlar hayal edebildikleri ölçüde vardır.

İnsanlık tarihinin bütün buluşları,bütün büyük devletleri gerçekleştirmiş hayaller değil midir?. Hayal edebilme yeteneği aynı zamanda düşünebilme yeteneği değil midir?İsrail devletini binlerce yıl sonra buralara getiren bu özellik değil midir ?

Telefon,elektrik,televizyon,uçak,hep mucitlerinin hayallerinin ürünleri değil midir ?

Bugünün Türkiyesinin düşünce kısırlığının nedenlerinden biri de insanımızın hayallerini kaybetmesi değil midir?

İnsanlara soruyorlar ;

--- Sana milli piyangoda büyük ikramiye çıksa ne yaparsın diye.

Bu soruya muhatap olanların hemen hemen hepsinin cevabı da

--Ev alırım, araba alırım dan öteye geçmiyor. Bu hayallerin ölümü, komplekslerin de içselleştirilmesidir, insanlar daha fazlasını düşünemiyorlar bile.

Geldiğimiz nokta budur.

Tıpkı üstü camla kapanarak alttan ısıtılan bir fanustaki pire gibi olduk.

Zıpladıkça üstteki cama çarpan pire, üstteki cam kaldırıldığında daha yükseğe zıplayamamaktadır. Psikolojik operasyonların sonunda bizim insanımız da aynen bu hale getirildi.

Bir ev ve arabadan ötesini düşünememek noktasına.

Şimdi Gazi Mustafa Kemal den örnekler vereceğim

İçinde yaşadığımız devlet Atatürk'ün hayallerinin ürünüdür ve gerçektir. Bu devlet dünyadaki anti emperyalist mücadeleye de örnek olmuştur. Ben eminim ki Atatürk on yıl daha yaşasaydı bugün Irak'ta hiçbir sorunumuz olmayacağı gibi, Musul ve Kerkük'te bizim toprağımız olurdu.

Atatürk bir gün Mareşal Çakmak'a der ki ;

--Paşam sen de ben de görevlerimizden istifa edelim Hatay'a gidelim orada isyan çıkaralım ve Türkiye'ye katalım.

Atatürk'ün ölümünden sonra bu da gerçekleşti.

Atatürk bu planları yaparken başkasının toprağına göz dikmemiştir devletin çalınan topraklarını geri kazanmaya çalışıyordu. Evet o topraklar bizim çalınan veya çalınmak istenen topraklarımızdı. Ve çoğunu da geri kazandı, ömrü vefa etseydi daha fazlasını da yapacaktı. Bizim anlayışımıza göre hayatın her alanında hedef gereklidir. Bu anlayış, s pordan, sanata, devletten, eğitime ve insan hayatına kadar hayatın her alanında geçerlidir.

Hedefi olmayanlar veya hedeflerine inancını kaybedenler zamanla ellerindekini de yitirirler ve kaybolup giderler.

Sporda bunu çok bariz olarak görebiliriz.

Hedeflerini kaybeden veya hedefsiz olan takımları bekleyen mukadder sonuç eninde sonunda küme düşmektir. Bunun en belirgin örneği bir zamanların flaş takımı olup da hedeflerinden uzaklaşan ve

beceriksiz yönetimlerin eline düşerek amatör kümeye kadar düşen İzmir'in gözbebeği Göztepe 'dir.

Hedefleri olmayan ve sadece ellerindekini korumaya çalışan devletler de sonunda tarih sahnesinden sonsuza kadar çekilirler. Tarihte bunun yüzlerce örneği vardır. Bizim önümüzdeki en çarpıcı örnek de Osmanlı İmparatorluğudur.

Hedefleri olması sayesinde varolan Osmanlı hedefsiz ve sadece günü kurtarmayı amaçlayan yöneticilerin eline kalınca gümbür gümbür yıkılmamış mıdır?

Türk Milliyetçiliğinin nihai hedefi ise Turan ülküsüdür.

70 li yıllarda bizi Turancılığımızdan dolayı hayalperestlikle itham edenler bugün için ne diyecekler acaba ?. 70li yıllarda da biz,dünya Türklüğünün bağımsızlık davasını savunuyorduk. Aynı zamanda bu bağımsızların birlikte olmasını da savunuyorduk. Bu amaçla her yıl 14 Temmuz dan sonra gelen haftayı"Esir milletler haftası" kabul etmiştik.

Esir Türklerin bağımsızlıkları ise ancak Sovyet İmparatorluğunun dağılması ile mümkün olabilecekti.

Sovyet İmparatorluğunun dağılması sonrasında Türk devletleri bağımsız oldular. Henüz yan yana bir birliktelik oluşturamadık ama bugün bağımsız Türk devletlerinin sayısı arttı.

Bu "Turan" idealinin kısmen de olsa gerçekleşmesi değil midir?

Liderimiz Alparslan Türkeş 70 li yıllarda Sovyet İmparatorluğunun dağılacığını söylediğinde,ona gülmüşler ve hayal gördüğünü söylemişlerdi. Tarih kimin hayal gördüğünü kimin de ufkı görmediğini meydana çıkardı.

Yine kaldığımız yerden devam edelim.

12 Mart sonrası dönemde bir müddet olay yaşanmadı,o dönemde rahat bir ortam vardı. Gruplaşmalar yine vardı ama kavga ortamı henüz yoktu.

Bu sükunetin geçici olduğunu ve yakında suların yeniden ısınacağını da hepimiz farkındaydık. Bu durum 1974 yılına kadar sürdü. 1974 şubatında af yasası çıktı ve hapisaneler bir gecede boşaldı. Tabii komünist militanların da yüzde doksanbeşi salıverildi.

Çatışmaların yeniden başlamasının miladı 1974 affıdır.

Hapisten çıkan militanlar girdiklerinden çok farklıydılar, hapis onları değiştirmişti. Sanki daha da keskinleşmiş ve daha acımasızlaşmışlardı. Bazıları hapishanelerde suç makinası seri katiller haline dönüşmüşlerdi.

Bir fark da örgütlerdeydi.

Militan örgütler sanki atomize olmuş gibi bölünmeye başlamışlardı. Bu bölünmenin sonuçlarını daha ilerde açıklayacağım. Sebeplerinin başında da o senelerde dünyada iki komünist gücün ve bunların rekabetinin etkileri vardı. Bu etki solun bölünmesinin ana nedenidir.

Bir tarafta Sovyetler, diğer tarafta Çin vardı ve bunların Türkiye'deki uzantıları tabii ki.

En keskin bölünme de Çin veya Sovyet taraftarlığı şeklinde tezahür etmekteydi. Zamanla kendi aralarındaki bu kutuplaşma aynen bizimle aralarında olduğu gibi başka bir çatışmaya sebep olacaktı. Bir taraf diğerini "revizyonist" olmakla suçlarken öbür taraf da "sosyal faşist"likle suçluyordu.

Bunlardan daha müfrit olanlar Maoistler gibi görünüyordu bize.

O yıllarda Çin de Mao'nun emriyle "kültür devrimi" yapılıyordu, hatta bununla da yetinmemişler bütün Çinlilere aynı tek tip üniformaları giydirmişlerdi. Binlerce yıllık Çin kültürüne ait ne varsa kitaplar da dahil ortalıkta tahrip ediliyordu bu saçma sapan şeye de "devrim" diyorlardı.

Sözde eski kültürü yıkıp yerine yeni kültür inşa edeceklerdi!. Halbuki kültür birilerinin emir vererek değiştirebilecekleri bir nesne değildir. O devrimciler! bunu da bilmiyorlardı ve hatta bir milletin binlerce yıllık hayat tarzına ve bilgi birikimine kültür denildiğinin de farkında da değillerdi.

Zira "sürekli devrim" palavralarıyla o kadar beyinleri yıkanmıştı ki onlar da yel değirmenleriyle savaşıyorlar Don Kışot gibiydiler.

Mao ölüp de yerine cüce Teng geçince Çin de bu saçmalıklar sona erdi. Çin binlerce yıllık tarihi ve kültürel bir geçmişe sahipti ve o kültürü sokaklarda tahrip etmek de tabii ki imkansızdı.

Ama Türkiyedeki Maocular kültür devriminin sorgusuz sualsiz savunucularıydılar Çinli komünistler bile kültür devrimini onlar kadar savunmamıştır işin komik yanı da bu abilerin! hiçbirinin Çin veya Çin

kültürü hakkında en ufak fikri bile yoktu yani aslında taklitçi şempanzeler gibiydiler. Zamanla o hızlı maoistler bile kendi aralarında fraksiyonlara bölündüler ve hatta bunların bazıları Mao nun ölümünden sonra Arnavutluk yanlısı oldular. En hızlıları da Doğu Perinçek grubu idi onlar da birilerinin yanlısı olmaktan seneler sonra kurtuldular. Şimdi Türkiye yanlısı görünüyorlar.

Ama nedense bu görüntü bana güven vermiyor yani inanasım gelmiyor. Cemaziyülevvellerini bildiğim içindir herhalde. Kendi aralarında bölünmenin başka sebepleri de vardı tabii. Bunlar da farklı bölgelerden ve farklı etnik gruplardan gelmeleri idi.

Siyasi kürtçüler o yıllarda "Kava", "Ala Rızgari", "DDKO" gibi gruplarda toplanmışlardı. Apocuların ortaya çıkışı tam on sene sonrasındadır.

Hem Kürt ırkçılığı yapıyorlardı hem de komünisttiler. Onlar zamanla birleşebildiler ve ondan dolayı da kendilerine kitle tabanı bulabildiler ama burada bir tespit daha yapmam gerekecek;

Kitle tabanı bulabilmelerinin sebebi marksist olmaları değil siyasi kürtçü olmalarıydı.

Dünyada başka ülkelerde bunun çok benzerleri vardı.

Birçok ayrılıkçı hareket marksist ideolojiye mensuptu.

Bir başka grup da Dev-Sol idi Dev Genç in bölünmesinden oluşmuştu ve diğer yarısı da Dev Yol idi. Bölünmelerinin ana sebebi "Devrimci Şiddet" in nasıl uygulanacağı idi.

Ama bir başka sebep de vardı ki o da etnik sebep idi. Dev Sol mensuplarının çoğu Alevi idiler. Daha doğrusu marksizmi ve ateizmi Alevilikle yanyana mülhaza ediyorlardı. Kefenin Dev Sol tarafında onlar vardı. Ayrıca bu grubun içinde MLSPB (marksist -leninist silahlı propaganda birliği) grubu vardı ki en acımasız katiller de bunların arasından çıkıyordu.

Dev Yol bugün DHKP-C oldu. diğer fraksiyonların da bugün başka uzantıları var. Ama biraz daha farklılar artık yol kenarlarındaki çiçekleri bile dövüyorlar. Geçmiş bir Mayısların birinde bu olay aynen oldu tv ler verdi ve bütün Türkiye de gördü.

1974 den sonraki birkaç yılda olaylar tedricen tırmandı hemen birden patlamadı yani.

Olaylar henüz patlamadığı zamanlarda,arada onlarla da konuştuğumuz oluyordu. Açıkçası biz de onları merak ediyorduk. İlk karşılıklı konuştuğum komünist çocuk bizim okuldandı. Konuşmaya ilk başladığımda onun çok bilgili olduğunu zannetmiştim. Yarım saat sonra işi çözdüm. Bilgi gibi görünenler aslında ezberdi.

Yani okuduğu kitapları ezberlemişti papağan gibi,android gibi ezberini tekrarlıyordu ve aslında o ezberlere de inanıyordu.

Zaten inanmayanlar hiçbir davayı savunamazlar.

Benim de ezberini bozacağım tuttu delikanlının,ezberi bozulunca sanki nutku tutuluvermişti cevap bile veremedi ve “daha sonra anlatırım,şimdi, işim var” diyerek çekti gitti. Ezberini bozmak için anlattıklarının ortasından zor bir soru sormak yeterli olmuştu.

Ezberciler öyledir zaten onlar sadece kendilerine öğretileni,daha doğrusu ezberletileni bilirler. Evet ezberleme de bir öğrenme metodudur ama doğru olan konuları derinliğine öğrenerek anlamak değil midir?Bu bakımdan cemaatçilerle komünistler arasında pek de fark göremiyorum her iki tarafın da öğrenmek için kullandığı yol ezberdi. Bunların esas önem verdikleri konu da elemanlarının kendilerine sıkı sıkıya bağlı olmasıydı. Yani şakirdlerle yoldaşların arasında özde fazla bir fark yoktu. Fikirleriayrındı ama metodları birbirinin aynısıydı.

Bir ara bizlere de “ülküci emirde robot fikirde hürdür” demişlerdi ben kendi payıma robotluğu asla kabul etmedim bunu diyenlere de güldüm geçtim, robotluğun olduğu yerde hür fikrin de olmayacağını da çok iyi biliyorum.

Zaten robot olursanız herkes sizi kullanabilir ben 14 yaşında üniforma giydim ama hayatım boyunca emir almayı da emir vermeyi de sevmedim.

12 mart sonrası okul kantininde sol gruplar artık birbirine uzak karşı masalarda oturmaya başlamışlardı. Bizim okulda ufaktan birbirleri ile atışmaları oldu ama bunlar pek kavgaya dönüşmedi.

Tabii ileride o da oldu.

Bizim fakülteadaki sayımız azdı,onun için biz de öğrenci temsilcisi seçimlerinde MTTB lilerle işbirliği yapıyorduk. Bu işbirliği bana onları da tanıma fırsatı verdi. Bazı düşüncelerine çok hayret ettim.

Evet işbirliği yaptık ama yıllar sonra ben keşke yapmasaydık daha doğru olurdu diyorum.

Onları tanıdığımın sebebi yaptığımız müşterek toplantılardı.

Bunlar “Atatürk”den nefret ediyorlardı aramızda bu yüzden çok tartışmalar çıktı bugünkü aklım olsaydı,hiç tartışmadan kapıyı vurup çıkardım ya haydi neyse.

Ama esas hayal kırıklığım milliyet fikrini tamamiyle reddetmeleri idi bizim Türküm dememize bile tahammül edemiyorlar ve müslüman kimliğinin yeterli olduğunu söylüyorlardı.

Bizim mukabil cevabımız da “Türklük bedenimiz İslam ruhumuzdur” oluyordu ruh bedenden ayrılırsa insan ölmez miydi?

Aslında solcular da siyasi ümmetçiler de milliyetçiliği zararlı akım görme noktasında yanyana idiler ama zararlı akımlar bizatihi kendileri idiler.

Siyasi ümmetçilerden kopmamız da fazla sürmedi aslında bizim fakültenin özel durumu ile sınırlıydı zaten.

Bizim fakültenin hemen yanında da İstanbul Üniversitesinin merkez binası vardı. Merkez binada da hukuk ve iktisat fakülteleri vardı. Bizim fakültede çoğunlukla solcular vardı ama,merkez binanın hakimiyeti tamamiyle bizim insiyatifimizde idi. Biz de İşletme öğrencisi olmamıza rağmen yemeklerimizi Turan Emeksiz yemekhanesinde yerdik, orayı da daha önce anlatmıştım,üniversitemizdeki siyaset dışı tek yerdi.

Yemekten sonra illa uğradığımız yer de hukuk fakültesi idi,oranın insiyatifi bizim elimizde idi ama orada herkesin tanıdığı kişilik Ali dayı idi Ali dayı oranın hademelerindendi ama sanki hademe değil de de-kandı Ali dayı şimdilerde sağ mı öldü mü bilmiyorum ama Ali dayıyı da burada anmadan edemedim.

O yıllarda hukuk fakültesindeki başkanımız da rahmetli Mehmet Gül idi, o zamanlar reis tabiri de kullanılmazdı bizim aramızda.

Bu tabir son yılların ürünüdür.

12 mart’dan sonra ocağımız kapalı iken partinin gençlik kollarında faaliyeteydik gençlik kolu başkanlarımızdan ilk aklıma gelenler de Mehmet Pehlivanlı ve Ali ağa idi, Ali ağa şimdi Beşiktaş’ın yönetim kurulunda.

İl teşkilatımız da Aksaray da Mustafa Kemal bulvarında idi, 12 Eylül e kadar da orada kaldı.

Ama esas mücadele öğrenci yurtlarındaydı.

Neredeyse sabah erken kalkan kaldığı yurdu ele geçiriyordu.

Kredi ve Yurtlar kurumunun yurtlarının dışında bir de şehir yurtları vardı o zaman.

Şimdi aklıma gelenler, Artvin, Samsun, Şebinkarahisar, Adana, Kayseri, Trabzon, Sakarya, Kocaeli, Nevşehir Aydın, Sivas, Çanakkale, Tekirdağ yurtları bizim insiyatifimizde olan yurtlardı.

Ayrıca Edirnekapı ve Atatürk Site öğrenci yurdunu da bizler kontrol ediyorduk.

Fındıkzade deki Sakarya yurdunun hemen karşısında 20 metre mesafede ise Niğde yurdu solun elindeydi ve hergün iki yurt arasında kavga dövüş eksik olmazdı, Bu iki yurdun hemen yanı başında da Trabzon yurdu vardı. İlerde de anlatacağım gibi sonraki yıllarda olaylar can pazarına dönüşecekti.

1974 yılı çok dolu dolu geçen bir yıldır. O yıl Kıbrıs'a Yunanistan cuntası dolaylı yollardan el koymaya kalktı. Makarios devrildi ve yerine Nikos Sampson denen eşkıya işbaşına getirildi. Önce birbirlerini kırdılar, tam Türklere sıra geldiğinde de Türkiye duruma el koydu ve bugünkü statü getirildi.

Kıbrıs Barış hareketını yapan CHP-MSP hükümetiydi. Onlar da harekattan sonra zaferin rantını kimin toplayacağını derdine düşümler ve hükümet de dağıldı. Tam anlamıyla "Öküz ölmüş ortaklık bozulmuştu" yani. İkinci hareket sırasında İstanbulun her yerini ülkü ocaklarının "Milletimiz Kıbrıs'ın tümünü istiyor" afişleri ile donattık. Sol bizim afişlerimize ne ile cevap verdi bilir misiniz? Dev Genç afişlerinde ise "Kıbrıs da Faşist işgale son" yazıyordu.

Yani bunlar Türkiye'ye Kıbrıs komünist partisi AKEL in gözüyle bakıyorlardı.

Kimler mi?

Tabii ki Dev Gençliler.

Onlar istedikleri kadar kendilerini vatansever diye yutturmaya çalışsınlar o günleri yaşayan bizler daha ölmedik buradayız. Bir başka yalanı da bazı gazeteciler söylemekteler.

Neymiş efendim ;

Siyasi çatışmalarda ölen ilk yüz kişinin yetmişaltısı solcuymuş. Evet doğru gibi görünüyor ama işin aslı öyle değildir. Ölen 76 sol militanın neredeyse tamamı devletin askeri ve polisiyle “yani devletle” çatışırken ölmüştür. Siyasi kan davası olarak adlandırabileceğimiz olaylar o ilkten çok sonrasındadır.

Galiba bunlar sapla samanı birbirine karıştırmış.

1 Mayıs 1977 ye kadar üniversitelerde siyasi çatışmalar ve cinayetler zaman zaman oluyordu. Bunun sebebi de okullarda hakimiyet sağlama mücadelesiydi.

O günlerde gazeteci ve aynı zamanda İsmet İnönü’nün de damadı olan Metin Toker’in Ülkü Ocakları hakkında bir tesbiti vardı ve diyordu ki;

“Ülkü ocakları, en iyi savunmanın hücum olduğuna inanan bir savunma örgütüdür” Yani dışardan bakan bir göz bizi bu şekilde görüyordu Pek de haksız sayılmazdı Ama bizi bu noktaya getiren şartların bizi mecbur ettiği nokta da böyle bir duruştu.

Şimdi ülkemizin en büyük hastalıklarından birinin “partizanlığın” analizini yapacağım. Bu analizi yaparken de “iğneyi kendimize, çuvaldızı başkalarına” batırmayı da ihmal etmeyeceğim.

O dönemlerde devlet hizmetinde bulunanlardan biri olarak ben de bu sıkıntıları çekenlerdenim.

Partizanlık Türkiye’nin her döneminde rastladığımız yapısal rahatsızlıklardandır. Ana sebebi de “bizden olsun da çamurdan olsun” düşüncesidir. Başka bir de deyişle makyavelist düşünce tarzıdır bunun sebebi. Yani “gaye meşru ise gayeye varmak için kullanılan her vasıta meşrudur”.

Bu vasıtalarından biri de partizanlıktır ve asla meşru değildir.

Her iktidarın kendi kadroları ile çalışmaları bir ölçüde normal karşılanabilir ama kadroların odacılara kadar değiştirilip kıyımlara uğratılmasının hiç bir makul ve mantıklı izahı olamaz. İşe adam alırken en önemli kriteriniz “liyakat” olmalıdır.

Bu kriter de benim okuduğum bütün işletme yönetimi kitaplarında yazan ana kriterdir. Sırf “bizden” olsun düşüncesi ile eleman seçerseniz

ve o elemanların tek özellikleri de “sizden” olmaksızın ve liyakatsiz iseler bu eninde sonunda gelip sizi vurabilecek bir bumerang silahı olacaktır.

Dün “Ülkücü olsun da çamurdan olsun” diyen bizim Ozan Arifi-miz değil midir?

Hayır,hayır bin defa hayır çamurdan ülkücü olmaz olsun.

Ülkücü öncelikle adam gibi adam olmak zorundadır.

Zaten ülkücü olmanın gereği de budur. Yukarda yazdığım gibi böyle bir sistem eleştirisi yaparken iğneyi de kendimize batıracağız.

Bu özeleştiriyi seneler önce yapmamız gerekirdi. “Önce parti” yerine

“Önce vatan” diyen anlayışımızın bunu seneler önce yapması gerektiği düşüncesindeyim. Benim vicdanımın doğrusu budur. Partimin doğruları ile çeliştiğim zamanlarda benim için doğru olan vicdanımdakidir.

70 li yıllarda iktidar değiştiği zaman eski iktidar tarafından atanan memurlara yol görünürdü,haritamızın en sağ tarafındaki iller onları beklerdi. Kıyım genel müdür seviyesinden başladığı gibi odacı seviyesine kadar inerdi. Hatta bir ailede hanımı başka ile kocayı başka ile sürmek de olağandı o zamanlar,veya muhasebe memurlarının belediyelerde çöpçü kadrolarına sürülmesi de vaka-i adiyedendi.

Hoş şimdi de farksız ya haydi neyse.

Odacıdan bile intikam almaya başlayan iktidarlar!

Aslında bugün de çok şey değişmedi

Geçmişin Pol-der ci polisleri ile bugünkü yapılanmanın arasında pek de fark yoktur. Polisler arasındaki geçmişte olan kutuplaşmalar o halde idi ki,Ankara da Site yurdu önünde Pol-Der ve Pol-Bir li polisler silahlı çatışmaya bile tutuşuyordu. İlerde mahallelerin bölünmesine ve paylaşılmasına yol açacak olan da bu anlayıştı.

Tuz bile kokmuştu o zaman anlayacağınız.

Yukarda da yazmıştım asayişin olmadığı yerde adalet de yoktur ve adalet boşluk kaldırmaz. O zaman herkes kendi adaletini sağlamaya kalkar. Bunun sonu da kaostur,kaos da kanunları rafa kaldırır.

Türkiyede yukarda anlattıklarım 12 eylül’ü getirmiştir ve o ihtilalin kaynağındaki en önemli sebep de partizanlıktır. Bizim iktidarımızda da partizanlık vardı aksini kim söylerse yalandır asla inanmayınız. Parti-

zanlık okulların sınavlarına kadar inmişti. Eğitim enstitüsü sınavlarında 2 yıl MHP nin dediği adaylar kazandılar.

Onlardan sonra da Ecevit iktidarı gelir gelmez yeni kontenjanlarla yeni sınavlar açtı,bu sefer de kıızıdan pembeye kadar solun her rengi enstitülere alındı,ülküçü öğrenciler de polis marifetiyle kapının önüne konmuşlardı. Ama CHP iktidarı partizanlığın sınırlarını da zorlamaya başlamıştı. Okullara aldıkları militanlar 7. 5 aylık hızlandırılmış ! programlardan mezun oldular ve bunlar okullarda öğretmenlik yaptılar.

Yanlış duymadınız 7. 5 ayda mezun edildiler hani istim arkadan gelsin diye bir tabir var ya bilirsiniz. Bunların da öğretmenliği öğretmenlik yaparken öğreneceğini! düşündüler herhalde. Hatta bunların içerisinde aynı senede hem lise bitirme sınavlarının veren ve eğitim enstitülerini de bitiren süper zekalılar!!! bile vardı. Bu anlattıklarım 1978 den sonrasında oldu.

Türk milli eğitiminin 30 yıl sonra sefilleri oynamasının altında nelerin yattığını anlayabiliyor musunuz ?

Bakar mısınız;

Bunlar okullarda öğretmenlik yaptılar ve öğrenciler yetiştirdiler.

Partizanlık dediğimiz hastalık ta Osmanlı zamanından gelen bir geleneksel hastalıktır bizim toplumumuzda. Hastalığın adı adam kayırmacılıktır hastalığa yakın diğer rahatsızlıklar da rüşvet ve torpil'dir.

Bu hastalıkların emareleri de bazı atasözlerimizde ! gizlidir.

“İş bilen kılıç kuşananın”

“Göz açanın mal kapanın”

“Aç gözünü açarlar gözünü”

“Bal tutan parmağını yalar”

Bunlar bizim toplumumuzda geçmişimizden gelen ata sözlerimizdir,bunların daha fazlaları da vardır ama bunlar benim hemen aklıma gelenlerdir. Ata sözlerimize! sonradan “benim memurum işini bilir” gibi başkaları da eklendi.

Bu sözler aslında toplumsal kokuşmanın delilleridir.

Şimdiki” bal tutanlar” ise kovanları bile götürmekteler. Kokuşma da Osmanlı İmparatorluğunun çöküş sürecinde başlamıştır. Osmanlı

nın çöküş sürecinde toplumsal düzenin bozulması kokuşmanın temel sebeplerindendir.

Miri toprak rejimi;

Loncalara dayalı esnaf teşkilatlanması;

Bütün azınlıklara tam ve eksiksiz din hürriyeti sağlayan toplum düzeni. Ayrıca bütün bu teşkilatlanmaları adaletle yöneten devlet düzeni. Bu düzen sağlamken Osmanlı'nın büyüklüğünün ve sağlamlığının sebebi idi. Ama çöküş sürecinde çöküşünün nedeni oldular. Önce düzende adalet unsuru ortadan kalktı. Zaten adaletle dayanmayan her düzen bitiş sürecinde değil midir?

Sonra adaletin yerini adam kayırmacılık ve torpil aldı.

Hele hele 1789 Fransız ihtilalinden sonra milliyetçilik akımlarının etkisiyle azınlıkların baş kaldırması kaçınılmaz sonu zaten belli etmişti.

Ama en önemlisi bu laçkalığın ve vurgunculuğun halk tarafından umursamazlıkla ve hatta destekle karşılanması idi. Aradan geçen bu kadar zamana rağmen pek fazla bir şeyin değişmediğini de mülahaza ediyoruz. İşte tuzun da koktuğu nokta burasıdır.

Sosyo ekonomik düzenimizin zayıfladığı zamanlarda buna paralel olarak partizanlık, rüşvet, adam sendecilik gibi toplumumuzdaki hastalıklar da azmakta ve hortlamaktadır. İçinde bulunduğumuz zamanın en büyük hastalığı da aynı veya nakdi menfaatler karşılığı oy satmaktır ve maalesef bu hastalık had safhadadır. Aslında maddi menfaat karşılığı oy satmak namusunu satmak gibidir bunun daha sonrası ödenecek diyeti de vardır. Ama bu diyeti sadece oyunu satanlar değil bütün millet ödemektedir.

Bütün bu özeleştirileri yaptığının sebebi Türk milletinin olumlu özellikleri ile beraber hatalarını da ortaya koymaktır. Bu öz eleştiri yapmazsak gerçeğe nasıl varacağız? Hep bardağın dolu tarafını anlatır ve boş tarafını görmezden gelirse kendi kendimizi kandırırız olmaz mıyız?

Siyasetçiler senelerdir bunu yapıyorlar ve bu yaptıklarının kimseye faydası olmadı ama zararını milletçe çekmiyor muyuz?

Ancak yıllara rağmen yıpranmayan kurumlarımızın içerisinde de aile kurumumuzu sayabiliriz. Aile Türk toplumunun temel taşıdır.

Batı toplumlarında çok çok zayıflayan aile kurumu ve dayanışması bizim ülkemizde dimdik ayakta, aile dayanışması Türk milletinin en büyük gücüdür.

Hatırlanacağı gibi Türkiyemizde 2001 yılında bir ekonomik kriz yaşandı, bu krizin az hasarla atlatılabilmesinin ana sebebi Türkiyede mevcut olan aile dayanışmasıdır. Bu dayanışma halen toplumumuzda etkilidir minicik maaşlarına rağmen insanlarımız halen dahi aile dayanışması sayesinde ayakta durmaktadır. Benim kanaatime göre aile en değerli kurumumuzdur ve Türk milletinin can damarıdır.

Onun için ailelerimizin önemini bizden sonrakilere de anlatmalı ve kültürümüzün devamını sağlamalıyız.

Tekrar okul yıllarına geri dönelim;

Okul dönemlerinde bizler çoğu okullarda hakim durumda iken bizim okulumuzda durum tersineydi ama bizim okulun solcuları bizlere seslerini de pek çıkaramıyorlardı, zira burunlarının dibinde İstanbul Üniversitesinin merkez binası bütün haşmetiyle duruyordu. Orası da bizim kontrolümüzdeydi ve yemeğe giden her üniversite öğrencisi de o muhteşem kapıdan geçmek zorundaydı çünkü. Ama birgün bize de saldırdılar, arka yoldan fakülteye gideceğimiz tutmuştu o gün.

Aslında merkez binadaki bizlerden korkan solcuların geliş yoluordu orası.

Yanımda Heybeliada'dan iki arkadaşım ve başka bir arkadaşım daha vardı.

Tam karşımızdan gelen bizim fakülteden iki komünist militanı gördüm ve içime doğdu yanımdaki arkadaşlara "bunlar bizi vuracak" dedim.

O anda silahlarını çekerek bizi taradılar ilk mermi bir arkadaşla benim aramızdan geçti, bu mermi ışığını ilk duyuşum değildi ama bu sefer mermi hedef gözetilerek bana atılmıştı. Ben hemen oraya park etmiş iki arabanın arasına tam siper oldum, ama arkadaşım donmuş kalmıştı, diğer mermiler sağından solundan vızıldıyordu Kalkıp onu da arabaların arasına yatırdım, yoksa vurulacaktı.

Bizler Üniversite muhitinde silah sesine alıştık ama o arkadaşım o sene üniversitede yeniydi ve acemiydi, zamanla o da alıştı.

Ama derler ya “kurşun adres sormaz” hedefteyseniz sonuçta vurulabilirsiniz de O yılların İstanbulunda bunlar vaka-i adiyeden sayılırdı.

Şimdi siyasal islamcı geçinenler o yıllarda masaların altında idiler zulme uğrasalar karşı koyacak cesaretleri yoktu ve “hicret sünnettir” diyerek ordan sıvışırıldardı yani bunlarla sırt sırta verilmezdi,bırakın bizi,bunların kendileri bile birbirlerine güvenmezlerdi,onlar da bilirlerdi birbirlerine güvenemeyeceklerini. Ancak arkalarında Arap sermayesi ile ve Vahabi paraları ile bir yerlere geldi bunların çoğu. Üniversitelerde esameleri bile okunmazdı.

Şimdi hangi yıl olduğunu hatırlayamıyorum;

Bunlarla Çanakkale’de 18 Mart törenlerinde karşı karşıya geldik. O zamanki adları Ak Genç(Akıncılar derneği-Akıncı gençlik idi ve şimdiki partilerinin adı da o günlere dayanmaktaydı.) Binlerce ülkü ocaklı,biz de o törenlerde idik. Biz yürüyüş yaptık,onlar da tören alanında bir kenarda toplanmışlardı,onlar da bize karşı sloganlar attılar. O günlerde bizim dinimize ve imanımıza şüphe ile bakarlardı,biz de onları adamdan bile saymazdık ya haydi neyse.

Biz de attıkları sloganlara cevap verdik ama sonradan iki tarafı da subaylar yatıştırdılar o havaya da bu atışmalar yakışmıyordu zaten.

Bizim mezuniyetimize yakın üniversitelerde başörtülü ve tesettürlü kızlar çoğalmaya başlamıştı. Onların ilki de şimdiki dışişleri bakanı Ali Babacan’ın halası Hatice Babacan idi ve Ankara İlahiyat da okuyordu.

O zamanın kızları tam tesettürlüydüler şimdiki gibi altı kaval üstü şişhane modelleri daha yoktu. Hani şimdi ortada görünen başında örtü,altında daracak kot pantolon olan yeni moda mestureler o dönemde icat edilmemişti.

Aslında o model örtüler dindarlıktan daha ziyade yeni kimlik arayışlarını ifade etmekte olan modalardır,katılmayabilirsiniz bu fikrime ama bu benim düşüncemdir.

Bu kızların çoğu da bizim saflarımızdaydılar ve örtünmelerinin tek sebebi inançlarıydı ve bunu siyasi simge olarak kullanmak akıllarının ucundan bile geçmezdi. Örtülü,açık başlı kavgası yapmak da kimsenin aklına bile gelmezdi. Onlar da başörtüsü namusumuzdur gibi sözleri”içlerinden bazıları düşünmüş olsa bile” açıkça dillendirmezlerdi.

Sadece bu söz bile bir çatışma nedenidir.

Bunu söylerseniz bunun tersi de başını örtmeyen namussuz anlamına gelir. Bunu demek de kimsenin haddi değildir. Bizim ülkemizde müslüman ve hristiyan kadınlar asırlardır başlarını örtmektedirler ve namusun ölçüsü de iffet ve ahlakıdır.

Şu anda toplumumuzda aynı ailede başını örten de vardır örtmeyen de. Bu kafadakilere göre iki kardeşten örtülü olanı namuslu,başı açık olanı namussuz mudur?İşte ülkemizde son zamanlarda çıkartılmak istenen iç çatışmalardan birinin nedeni de budur.

“Dinci – Laik çatışması”

Sakin ola ki bu çatışmaya taraf olmayınız

Bu kavga suni bir kavgadır ama bu çatışmanın tahribatı etnik çatışmalardan çok daha fazla olabilir. Bu çatışmalar aileleri birbirine sokar toplum ailelere kadar bölünür. Bu kavganın taraflarına asla inanmayınız,onlar art niyetlidirler,bunu da biliniz.

Bu kavganın tarafları art niyetlidir onlara inanmayınız demiştim.

Bu art niyetin ne menem bir şey olduğunu şimdi açıklayacağım.

Bilmem dikkat ettiniz mi burada karşılıklı birbirini besleyen bir ortamdan bahsediyoruz. Laiklikçiler anti laiklerden beslenmektedirler,Anti laikler de laiklikçilerden.

Burada anlatmak istediğim laiklikçiler tabirini de biraz açmam gerekirse,laiklikten geçinenleri veya laik geçinenleri kasdediyorum. Buradaki iki taraf da birbirinin değirmenine su taşımaktadır.

Şunu açıkça ifade edeyim yüzde kırkdokuzu sağlayan sadece siyasal İslam mıdır? Onların mağdur rolü oynamasına sebebiyet verenlerin hiç mi kabahati yoktur?.

Siyasal İslam denen olguya mağdur rolü oynama fırsatı asla verilmemelidir,bunun için laik-antilaik kayıkçı kavgalarına uymamamız gerekir. Üzerinde durmamız gereken ise bu yapının yolsuzluktan beslenmesi ve insanların Allahın adının kullanılarak aldatılması olmalıdır.

Daha önce ifade etmiştim yeniden ifade edeyim,insanlar en kolay Allahın adı kullanılarak aldatılmaktadır. İnsan aklının ve vicdanının yumuşak karnı buradadır aslında istismar edilen insanların vicdanıdır ve bu yapılanın da dilencilikten farkı yoktur. Birileri kendilerinin Allah dostları olduğunu iddia etmekte ve adeta Allahın vekiliymişler gibi hareket etmektedirler.

Buna örnek de verebilirim.

Bir ramazan günüydü İstanbul'da feribota binip Yalova'ya gelecektim. feribota binmek üzere takside giderken taksici şimdi hatırlayamadığım "kerameti kendinden menkul" şeyhlerden birinin kitabını hediye etti, ben de aldım kitabı. Feribotta okumak için açtığımda deliye döndüm kitapta "Allah şüphesiz ki vekaletini..... efendiye vermiştir" diyordu. Ben o kitabı Yalova'da denize attım. Adam kendini Allahın vekili zannediyordu, bence asıl yeri Bakırköy tımarhanesi olmalıydı.

Benim bildiğim kadarıyla Allahın vekili peygamberlerdir ve peygamberlik de Allah rasulü Hz. Muhammed S. A. V. ile bitmiştir.

İşte insanların Allahın adıyla aldatılması ve vicdanlarının sömürülmesi tam da böyledir.

İnsanların Allahın adı ile aldatılmasında;

Gıybet vardır ve bu günahların en hafifidir.

Şirk vardır

Yalan ve riya zaten diz boyudur bunlarda. Bunların hepsinin sosu da bid'at ve hurafelerdir. Üniversite eğitimi almak sadece dersinizi ezberleyip mezun olmak demek değildir. Üniversite eğitimi almak aydın olmaktır, yani yukardaki hurafelere inanmamayı ve şahsi irade-siyle düşünerek kendi hükümlerine varabilmeyi ifade etmek demektir üniversite eğitimi.

Tabii ki bu eğitimi alan herkesin tam da bu duruşa sahip olabileceğini söylemek istemiyorum. Ama üniversite bitirenlerin arasında gerçek aydınların ve düşünürlerin sayısının bitirmeyenlere nazaran çok daha fazla olduğunu ifade etmek istiyorum.

Aynı şekilde bunun istisnaları da vardır.

Nice insan vardır, üniversiteyi bitirmiştir ama sadece ders ezberleyerek bitirdiği için düşünce seviyesi asla gelişmemiştir ve hala başladığı yerdedir. Yetiştigi yerdeki çevresinin etkisinde kalanlar da vardır. Üniversiteyi bitirmiştir ama kabalığı ve nadanlığı asla değişmemiştir. Bu tip özellikler de tamamen insanın kendisinin ve ailesinin kültür seviyesiyle alakalıdır.

Aslında eğitimin insana verdiği en büyük özellik insanın görüş kapasitesini geliştirmesi ve onun ufkunu açmasıdır. Ufkun açılması demek de insanların okuduklarını daha iyi anlayabilmeleri ve anladık-

larından daha sağlıklı analizler yapabilmeleri demektir. Bunu sağlayan da tamamen bilimsel düşünebilme alışkanlığı değil midir.

İşte üniversitenin insana kazandırdıklarından en önemlisi de budur.

Aklını sağlıklı olarak kullanabilenleri kimse kullanamaz, istemediği yerlere de yönlendiremez. Bu çok önemli bir yetenektir. Bu yeteneğin Allah vergisi bir tarafı da vardır ama eğitim de bu yeteneğin geliştirilebilmesinde çok önemlidir.

Allah vergisi olan yeteneklerden en önemlileri güzel sanatlara olan yetenektir. Resim ve müzik yetenekleri bunların başlıcalarıdır. Bu yetenekler de Allah vergisidir ve doğuştandır ama bunlar da eğitimle çok daha ileri noktalara geliştirilebilir.

Resim yapabilme yeteneği olmayan bir kişiyi ise istediğiniz kadar eğitin, belki bir miktar ilerleme sağlayabilirsiniz ama gidebileceğiniz nokta çok sınırlı olacaktır.

Eğitilmiş insanlar içinde yaşadıkları toplumun elitleridir bir toplumu da elitler yönetmelidir zaten. Başlar baş ayaklar da ayak olarak kalmalıdır yani. Bunlar şayet yer değiştirirse toplum absürdleşir ve geriler. Tarihimizde bunun da örnekleri bulunmaktadır.

Bence şu anda tam da bu süreci yaşamaktayız.

Tabii bu da benim fikrimdir katılıp katılmamak da size kalmıştır.

Ama eğitilmiş insanlar aynı zamanda duyarlı olmalıdır. Duyarlılık da herhangi bir konuda fikir yürütebilmekle beraber ülke meselelerine ilgi duymak ve olaylara bilim açısından bakabilmek demektir. Elit insan bilgili ve birikimli insan demektir.

Bu bölümün sonunda 70 li yılların üniversitelilerinin analizi ile birlikte bu günün üniversitelilerinin de mukayesesini yapacağım. Bu bölümdeki analizler sadece üniversitelilerle yani elitlerle sınırlı kalacak ama son bölümdeki analizlerde bütün Türk gençliği açısından 70 li yıllar ile bugünlerin karşılaştırmaları yapılacaktır.

Bizim zamanımızın gençliğinin temel özellikleri aşağıdaki gibidir. Politizm-İdealizm-tartışmacılık, polemikçilik ve bitmez tükenmez bir heyecan. Tabii ki bu genel özelliklerdir, bunun istisnaları da vardır şüphesiz. Bunların ana sebebi de ülke ve dünya meselelerine karşı duyarlılıktır. Duyarlılık da üst düzeydeydi ve insanlar en az kendi sorunları kadar

memleket sorunlarını da önemser ve bu sorunların çözümleri için fikirler üretmeye gayret ederlerdi.

O zamanlarda adamsendecilik hastalığı elit insanlarda yaygın değildi. ülke sorunlarına duyarlı olmak aydın kişi olmanın bir gereği olarak kabul edilirdi. Bu da son derece doğrudu.

O zamanlarda da kendi halkının değerleriyle barışık olmayanlar vardı bugün de onların benzerleri mevcuttur.

Halkın değerleriyle barışık olmamak ise Tanzimattan beri batıcılıkla beraber gelen kendi benliği ile problemli olmanın ve batıya karşı duyulan aşağılık komplekslerinin sonucuydu. Marksistlerde liberallere kadar siyasi yelpazenin her yerinde olan insanlarda bu kompleks mevcuttu.

Sadece Milliyetçiler,bu komplekslerden arınmış kişilerdi milliyetçiliğin gereği de buydu zaten. Osmanlı'nın son dönem yazarlarının bazıları bu kompleksli düşünce sahiplerini alaya almışlardır.

Bu gibi yazarlar arasında Ömer Seyfettin'i en başta sayabiliriz. Ömer Seyfettin'in Efruz bey adlı eseri de bunun tipik örneklerindendir.

Onlar batıcılardı ve onların mantığı,batının her şeyinin medeni olduğu üzerineydi Doğulu toplumların da, Batı toplumlarındaki bütün uygulamaları aynen yapması gerektiğini savunurlardı. Ama Fransadaki Versay sarayında neden tuvalet olmadığını,veya batılıların 20. yüzyıla kadar yıkanmayı neden sağlığa zararlı saydıklarını ise bırakınız başkalarına anlatabilmeyi,kendilerine bile açıklayamazlardı.

Bunların cevapları yok muydu?

Tabii ki vardı ama o cevaplar batılıların "bir açıdan bakınca" pek de medeni olmadıklarını ortaya koymaktaydı bu taklitçi bakış sahiplerinin bunları söylemek de işlerine hiç gelmezdi. Onun için görmemezlikten gelmeyi tercih ettiler.

Aynı kompleksler bugün de vardır,aradan geçen yüz yıla rağmen hiçbir şey değişmemiştir. Bu bakış açısı siyaseti de etkilemekteydi tabii ki.

Batılı elbiselerin şıp diye üzerimize oturacağını ve kurtuluş reçetesinin batıda olduğunu savunanlar her zaman vardı. Bu kafanın şimdiki versiyonlarına da AB ci demekteler şimdi. Bunlara göre AB ye girersek her şey bir anda düzelecek,AB nin sihirli deyneğinin ucundaki ampul

hepimizi aydınlatıverecektir. Bu tabii ki palavradır ama bizde bu dolmayı yutmaya hazır o kadar gönüllü vardır ki anlatmakla bitmez.

Ben ortaokuldayken “Ortak pazara gireceğiz “dediler.

Sene 1963 idi.

“Gümrük birliği anlaşmasını imzaladık” dediler sene 1995 di. AB ye giriş için müzakere tarihinin tarihini aldık dediler sene 2003 idi ya-nılmadıysam. Bunların hepsi için bayram da yaptırıldılar bize gündüz vakti havai fişekler dahi patlattılar. 45 sene öncesi gibi bugün de kapının dışındayız

Kim kimi kandırmaktadır.

70 li yıllarda bir de Marks’ın sihirli deyneğinin Türkiye’yi bir anda düzeltereğine inanlar da vardılar ve işin garibi bunlar da liberaller gibi, görüşlerinde samimiydiler,yani buna inanıyorlardı. Hatta davalarının uğrunda ölebilecek kadar inanıyorlardı. İşlerindeki birkaç art niyetli ajanın,veya onları kendi ihtilal ortamlarına katan, eski ihtilalcilerin dışında hepsi de davalarına inanıyorlardı.

70 li yılların insanlarında kollektif kimlikler yani siyasal kimlikler ferdi kimliklerden daha önemli sayılmaktaydı.

Bugün ise ferdi kimlikler ön plandadır ve bencillik, menfaatçilik normal addedilmektedir. O zamanlarda insanlar birbirleri için mücadele ederlerdi ve sırt sırta,yan yana mücadele edilebilecek insanların sayısı hiç de az değildi. Kendi menfaatlerini ön planda tutanlar da bunu alenen yapmazlar ve gizleme gereği duyarlardı. Üniversiteliler arasında günlük politika ile uğraşmayanlar da şüphesiz ki vardı. Ama bu ülke meselelerine duyarsız kalmak anlamı taşımamaktaydı. Herhangi bir siyasi gruba mensup olmak da sanki “olmazsa olmaz” kabul edilirdi.

Bugünün üniversitelileri ise genellikle apolitik sayılmaktadır. Toplumumuzun genelinde görülen duyarsızlık ve umursamazlık gençliğimizde ve üniversite gençliğinde de mevcuttur,veya o görüntüyü vermektedir. Belki de dışardan bakan gözler böyle görmektedir en azından benim izlenimin budur. (yanılmış olmayı dilerim)

Politik düşüncelerin tabii yönü de polemikler herkes birbirine kendi düşüncesini kabul ettirebilmek için olmadık laf cambazlıkları ve demagojiler yapıyordu. (Bugün de öyle değil midir)Yeteri kadar fikri olgunluğa ulaşmadığımız ve milli karakterimiz olan”illa benim dediğim

olacak” anlayışımızdan dolayı incir çekirdeğini doldurmayacak konulardaki tartışmalar bile kavgaya dönüşüyordu.

Bugün tedavülden “neredeyse kalkmış olan” idealizm ise o günlerde revaçtaydı. İdealizm o kadar revaçtaydı ki sağdan ve soldan bazı gruplar kendi özel hayatlarını bile inandıkları idealler uğruna ertelemeyi göze alabiliyorlardı.

Zaten özel hayat neydi ki?

Ancak ideallerinizden zaman kalırsa ona vakit ayırabilirdiniz.

Yukarda yazdığımı şu çok çarpıcı örneklerle açıklayacağım

“Milliyetçi Türkiye’yi kurana kadar evlenmeyeceğiz” veya bunun karşı tarafında “Devrimi gerçekleştirene kadar evlenmeyeceğiz” şeklinde özetlenebilecek düşünceye sahip olanlar vardı. Bunlar ideallerine o kadar inanmışlardı ki kendilerini feda edilebilecek kişiler olarak görmekteydiler ve bu düşünceleriyle de gurur duymaktaydılar. O derecede fedakardılar yani.

Ben, hayatımın hiçbir döneminde asla böyle düşünmedim, bu düşüncelere de hep itiraz ettim. İnsanın kendi hayatı ile fikriyatının sınırlarını çizmesi gerektiğini ve asla kendi hayatını ertelememesi ertelememesi gerektiğine inanmaktaydım çünkü.

Bu tip düşünceler zaman zaman kız erkek ilişkilerine de egemen oldu. Ben bazen hınzırca düşüncelerle kendi kendime “kimse evlenmezse bu kızlar da hepten evde kalır” diye düşünüyordum.

Ama gerçek tabii ki böyle değildi. İnsanların en tabii amaçlarıydı bu “çoluk çocuğa karışıp, neslini idame ettirmek” ve insanlar asla bu düşünceleri ile kınanmamalıydılar.

Benim mantığımda benim gibi düşünen insanların sayılarını arttırmak vardır. Ama o devirde bu düşünceyi de küçük görenler vardı. Onlar fena halde yanılıyorlardı, zamanla bunu da anladılar. Ama anlamayanlar da vardı, onlar da kendilerini “profesyonel devrimci” olarak niteleyenlerdi.

Ölümün yüceltirildiği bir ortamda bu şekilde düşünenlerin varolması pek de anormal sayılamazdı. Evet ölüm yüceltiliyor ve adeta amaç haline getiriliyordu.

Sol cenahta

“Ölenler dövüşerek öldüler güneşe gömüldüler

Akın var güneşe akın

Güneşi zaptedeceğiz güneşin zaptı yakın” diyenler vardı.

Bizim cenahta ise zaten Allah yolunda ölenler şehittirler inancı vardı. Yani her iki taraf da bir şekilde kendi mücadele mantığı içerisinde ölümü yüceltmekte ve amaç haline getirmektedir.

Bugün kendime soruyorum;

Acaba o dönemin gençleri çocuk sahibi olsalardı, evli olsalardı yani kaybedecek bir şeyleri olsaydı, yani sorumlulukları olsaydı böyle düşünebilirler miydi.

Bence düşünemezlerdi.

Bugünkü üniversite gençliği ise bu mantıktan çok uzakta, kendi geleceğinin kaygısına düşmüş, bir kısmı harıl harıl çalışarak bir an önce hayata atılmayı beklemekte bir kısmı da zaten ipin ucunu kaçırdığı için boş vermektedir. Bir anlamda hayat gaillesi idealist düşüncelerin önüne geçti de denilebilir, kendi geleceklerinin kaygısına düşen gençlik de asla kınanamaz hatta bazı bakımlardan bizim kuşağımızdakilere nazaran daha sorumlu davrandıkları için takdir etmek de gerekir.

Ama diğer yandan da hiçbir şey ülke meselelerine karşı duyarsız kalmanın mazereti olmamalıdır diye de düşünüyorum. Bunun sonuçları da ayan beyan ortadadır ve içinde yaşadığımız paralyze edilerek uyutulmuş Türk Milleti bunun delilidir bence.

Ayrıca aşırı derecede polemiklere girmenin boş ve yararsız olduğuna da inanıyorum. Bunun yerine okumalı ve insan yetiştirecek faaliyetlere yönelmeliyiz.

Burada anlatmak istediklerimin biri de hayatın kendi kurallarının olduğudur ve aynı zamanda bu kuralların da insanları kendisine yitirdiğidir.

Yani idealist olmakla, hayatın kurallarına uymak arasında bir denge kurmamız gereklidir ama bu gereklilik, ülkemizin meselelerini görmezden gelmemize ve sadece kendini düşünen benciller olmamıza yol açmamalıdır diye düşünmekteyim. Acilen bu zihniyetleri terketmemiz gerektiğine inanıyorum, bu zihniyetleri terketmemiz demek aynı zamanda aydın olmanın da gereğini yapmak demektir.

SİYASİ KAN DAVASI YILLARI

Hani derler ya “nasıl oldu anlayamadık aniden oluverdi” diye,bir de baktık ki 1977 yılından sonar ortam kan davasına dönüvermiş.

Aslında pek de öyle olmamıştı, olaylar yavaş yavaş tırmanmıştı ve bizler de tırmanan olayların nerelere varabileceğinin “Ol mahiler ki derya içredir deryayı bilmezler” sözünde olduğu gibi sonradan fark edebilmiştik.

Yani denizin içinde olan fakat denizi bilmeyen balıklar gibiydik tıpkı. Bu öyle bir ortamdı ki ailelerin içlerinde bile bölünmeler vardı. Arkadaşlarımızdan birinin kardeşi,Halkın Kurtuluşu denen fraksiyonun militanıydı. Şişli Gültepe de ülkücü gençlerin devam ettiği bir kahveyi silahlarla basmışlardı, kahveden de karşılık verildi;

Şerif Neidim isimli ülküdaşımızla göz göze silah silaha geldiler, tabancalar patladı ikisi de öldü.

Bu örneği verişimin sebebi o devirdeki en çarpıcı örneklerden biri olduğu içindir. Yani öyle bir ortamda idik ki kardeşler bile birbirine düşebiliyordu. 12 Eylül öncesi ortama iç savaş ortamı da diyebiliriz ama “İspanya iç savaşı”nda olduğu gibi milyonlarca insanın katledildiği ve iki ordu tarafından yapılan bir savaş görüntüsü de yoktu

Daha çok şehir gerillası taktiklerinin uygulandığı düşük yoğunluklu bir gayri nizami savaş gibiydi, bu itibarla “Siyasi kan davası” olarak adlandırmayı daha uygun buldum.

Her yanda üst düzeyde bir teşkilatlanma mevcuttu. Gençlik örgütlenmesinde bir tarafta Ülkü Ocakları diğer tarafta da bir yığın solcu militan fraksiyonu vardı.

Memurlar kendi aralarında Ülküm(Ülkücü Memurlar derneği) ve Tüm Der(Tüm memurlar birleşme ve dayanışma derneği) şeklinde bölünmüşlerdi. Bölünme işçi sendikalarına da sirayet etmişti tabii ki DİSK' in karşısında MİSK (Milliyetçi işçi sendikaları konfederasyonu) vardı.

Polislerdeki bölünme de Pol der ve Pol Bir şeklindeydi bunu daha önceki bölümlerde de açıklamıştım. Bu "Der" ler ile "Bir"lerin savaşı gibiydi. Sonu Der ile biten dernekler solun,sonu Bir ile bitenler de bizimdi.

En derin parçalanma ise öğretmen kuruluşlarındaydı Töb-Der in karşısında Ülkü-Bir vardı. Parçalanmanın derinliğinin sebebi de öğretmenler arasındaki bölünmenin öğrenciler arasında da bölünmeye sebep olmasıydı. Yani bölünme domino etkisiyle dalga dalga yayılmaktaydı.

Kutuplaşma o kadar derindi ki ülküdaşım Gölcük Lisesi Matematik öğretmeni Mehmet Akif Bekiroğlu bir soru sorma bahanesiyle yanına yaklaşan kendi öğrencisi tarafından katledilmişti. Düşünebiliyormusunuz o militan kendisine birşeyler öğretmekle görevli olan öğretmenini katletmişti. Nasıl bir nefretti bu ?. Bugünün çocukları böyle bir siyasi kutuplaşmayı tasavvur bile edememektedir. Tabiidir ki siyasi kavganın tepe noktasında da siyasi partiler vardı.

Bütün sol fraksiyonlar CHP nin kanatları altındaydı o zaman. Bir dönem siyasi erk de bunların elindeydi, asayiş teslim ettikleri Pol Der'in militan sol örgütlerinden farkı yoktu. Aslında polis derneğinden çok siyasal amaçlı bir dernekti. Açıkçası tuz da kokmuştu yani.

Bizim hakimiyetimizdeki bölgeler sudan bahanelerle basılıyor ülkücüler tutuklanarak komünist militanlara resmen yol veriliyordu.

Arada sırada faili meçhul cinayetler de işleniyor ve katilleri asla bulunamıyordu. Pol Bir li polis kardeşlerimiz teşkilatta çok vardılar ama yönetimdekilerin neredeyse tamamı Pol Der'lilerden oluşuyordu.

Pol- Der'in en sistemli çalıştığı illerden biri de Adanaydı.

Şehirdeki ülkücü hakimiyeti devlet eliyle kürtcü komünist fraksiyonlara teslim edilmişti. O zamanlar pkk yoktu ama sol kisvesi altında örgütlenen komünist -kürtcü örgütler cirit atıyordu.. Kürtcü komünist olduklarını gizliyor ve kendilerini "devrimci" olarak tanıtıyordu. Tabii biz kimin aslında ne olduğunu çok iyi bilmekteydik.

Ama bilmek de yetmiyordu olan biteni anlattığınız zaman kimse size inanmıyordu. İnanılacak gibi değildi çünkü.

O devrin komünistleri içerisinde en çok ne yaptığını bilenler ise kürtcü komünistlerdi. Kavacılar,DDKO (Devrimci Doğu Kültür Ocakları),Rızgarı'ciler Tekoşin'ciler gibi fraksiyonlara bölünmüşlerdi ama asıl amaçları olan "Kürt ırkçılığını" da son derece iyi kamufle ediyorlardı.

70 li yılların sonunda ise "Apocular" adıyla toplananlar da bütün bu kürtcü fraksiyonların çoğunluğunu bir araya getirmiştir.

MHP ve liderimiz Türkeş o yıllarda durumun uçuruma gittiğini anladığı zaman,kavga ve çatışma ortamının tam da ortasında"Gönül seferberliğine" çağrısı ile ülkemizi birliğe davet etmiş ve dostluk elini uzatmıştı. Ama onu anlamadılar ve uzattığı eli sıkmadılar. Onun çağrılarını vatansever ve milliyetçi olmanın gereği idi. Bu çağrılarının farkına varıp da değerlendirebilmek de basiret sahibi olmayı gerektiriyordu.

O basiret de onlarda yoktu.

Türkiye öteden beri büyük devletlerin iştahlarını kabartan bir coğrafyadır buna komşularımızın da siyasi emelleri eklenince Türkiye'nin gizli servislerin çatışma alanı olması kaçınılmaz olmaktadır.

Nüfus başına düşen ajan sayısının en çok olduğu ülke de herhalde Türkiye idi bence bugün de aynıdır. Ayrıca düvel-i muazzama' nın Sevr planını uygulamasını da göz ardı etmemeliyiz,benim kanaatime göre onlar bu planı uygulamaktan hiç vazgeçmediler vazgeçmeyecekler de. ABD ' nin Lozan antlaşmasını ve dolayısıyla Türkiye'nin sınırlarını tanımadığını da burada belirteceğim.

O yılların ortamı soğuk savaş ortamıydı bu konuya ilerde daha teferruatlı değineceğim. Bu ortamda herkes de bilirdi ki Türkiye bilumum gizli servislerin cirit attığı bir yerdi,bundan kaçınamazdınız zaten.

Tıpkı bugünkü gibi yani.

Türkiye'de en çok faaliyet gösteren gizli servisler KGB,CİA ve MOSSAD idi. Bunlara İran gizli servisi Savak ile İngiliz gizli servisi MI 5 ı da ekleyebilirdiniz. Hatta Muhabberat (Suriye gizli servisi) ile Fransız ve Alman gizli servisleri bile pastadan pay kapmak için sıradaydılar.

Pasta da tabii ki Türkiye Cumhuriyeti devletiydi ve pek de küçük sayılmazdı hani.

Aslında bunları ve bunların emellerini bilmeden Türkiye’de dönenleri anlamak mümkün değildir. Bu dün için geçerliydi,bugün için daha da geçerlidir ve bu örgütlerin isimlerinin ve rejimlerinin değişmiş olması da hiçbir şeyi değiştirmemektedir. İsimler ve rejimler değişse de bağlı oldukları devletler aynıdır ve sonuç hiç değişmemektedir. Yani bilmemiz gereken gerçek devletlerin ana siyasetlerini rejimleri ile bağlı olamayabileceği,rejimler değişse bile aynı siyasetin sürdürülebileceğidir.

Önce KGB ile söze başlayalım.

KGB o zamanın Sovyet istihbarat örgütüdür ama benim kanaatime göre eski Sovyetlerle bugünkü Rusya arasında hiçbir fark yoktur, tıpkı Sovyetler Birliği zamanındaki Kızıldunun Afganistan işgali ile bugünkü Rus ordusunun Çeçenistan işgali arasında fark olmadığı gibi.

Türkiyede yerli komünist örgütlerinin Sovyet yanlısı olanları KGB nin gönüllü destekçileriydiler. Onların inandıkları şey Sovyetler birliğinin “insanlığın kalesi” olduğuydu. Bana göre bu büyük bir aldatmacadır,burada onu da belirtmeliyim. Zaten enternasyonal idiler ve Kıbrıs Rum Komünist partisi Akel ile aynı doğrultuydılar ve 1974 Kıbrıs hareketını “Faşist İşgal” olarak görüyorlar ayrıca bunu da açıkça da ifade ediyorlardı.

Zaten inançlarının gereği komünizm enternasyonal idi ve Sovyetler de bunun “yani kendilerinin de “ lideriydiler. Bu şekilde düşünen insanlardan devletlerine sadakat bekleyebilir misiniz ?Tabii ki hayır’ dır bu sorunun cevabı.

Böyle yandaşları olduğu için Sovyet istihbaratı Türkiye’de haber kaynağı yönünden ve ayrıca yandaş bularak olayları yönlendirme açısından hiç de sıkıntı çekmiyordu.

KGB Sovyet cumhuriyetinin “milli menfaatleri” doğrultusunda hareket ediyordu ve tabii ki insanlığın kalesi falan da değildi. Zaten tarihin her devrinde,her devlet kendi milli menfaatleri doğrultusunda hareket etmişti ve hiçbir zaman da “insanlığın kalesi” gibi bir kavram da olmamıştı. Bu laf son derece komikti aslında. Ancak ülkelerini ve milletlerini adaletle yöneten devletler tarihte mevcuttu. Ama bu adalet sadece kendi milletleri ile sınırlıydı. Böyle devletler de arada sırada oluşmaktaydı tarihin genelinde de çok azdı sayıları,bunlardan biri de yükselme devrindeki Osmanlı ve ilk yıllarındaki Türkiye Cumhuriye-

tiydi. Duraklama ve gerileme devirlerinde ise Osmanlı bu özelliğini kaybetmişti. Gerilemesinin altında da bu yatmaktaydı.

Hiçbir devlet insanlığın kalesi değildi ve bunun aksi düşünülemezdi bile. Aslında devletlerin kuruluş amaçları milli menfaatleriyle de sınırlıydı.

Ama bizim romantik marksistlerimiz bunu düşünemiyorlardı bile.

Çünkü düşünceleri anlamayıp da öğrenilmiş bilgiye dayanmıyordu tamamen ezberdi yani. Daha sonra bunlardan milli hassasiyetlerini kaybetmeyen bir grup doğruları kısmen de olsa anladılar. Ama o zaman anlamamışlardı.

Biraz sonra silah kaçakçılığını anlattığım zaman irdeleyeceğim, Türkiye'de o dönemdeki silahlanmada KGB'nin çok büyük payı vardı.

KGB yerli marksistlerden dolayı medya alanında da etkiliydi. Sovyetlerin gönüllü yandaşları her yerdeydiler ve olayları anlatırken resmen çarpıtıyorlardı. O kadar ki bu kurdukları cümlelerden bile anlaşılıyordu.

Bir fakültede olaylar çıktığı zaman bunu "Faşist komandolar öğrencilere saldırdı" diye anlatıyorlardı. Bizim arkadaşlarımızın da oralarda öğrenci oldukları anlatılmıyor ve üstüne üstlük "faşist" damgası da vuruyorlardı bize.

Bu resmen dezenformasyondur

Her türlü çamur atılıyordu bize.

Bunun için 12 eylül zindanlarında çoğumuz işkencelere uğradık her türlü hakaret de edildi bizlere ama şükür Allaha ki "bir tekimiz bile" faşist ve ırkçı suçlamasından mahkum olmadık

Her neyse konuya yine geri dönelim.

O ortam KGB'nin açıkça at oynatabildiği bir ortam idi ve o ortamda gönüllü taraftarlarından dolayı son derece ucuz maliyetle faaliyet gösteriyorlardı.

CIA ise Türk istihbaratı ile zaten ortak hareket ediyordu, bunda da soğuk savaş ortamının çok etkisi vardı. Yani Türk devletinin sırları CIA tarafından biliniyordu. Zira Türkiye Nato üyesiydi. Ne kadar kötü bir durum değil mi?

Türkiyede bazı olaylar vardır hala bunların müsebbibi bulunamamıştır. Bunların başında da 1 Mayıs 1977 olayları gelmektedir. Evet orada gizli servislerin bir parmağı olabilirdi ve hatta meydandakilerin de bir kısmı Sovyet taraftarı değiller miydi?Bunu kim inkar edebilir.

O gün meydana ateş edenlerin de kim olduğu belli değildir bugün ama onların da birbirine geçmiş girift ilişkiler ağının içinde olmadıklarını iddia edebilir miyiz. Veya meydandakilerin birbirine silah çekmediğini de aynı şekilde iddia edebilir miyiz?. Olayları istihbaratçılar gibi düşünmeye çalışarak değerlendirmeye çalışırsak şu soruları sorarak sondan başa gitmemiz gerekir.

Sonuç kimin işine yaradı ve bu olaylardan kimler kazançlı çıktılar.

Bu arada bu mantığı da televizyonlarda Mahir Kaynak' tan duyduğumu da belirtebilirim. Dinlediğim zaman bana çok mantıklı gelmişti halen de öyle geliyor. 1 Mayıs 1977 Taksim olayları bu olaylardan sadece biridir ve bu şekilde verebileceğimiz çok örnek de vardır.

O günlerden bahsederken o günlerde memleketimizde bulunan ve ikili anlaşmalarla konuşlanan Amerikan üslerinden de bahsetmeden geçemeyeceğim. Amerikan üslerinin başlıcaları Karamürsel,Ankara Sinop,Ünye ve İncirlik gibi yerlerde idi ve o üslerin çoğu Sovyetlere karşı dinleme ve izleme görevi yapıyorlardı.

Yani Amerikan istihbaratı bu ülkede bu kadar etkiliydi.

Şimdi o üslerden bir tek İncirlik var Türkiye'de ve onun da kapanması gündemde. O zamanın Komünistleri Amerikan üstlerine karşı çıkıyorlardı,bu çok doğrudu ama Stalin in bizden boğazları istediğini de görmemezlikten geliyorlardı.

Onların görmezden geldiği "Stalin in Boğazlarda hak talebi"ni ve Kars ile Ardahan'ı geri istemesini hatırladıkça ister istemez kendinize"Bunu görmeyenler acaba kimden taraf ?" diye soruyorsunuz. , cevabı da "elbette Stalin'den" taraf oluyor.

Aslında Türkiye Nato nun kucağına Stalin tarafından itilmişti. Ve ayrıca solun görmemezlikten geldiği bir şey daha vardı ki Türkiye ile Rusya arasında yapılan savaşlardı ve Sovyetler de Rusya'nın ta kendisiydi.

Komünizmi de kendi ideolojileri olarak yani milli menfaatlerine varmak için araç olarak kullanıyorlardı. Bu safdil düşünce sahipleri kendi ideolojik anlayışlarının milli menfaatlerin önüne geçtiğini zannediyorlardı ve belki de bu anlayışları ile dünyadaki solcular arasında tek idiler.

Solun görmemezlikten geldiği başka şeyler de vardı, onlar da Rus hegemonyasına direnen Macarların 1956 daki isyanları ve Rusların Çekoslovakya'yı işgali idi.

“Türkiyeli sol, bu iki işgal sırasında da işgalcilerden yana tavır koydu ve Sovyet işgallerine açık destek verdi. Beni esas kızdıran da bu “Türkiyeli” tabiridir yani hasbelkader Türkiye’de doğmuş dünya vatandaşı haymatlosları çağrıştıran anlayıştır bu zihniyet.

Çekoslovakya’nın işgalini kınayan İtalyan ve İspanyol komünistleri kadar bile olamadılar. Onlar da komünisttiler ama her şeyden önce kendi milli menfaatlerini ve tabii ki kendi ülkelerini düşünmekteydiler.

Bu arada TİP lideri Mehmet Ali Aybar’ı anmadan edemeyiz.

O Türkiye’de solun içinde Çekoslovakya işgaline karşı çıkan birkaç marksistten biriydi. Mehmet Ali Aybar ve onun gibi düşünenleri de yukarıda yazdığım “Türkiyeliler” den ayırıyorum bunu da belirtmeliyim.

Aybar Çekoslovakya’daki Sovyet işgalini kınamasının bedelini de ödedi. İlk kongrede TİP genel başkanlığından indirildi ve yerine Moskova çizgisindeki Behice Boran getirildi.

İşte “Türkiyeli sol”un hali buydu.

Türkiye solu vardı ama kendilerine hiçbir zaman Türk diyemediler ama Atatürk’ün arkasına saklanmayı da ihmal etmediler.

Türkiye’miz “iki arada bir dere deydi” yani.

21. yüzyılın ilk yıllarında da öyle değil midir?

Bunu en son yaşanan Rus Gürcü savaşında da gördük ve halen de görmekteyiz. Şu anda bile tam manasıyla devlerin tepiştiği ortamda ikisinin arasındayız.

Yukarıdakine benzer bir olay da son dönemde yaşanan Kırım’ın Rusya tarafından ilhakıydı yani bu coğrafyanın temel özelliği olan “devlerin tepişmesi aradan geçen yıllarda hiç değişmemiştir.

Soğuk savaş ortamı da bazı farklar dışında hemen hemen böyleydi şimdiki ortamla en büyük benzerliği de gizli servisleri dünyada en etkili olduğu yerlerden birinin de Türkiye’imiz oluşuydu.

Gizli servisleri anlatırken MOSSAD’ ı anlatmamak olmaz.

Mossad’ ı sadece bir gizli servis olarak görmememiz gerekir. Onda dünyanın her tarafına dağıtılan yahudi toplumunu bir arada tutan siyonist idealleri, Yahudiliğin inanç sistemini, toplumsal örgütlenme modelini ve “Bir sonraki yıl Kudüs de buluşma “inancının tamamını görebiliriz.

Yukarda yazdığım anlayışın ve bu düzenin Yahudi toplumunu binlerce yıl ayakta tuttuğunu da hepimiz bilmekteyiz.

Yani Mossad ın hamurunda ibrani teşkilatlanmasının ve Yahudi şeriatının ideoloji haline getirilmiş olan yapısının olduğu rahatlıkla söylenebilir.

Bugünün Mossad’ ının arkasında Küresel Yahudi sermayesinin maddi gücünün ve İsrail ve hatta Amerikanın teknolojik gücünün olduğunu da biliyoruz.

Mossad dünyadaki gizli servisler arasında operasyonel gücü en fazla olanıdır ve yaptığı intikam operasyonları ile ünlüdür. Bu operasyonların en çok bilinenleri ise Entebbe baskını ile 1972 Münih Olimpiyatlarında öldürülen İsraili sporcuların katillerinin teker teker öldürülmesidir. Onlar dökülen kanlarının ve intikamlarının peşinde koşan ve kanlarını yerde bırakmayan bir anlayışın temsilcileridir.

Hatırlayamayanlar için “Entebbe baskını” bir rehine kurtarma operasyonudur ve Uganda’nın Entebbe havaalanındaki İsrail uçağında tutulan rehinele İsrail operasyonu ile kurtarılmışlardı ve operasyonu yapan ekip de Uganda’ya haber verilmeden başka bir uçakla gelmişti. Yani tam bir baskındı ve dünyaya örnek gösterilecek ölçüde de başarılıydı.

Mossad’ın Filistin’de ve dünyanın başka yerlerinde daha bir çok intikam ve cezalandırma operasyonu vardır. Bunun örneklerini halen de yaşamaktayız. İnsanları zehirlemekten, nokta saldırılarına kadar her operasyonu başarıyla yapabilecek bir gücü vardır bu örgütün.

Bunları anlatmamın sebebi yukardaki diğer istihbarat örgütlerinin arasında bizim coğrafyamızın içinde oluşu ve aynı zamanda da en tehlikelisi oluşudur.

Kürdistan projesi ise bir İsrail projesidir, Barzani ve Talabani de Amerikan ve daha çok İsrail piyonlarıdır. Bunun anlamı, Irak da İsrail ve Amerikanın yan yana duruşu ve bu duruşun ülkemizin milli menfaatleri ile zıt oluşudur. Bu menfaat birliği hem Ortadoğu'daki Amerikan çıkarlarını İsrail vasıtası ile korumakta aynı zamanda da İsrail devletinin güvenliğini sağlamaktadır.

Tabii ki hesaplanan budur.

İsrail bayrağında bulunan paralel iki mavi çizgi iki nehri simgelemektedir. Bunların biri "Nil " diğeri de "Fırat" dır.

Yani İsrail devletinin nihai hedefi "Nil 'den "Fırat" a kadar bir toprağa sahip olmaktadır. Nil Mısır 'dadır Fırat 'da Türkiyede'dir. Yani "uyuyanları uyandırmak için söylüyorum" hedeftekilerden biri biziz"

Uyanık olmamız lazımdır. Bunun da ilk şartı da Kurtlar sofrasına oturtduğumuzu, ve üzerimize oynanan oyunları bilmemiz gerektiğidir.

Bu oyunları bilmeden dün çıkarılan siyasi kan davalarının sebeplerini anlamamız mümkün olamaz. Bugünü ise hiç anlayamayız.

Bir de İngiliz gizli servisi var M I 5 ve M I 6 olarak iki bölümdür onlar da ve majestelerinin emrindedirler. Bugün için belki geçen yüzyıl başındaki kadar etkili görünmeyebilirler ama aslında kazın ayağı öyle değildir.

İngiltere geçmişteki kadar askeri ve maddi güce sahip olmasa bile geleneksel devlet ve siyaset anlayışı ile dünya siyasetinde her zaman etkili olmuştur.

Bugün Amerikanın yanında Ortadoğu coğrafyasında enerji kaynaklarının kontrolünü sağlama işinde beraberdiler ama Amerikalılardan bir fazlası vardır İngilizlerin, o da siyaseti ve sömürgeciliği Amerikalılardan çok daha iyi bilmeleridir.

Yani İngilizler Emperyalizm dersinin ordinaryüs profesörleridir.

Ne kadar iyi bildiklerinin de sayısız delilleri vardır, bunlardan en bariz olanları da Ortadoğu'da ve bilhassa Afrika'da sınırları kalemle,masa başında çizilmiş olan sun' i devletçiklerdir. O kalemle milletler birbirinden ayrılmış, sun' isınırlar çizilmiş ve milletler yutulmaya hazır küçük lokmalara döndürülmüştür. BenceAmerikalılar 'ın akıl hocaları

ve üstadları İngilizler’ dir. Ama İngilizler bu işte o kadar ustadırlar ki aman zaman müttefiklerini de açığa düşürebilmektedirler.

Ne de olsa yüzlerce yıllık tecrübedir söz konusu olan.

Amerika’nın ise devlet tecrübesi sadece 200 yılla sınırlıdır. İstihbaratlarının temelinde de teknoloji vardır. Teknolojiyi kullanmayan terörist örgütler de Amerikan istihbaratını kolaylıkla devre dışı bırakabilmektedirler. 11 eylül de çokertilen ikiz kuleler de bunun açık delilleridirler.

70 li yılların Türkiye’sinde Suriye gizli servisi “Muhabberat” ve İran Şahı’nın gizli servisi “Savak” da son derece etkiliydiler.

“Savak” o yıllarda dünyanın her yerinde olduğu gibi Türkiyede de rejim muhaliflerinin peşindeydi. Rejime muhalif olanlar da,Siyasal İslamcılar,Marksistler,Türk Milliyetçisi Azeriler,Cumhuriyet taraftarı laikler idiler. Bu muhalifler iç içeydiler,birbirleriyle kavga etmedikleri gibi bazıları Türkçü marksistler veya İslamcı marksistler diye de adlandırılabilirlerdi.

Daha önceki bölümlerde de yazmıştım, biz onları anlayamazdık o düşünceler bize ters gelirdi çünkü. Ama Şah rejiminin muhalifleri,Şah karşıtlığı ortak paydasında yanyana durmayı becerebiliyorlardı.

Bence bunun sebebi de Şah rejiminin muhaliflerine uyguladığı zalim ve ağır baskılardı. Şah rejiminde ana ceza “ıdam”dı tıpkı bugünkü molla rejiminde olduğu gibi başka bir deyişle onların geleneklerinde idam vardı.

Bugün ise Ortadoğudaki “Baascılık” gibi fikri sistemleri anladıktan sonra onları daha iyi anlayabiliyorum.

İran şahının en çok çekindiği ise Türk asıllı İranlılardı ve İran nüfusunun yarıya yakın bir dilimini oluşturuyorlardı. Bu arada onu da belirtmeliyim İran Türkleri yalnızca Azerilerden oluşmamaktaydı,içlerinde Türkmenler,Kaçay lar gibi başka boylar da mevcuttu.

Şah Pehlevi Mollaları ise parayla satın aldığını zannederek kendisini

kandırıyordu ama bunu daha sonra anlayacaktı. Mollalara yenilgisinin ana sebebi de ordusunun “Şah’ın ordusu” olmasıydı yani İran halkının ordusu değildi.

Bir de Suriye var tabii ki.

Onlar da sünni çoğunluğa zorla hükmeden bir Alevi-Nusayri rejimidir ve bugün de öyledir. Temellerine de Arap sosyalizmi olan “Baas” ideolojisidir. Yukarda da yazdığım gibi Arap milliyetçiliği, Sosyalizm ve İslam Baas rejiminin sac ayaklarıdır. Kendi rejimlerine Arapça “El-İştirakiyya” diyorlardı, Mısır, Suriye ve Irak de etkiliydiler o zamanlar. Bugün etkilerini hayli yitirmiş olmalarına rağmen BAAS ‘çılık ideolojik yapı olarak İhvacılar ile beraber Arap dünyasının iki büyük fikir hareketinden biridir. Burada BAAS ‘çıların Mısır, Irak ve Suriye’deki uygulamalarının üçünün de birbirinden çok farklı olduğunu belirtmeden geçemeyeceğim.

İhvacılık denen “İhvan-ı müslimin”(Müslüman kardeşler) grubu da Arap dünyasında bugün de çok etkili olan bir harekettir. Gazze şeridindeki “Hamis” ın kökleri de İhvacılara dayanmaktadır. Bunlar siyasal İslamcı gruplardır.

Her neyse konumuz İhvacılar değil.

Suriye Hatay’ın anavatana katılmasını hiçbir zaman hazmetmedi ve haritalarında Hatay’ı Suriye sınırları içerisinde gösterdi. Bununla da kalmadı Türkiye’de ‘ki komünist ve Kürtçü militanlara silah ve askeri eğitim dahil her türlü desteği verdi. Türkiye’yi karıştırsınlar bundan yola çıkarak Hatay’ı bizden koparmanın hesabını yapmaktaydılar akıllarınca ama hiçbir zaman kullanılanlardan olmaktan öteye de gidemediler.

Onların gizli servisleri “El Muhabberat” ise 70 li yılların Türkiye’sinde iş başındaydı. Türkiye’li teröristleri eğitmekle kalmıyorlar, güney illerimizdeki Arap asıllı Türk vatandaşları arasında da faaliyet gösteriyorlardı, ama bu faaliyetlerde hiç başarılı olamadılar. Arap asıllı insanlarımız Suriye rejimine hep şüphe ile baktılar, kendi halkına katliam yapan bir rejime de güvenmediler. (Suriye’deki Esat rejimi kendi şehri olan Hama’da onbinlerce vatandaşı katletmişti çünkü.)

Yıllar önce baba Esat’ın yaptıklarının çok daha fazlası bugün oğul Esat tarafından yapılmaktadır.

Onların hiçbir planları tutmadığı gibi İsrail karşısında da kendi topraklarından oldular. O zamanki Suriyenin de dost ve müttefiki Sovyetler birliği idi.

Tıpkı Bulgaristan gibi.

Yani Türkiye Sovyetler ve peykleri tarafından üç taraflı kuşatılmıştı.

Desteklerini direkt olarak vermiyorlardı. Her türlü askeri eğitimler Suriye kontrolünde olan Lübnan'ın Bekaa vadisinde veriliyordu. Deniz Gezmiş ve arkadaşları da orada eğitim alıyordu, Abdullah Öcalan ve militanları da.

Bu durum 90 lı yılların sonuna kadar devam etti.

Türkiyenin restini göze alamayan Suriye yönetimi sonunda pes etti.

2008 yılının Suriye'sinin ise Türkiye'ye ihtiyacı vardı ve onun için ortada dostluk görüntüleri vardı. Bu kimseyi aldatmamalıdır. Zira uluslar arası ilişkilerde dostluk veya düşmanlık olamaz, söz konusu olan milli menfaatlerin uyuşup uyuşmadığıdır. Bu günün Suriyesi ise Türkiye ile hasım görüntüsündedir.

Çünkü milli menfaatler uyuşmamaktadır.

Yani dış ilişkiler böylesine kaygan bir zeminde bulunmaktadır.

Gizli servislerden bahsederken o zamanki Sovyetlerin Türkiye'yi kuşatan üçüncü ortağı ve uydusu olan Bulgaristan'ı da anmadan geçemeyiz. Türkiye'yi birbirine kışkırtan silahlar ülkemize Bulgaristan üzerinden pazarlanmıştır.

Bulgaristan alenen bu alışverişin içindeydi.

Silah kaçakçılığına ve onun finansman kaynaklarına birazdan değineceğim. Dün olanların analizini doğru yaparsak bugün olanları daha kolaylıkla anlayabiliriz.

Bu arada belirtmek istediğim bir husus daha var, Anadolu'da hak iddialarından hiçbir zaman vazgeçmeyen ve bütün bu iddialarını "Megalo İdea" ya geçiren Yunanistan o yıllarda kendi yaşadığı sorunlardan dolayı bizimle pek de uğraşamıyordu. Zira onlar da o yıllarda kendi başlarına bela olan cuntalarının zulmü altında inim inim inliyorlardı. Bizimle uğraşabilecek halleri yoktu.

Cunta devrildikten sonra da kendi siyasal çekişmelerindeydiler onun için o yıllarda bizimle ilgilenememişlerdi. Bunda Kıbrıs da uğradıkları yenilginin de etkisi vardı şüphesiz.

Bunun için burada onları anlatma gereğini duymadım.

Ancak Yunan cuntası eliyle Kıbrıs da ihtilal yaparak Makarios 'u devirip Nikos Sampson u getirirken ortadaydılar ve zaten peşinden gelen "Kıbrıs çıkartması" da yunan cuntasının da sonu oldu.

Bütün bu gizli servisler Türkiyede faaliyet gösterdiler ve hala da göstermekteler Savak'ın adının Savama olmasının ve yaşanan rejim değişikliklerinin bu faaliyetleri engellediğini düşünmüyorum.

Defalarca söyledim yine söyleyeceğim, rejimlerin değişmesi devletlerin de değişmesi anlamına gelmemektedir. Bu itibarla milli menfaatler de değişmemektedir. Üzerlerindeki elbiseleri değiştirseler bile o elbiselerin içindekiler aynı kişilerdir.

Sovyet rejimi ile Rusya Federasyonunun milli menfaatleri açısından farklı olmadıkları gibi, İran İslam Cumhuriyeti ile Şah rejimi de milli menfaatleri açısından aynıdır.

Gizli servislerin faaliyetleri arasında açık veya gizli destekçileri aracılığı ile dezenformasyon, yönlendirme kışkırtma, silahlandırma gibi faaliyetler ile ajitasyon ve povakasyon eylemlerini de sayabiliriz.

Ama en ilginç aynı anda her iki tarafı da kışkırtıcı eylemlerle birbirine çatıştırmaktı. Aynı ajanlar her iki taraftan birer kişiyi katlediyor ve birbirlerine girmelerini sağlıyorlardı. Her iki tarafın arasına yerleştirdikleri ajanları veya satın aldıkları kişiler de bu eyleme tahrikçilik yaparak katkıda bulunuyorlardı.

İlişkiler ağı o kadar karmaşıktı ki, bizim veya solun içine giren provokatörler meydana çıkarıldıklarında polis veya Mit zannediliyorlardı ama değillerdi ve kimin nesi oldukları da asla anlaşılamıyordu. Yani takkeler düştüğü zaman keller görünmüyordu o takkenin altında başka takkeler de vardı. (Bu benim kanaatimdir, muhtemelen en alttaki takke de kippa idi)

Zamanla biz de bunları tanıma konusunda tecrübe kazandık. Teşkilatlarımıza gelip vuralım kiralım diyenleri hemen tanıyorduk. Bazıları çok acemiydiler. Ama Hicabi Koçyiğit ve Al Yurtaslan gibileri asla tanıyamıyordunuz. Bu iki şahıs sözde Maocular tarafından içimize sokulmuştu ama onlardan da değillerdi veya ülkücü olup da taraf değiştirmiş de değillerdi. Bence yukarda yazdığım servisler tarafından manipüle edilmiş olabilirlerdi ama bunu asla tesbit edemiyordunuz.

Velhasıl kelimeler ilişkiler ağı tam Arap saçıydı. Böyleleri hem kışkırtıcılık yapıyor hem de teşkilatlarımızı deşifre ediyorlardı. Ayrıca kendilerinin kışkırtıp da yaptığı olaylar teşkilatımıza mal ediliyordu.

Silah kaçaklıkları ise çok büyük boyutlardaydı. Piyasası yani talebi olan bir malın arzının olmaması da düşünülemezdi tabii, önemli olan da bu malları piyasaya arz edenlerin kimler olduğuydu.

70 li yılların Bugaristan'ı Sovyetlerin peyk devletlerinden biriydi ve Türkiye'ye giren silahın büyük çoğunluğu Bulgaristan kanalıyla, karadan ve denizden sokulmuştu. Bunu yapan Türk araçların isimleri ile Bulgaristan'da bu iş için üs olarak kullanılan otelin adı bile belliydi.

Varna'da Vitoşa oteliydi burası.

Yanılmıyorsa 1978 yılıydı.

Çok satan gazetelerimizden birinde bir haber çıktı ; "Bulgaristan üzerinden Türkiye'ye büyük çapta silah kaçaklığı yapılıyor". Bu

haber o gazetede bir kere yayınlandıktan sonra bir daha yayınlanmadı. Sırta kadem basmıştı sanki.

Ama o haberden sonra silahlı çatışmalar daha da arttı yani haberin kokusu sokaklardan çıkıyordu gizlenecek gibi değildi. Aslında o dönemde her şey ortadaymış ama bizler bazı şeyleri göremiyormuşuz demek geliyor içimden. Ama aradan otuz yıl geçtikten sonra diyebiliyorum bunu.

Artık silahların arasında ağır silahlar da vardı Bunların en ağırları solun Kahramanmaraş olaylarında kullandığı ağır makineli tüfeklerdi. Hatta onları "Hatırla Sevgili" dizisinde bile gösterdiler. Her neyse konumuz sanal diziler değil gerçeklerdir. Artık Kalaşnikof'lar da sokaklarda üzerimize ölüm kusuyorlardı.

Ayrıca yurdumuzdaki değişik limanlardan da kaçak silahlar tırlarla değişik illerimize sevk ediliyordu. Bulgaristan gibi Suriye'de bu konuda baş rollerdeydi. Silah kaçaklığının geliriyle uyuşturucu ticareti de yapıyordu ve her ikisi de birbirini finanse ediyordu. Yani kara para trafiği ile muazzam bir finansman kaynağı oluşturulmuştu. Bu para neredeyse bir ülkenin bütçesi olabilecek kadar büyüklüğe ulaşmıştı.

Sonuçta paraydı bu kara da olsa ak da olsa paranın dini imanı veya milliyeti yoktu. Oluk oluk kan da silah tüccarlarının ve arkalarındaki devletlerin umrunda bile değildi onlar para kazandıkça ellerini oğuş-

turuyorlardı ne de olsa “saygın iş adamları” muamelesi görüyorlardı kendileri.

Silahları da bazı istisnalar dışında bedava da dağıtmıyorlardı.

Yani Türk insanı kendi parasıyla birbirini öldürüyordu. En hazin olanı da buydu.

Bir defa şunun adını koyalım. Bu siyasi kan davasıydı ama aynı zamanda bir kör dövüşüydü de. Ve kör dövüşlerinin kazananı da asla olmazdı. Bizler bunu da göremiyorduk. Aslında perdenin gerisindeki oyun kurucu Kızılordu.

Sonunda biz de yıllar sonra oynanan oyunu farkettilik.

Bulgaristan ve Suriye üzerinden yapılan silah kaçakçılıkları kesinlikle bu iki devletin kontrolü altındaydı. Ekonomilerinin bütün kontrolünün devletin elinde olduğu, özel sektörün ortada olmadığı, bakkal dükkanları bile devlete ait olan sosyalist rejimlerde bunun aksi düşünülemezdi bile zaten. Tabii ki asıl ipler de bu devletlerin de üzerinde bulunan büyük ağabeydeydi.

Büyük ağabey de Sovyetler birliğinden başkası değildi. Silah kaçakçılığının kalan kısmının kontrolü de batılı dostlarımız! daydı.

Onlar da kaçak silahlarını parasını veren herkese veriyorlardı. Yani “Ne kadar ekmek o kadar köfte” durumları söz konusuydu.

Bütün bu merkezlerin hepsi de birbirinin siyasi karşıtı idiler ama ülkede çatışan her kesime silah satıyorlardı. Ticaret’idi bunun adı.

Çelişki gibi görünen bu durumun sebebi ne olabilirdi acaba ?Yoksa bunlar kargaşa ortamından istifade edip Türkiye’imize el koymanın hesabı içinde mi idiler acaba ?.

Veya devletimiz kontrol etmenin hesabını mı yapıyorlardı?.

Daha sonra olacakların ışığında,ne olduğunu düşünürseniz, bula-bilmeniz işten bile değildir. 12 eylül öncesi kargaşa ortamı Türkiye’deki kaçakçılara da sınıf atlatmıştır. Onlar da işlerini büyütmüşler ve faaliyet sahalarını geliştirerek dolarlarına dolarlar katmışlardır.

Kara para ve kayıt dışı para o kadar büyük boyutlardaydı ki ekonomimizin çoğunu kontrol ediyordu. Karaborsa,yokluk ve kuyruklar her yerdeydi.

Bu bir yerde de yönetim zafiyetinin sonucuydu.

Ecevit ‘in CHP si yönetimdeydi. Anarşi ortamından dolayı ekonomi neredeyse durma noktasına gelmişti. Kayıt dışı ve kara para da ekonominin çoğunu kontrol ediyordu. Can emniyetiniz de şansınıza ve şahsi becerilerinize kalmıştı.

Bunun ekonomiye yansımının karaborsa olacağını bilmek için de ekonomist olmaya gerek yoktu tabii.

Önce sigara kayboldu piyasadan.

Sigara fabrikaları grevlerden dolayı yüzde beş kapasite ile çalışıyordu. Bu fabrikaları harekete geçirecekleri yerde yeni sigara fabrikalarının temellerini atmaktaydılar. Buna açık örnek de vereceğim, “Akhisar sigara fabrikası” devasa bir alanda kurulacaktı ama bu kadar yıldır faaliyete geçemedi.

Dış ticaret de tükendiği için akaryakıt da karaborsaya düştü. Artık petrol tankerleri uluslararası sularda bekliyor ve Türkiye’de para bulunabildiği anda mallarını peşin parayla boşaltmıyorlardı. Yakıtımız da fahiş fiyattan ve spot piyasadanı yani.

Parasızlıktan yağ hammaddesi alınamadığı için yağ üretimi de yapılamıyordu. Evlerimizde çoğu zaman yağsız yemek pişiyordu.

Bulunabilen bir şişe yağ da ancak üç misli fiyatla alınırdı. O yağ da ne kadar yetecekti ki?

Tüp zaten hak getireydi. Bir tüp gaz için saatlerce kuyruk beklenirdi.

Bir çok mal saatlerce kuyruk bekledikten sonra alınabiliyordu. Sanki İsmet Paşa devrine, ikinci dünya savaşı yıllarının kıtlık ortamına geri dönmüştü Türkiye'miz.

Bizim insanlarımızın İsmet İnönü'yü sevmemelerinin şuuraltında yatan ana sebep de kıtlık çekilen 40 lı yıllar değil miydi? Türk milletinin CHP ye oy vermemesinin ana sebebi o yıllar değil miydi?

Aradan 30 yıl geçtikten sonra "Umudumuz Ecevit" sloganları arasında gelinen nokta da aynen 30 yıl öncesi gibiydi.

Devlet hazinesi de tam takırdı. Türkiyemiz Lüksemburg'dan bile bir milyon dolar para istemiş ve alamamıştı. Yanlış duymadınız (1. 000. 000)bir milyon dolardı istenen para.

Sonra aynı parayı Libya'dan da istediler.

Devlet yönetimiymi bu partizanlık yapmaya, insanları hedef gösterip ölümüne sebep olmaya benzemezdi. Hele hele romantik şairliği hiç mi hiç kaldırmazdı.

Zaten kaldırmadı da.

CHP tipik partililiği ve şark kurnazlığı ile "tıpkı bu günün iktidarında olduğu gibi" yapamadığı her şeyin sorumluluğunu muhalefete ve iş adamlarına yüklüyordu. Onların da bu durumda payları olabilir, onlar da yangına körükle gitmiş olabilirler ama onların görevi iktidara yardımcı olmak değildi ki.

Ama iktidarların görevi halkı adil yönetmektir.

Yanan ateş de zaten yangına dönüşmüştü ve her geçen gün daha da büyüyordu. Esas sorumlusu da yöneticilerdi. Halk da aynen böyle düşünüyordu ve Ecevit in kredisizliği de hızla tükeniyordu. bunun sunucunda da 1979 da yapılan ara seçim ve Senato' nun 1/3 yenilenmesi seçimlerinde tepetakla oluverdiler.

Faturayı birinin ödemesi gerekiyordu.

Bu halk da faturayı Ecevit' e kesmişti. Zaten aksi düşünülemezdi de. 1979 ara seçimlerinin sloganı ise Edirne de Trakya köylüsünün kendi

şiveleriyle"bej,bej" diye bağırırmalarıydı. Zira milletvekilliği ara seçimleri 5 milletvekilliği için yapılmaktaydı. O beş milletvekilliğinin beşini de Demirel' in AP si alıverdi.

O dönemi açıklamak için anlatmamız gereken bir diğer şey de soğuk savaş ortamıdır. Bugünün nesilleri soğuk savaş ortamını anlamakta zorluk çekebilirler onun için de ortamı biraz anlatmamız gerekmektedir.

1945 Şubatında Kırım'ın Yalta kentinde Stalin, Roosevelt ve Churchill toplanarak bir anlaşmaya vardılar. Bu anlaşmayla Amerika,Sovyetler ve İngiltere arasındaki nüfuz sahalarının sınırları çizildi. Amerika ile İngiltere güçlerini birleştirerek Nato yu kurdular. Sovyetler de kendi müttefikleri ile beraber Varşova Paktı'nı kurdular.

Ama Varşova Paktı ülkeleri zaten Sovyet işgali altındaydılar. Daha sonra Sovyetlere Macaristan ve Çekoslovakya'da başkaldıranlar ise Sovyet tankları tarafından ezildiler.

Anlaşma çok sürmeden soğuk savaşa dönüverdi.

Stalin Türkiyeden Kars ve Ardahan'ı istedi ayrıca boğazlardan da üs talebinde bulundu. Türkiye bu talepleri hemen reddetti ve Nato ya üyelik başvurusu yaptı ve kabul edildi. Artık resmen soğuk savaşın cephe devletlerindendik. Cephenin de en önünde biz vardık çünkü Sovyetler bizim sınırımızın öte yanındaydılar.

Soğuk savaş Kore'de sıcak savaşa döndü,biz o savaşta da vardık. Askerlerimiz Amerika'nın yanında Kuzey Koreliler ve müttefikleri Çinlilerle savaştılar. Kore savaşında Amerikan ordusunun mağlup olmasını önleyen de bizim askerlerimizdi.

İki kere de savaşın eşiğinden dönüldü,bunlar Rusların Berlin ablukası ve Küba da konuşlanan Sovyet füzeleri idi.

Amerikalılar Berlin ablukasına hava koridoru ile cevap vererek ablukayı kırdılar. Bu ablukayı kırmak için abati Berlin'in her türlü ihtiyaç maddesi Amerikan uçakları ile Berlindeki Tempelhoff ve Tegel havaalanları üzerinden taşındı. Bu hava koridoru o tarihe kadar görülmemiş bir başarı oldu ve Sovyet ablukası kırıldı. O zamanın iki milyonluk Berlin şehrinin gıdadan kömüre,giyecekten inşaat malzemesine kadar her ihtiyacı Amerikan uçaklarınca kurulan hava koridoru üzerinden taşındı. Isınma ihtiyacının bir bölümünü sağlamak için Berlin civarındaki

ormanlardan yakıt ihtiyacı karşılandı. Berlin ablukasını kıran esas güç de Berlin halkının direnciydi.

Bir müddet sonra da anlaşma yapılarak Berlin e Doğu Almanya üzerinden bir koridor açıldı. Berlin o zaman Doğu Alman topraklarının tam ortasıydı. Sovyet tarafının kırılan ablukasına karşı bulabildiği tek çare de Berlin 'in ortasına duvar örmek oldu.

Bu duvar "utanç duvarı" olarak adlandırıldı ve Alman halkını ikiye böldü. Duvar sadece Doğu ve Batı Berlin arasında değildi. Sembolik olarak Avrupa kıtasını ikiye bölmüştü.

İkinci kriz de Küba krizi idi bu kriz de Sovyet füzelerinin Küba'ya konuşlanması ile çıkmıştı. Bu kriz daha da derindi ve dünyayı nükleer savaşın eşiğine getirdi. Amerikanın baskısıyla füzelerin sökülmesinden sonra ise kriz sona erdi ve nükleer savaş tehlikesi de ortadan kalktı.

Soğuk savaş ortamı aslında tam bir sinir harbiydi.

Bu harbin silahları propaganda, dezenformasyon, yandaş gruplar vasıtasıyla rakip ülkelerde isyanlar çıkartma gibi metodlardı.

Soğuk savaş uzun yıllar sürdü. Sıcak çatışmaya dönüşmemesinin sebebi de iki taraf arasında güç dengesinin oluşmasıydı.

Aslında bir sebebi daha vardı o da çıkabilecek bir nükleer savaşın etkisiyle dünyada insanlığın sonunun gelebileceğiydi. Yani nükleer savaşın galibi olamazdı. Bu savaşta herkesin mağlup olması kaçınılmazdı. Zira nükleer silahlar dünyayı yok edebilecek kadar çok sayıdaydı.

Yukarda yazdığım gizli servisler de soğuk savaşın neferleriydiler. Zaman zaman onlardan da yakalananlar oluyordu.

Amerikan casus uçağı U-2 ler Sovyet toprakları üzerinde keşif faaliyeti yapıyorlardı. 1960 yılında bunlardan biri Sovyetler tarafından düşürüldü ve pilotu sağ ele geçirildi. Uçak İncirlik 'den havalanmıştı.

Bundan birkaç yıl sonra da KGB ajanı Rudolf İvanoviç Abel New York da yakalandı. Amerika'da Amerikalı kimliğiyle uzun yıllardır faaliyet gösterip de yakalanmayan çok yetenekli bir ajandı Abel'de. Sovyetler onun KGB ajanı olduğunu yıllarca kabul etmediler. Ama sonunda Abel ile U-2 nin Amerikalı pilotunu değiş tokuş yapmaya razı oldular.

Ama Sovyet casuslarının en önemlisi bir İngiliz'di "Kim Philby"

Dünyada karşı casusluk için verilen ilk örnek Philby' ydi. O da iki taraflı çalışan bir ajandı. İngiliz ajanı görünüyordu ve KGB için

çalışıyordu. Burgess ve McLain isimli iki arkadaşı daha vardı. Bu üçlü İngiltere'nin sırlarını yıllar boyunca Sovyetlere aktarmışlardı. Aslında vatan hainleriydiler ama uluslar arası Komünizme inandıkları için vatan saydıkları yer bütün dünyaydı ve kendilerini vatan haini olarak kabul etmiyorlardı.

Tıpkı bizim Türkiyeli Komünistler gibiydiler.

Kim Philby faaliyetine uzun yıllar deşifre olmadan devam etmişti. Ama diğer ikili ajanlardan bir farkı vardı, Kim Philby' nin. Bu işi para için yapmıyordu, üniversite öğrenciliğinden beri İngiliz komünist partisinin gizli üyesi ve inanmış bir komünistti.

Sonunda yakalanacağını anlayınca Sovyetlere kaçtı ve orada da öldü. Zengin bir İngiliz ailesinden geliyordu. Bugünün çocuklarıma garip geliyor ve anlamakta zorluk çekiyorlar ama soğuk savaş ortamında inanmış komünistler kendi devletlerinden çok Sovyetler birliğine, veya Mao'nun Çin'ine inanıyorlardı. Yani Türkiyemizde de Kim Philby lerin örnekleri vardı ve sayıları da az değildi.

Gönüllü yandaşlar;

Onlar gizli servislerin gerçek güçleriydiler. Kendileri "Anti Emperyalizmin kalesi" sandıkları Sovyet İmparatorluğunun taraftarlarıydılar ve aynı zamanda hizmetleri! de gayet ucuza mal oluyordu. Kandırılmalarına gerek yoktu, zaten bilerek ve isteyerek kanmışlardı ve aynı zamanda onlara inanıyorlardı da.

Siyasi kan davasını anlatırken ileri bölümlerde açık örneklerini de vereceğim, genellikle olaylarda her iki tarafa ayrı ayrı zarar verilerek birbirine karşı kışkırtılıyordu.

Burada şunu da belirtmem gerekiyor ki, bizler de zaman içinde gelen olaylardan ve yaşadığımız acılardan dolayı zaten kışkırtılmaya hazırдық.

Soğuk savaşın her iki tarafı da diğerindeki hoşnutsuzlukları açıkça kaşıyor ve çıkan isyanları da teşvik ediyordu.

Sovyetlerin gönüllü yandaşlara sahip olmalarına karşın Amerikalıların böyle yandaşları yoktu. Onlar da bu açığı yeşil dolarlarıyla kapatıyorlardı ve Amerikan yaşam tarzını kendi propagandaları için kullanıyorlardı onların en önemli kozları da Amerikan sinemasıydı.

Ortalık ikinci dünya savaşıyla ilgili çekilen ve Amerikan askerinin kahramanlığını anlatan propaganda filmlerinden geçilmiyordu. Filmler o kadar şişirilmişti ki sonunda Amerikan askerine gizli bir hayranlık duyusunuz geliyordu içinizden.

Her iki taraf arasında sınırsız bir silahlanma yarışı vardı ve nükleer silahlar dünyayı birkaç kere yok edebilecek bir düzeye gelmişti sanki. Tabii bir noktadan sonra da silahlanma bir denge noktasına geldi. Aslında her iki taraf da birbirinden korkuyordu. O yılların Türkiye’inde gayri nizami harbe hazırlanan devletin gizli kurumları da vardı. Kontrgerilla da denilen (Seferberlik tetkik kurulu) bu kuruluşlardan biriydi ve görevi de Türkiye’de olabilecek bir Sovyet işgaline karşı Milli direnişi teşkilatlandırmaktı.. Bu örgüt aynı zamanda ülke içi istihbarat alanında da faaliyet gösteriyordu. Bu amaçla ülkedeki Sovyet taraftarlarını takip altına almaktaydı bunun potansiyel gücü de komünistler arasındaydı.

Yani devletin ülkedeki komünistlere bakışı da onların çoğunluğunu potansiyel Sovyet taraftarı olarak görmektir. Aslında bu bakış açısının pek de haksız olduğunu söyleyemeyiz. Zaman içerisinde ve soğuk savaşın bitiminden sonra bu teşkilatlanmalara son verildi. Ama bunlardan bazıları zamanla mafyalaştılar.

“Siyasi kan davası” bölümünün ilk sayfalarında örgütler-gizli servisler-ve soğuk savaş ortamı ile ilgili bilgiler verdim. Bu bilgileri vermemin sebebi aradan geçen otuz yılda şartların fazlasıyla değişmiş olmasıdır. Şartlar öylesine değişmiştir ki,yeni nesiller anlattıklarımızı anlamakta zorluk çekmekte ve inanmamaktadırlar.

O yılların ortamını anlatırken o ortama etki eden değişkenlerden bahsetmemek olmazdı tabii ki. Bugünün düşünce sistematigi içerisinde de o günleri anlamak da şüphesiz imkansızdır.

O ortama etki eden gizli servisler de asıl bilinmesi gerekenlerdir.

Bilinmelerinin bugüne de faydası vardır, o fayda da aradan geçen otuz yıldan sonra bir daha aynı oyuna gelmemektir. Türk milletinin bir ferdi olarak aynı oyuna iki kere gelmememiz gerektiğini de düşünmekteyim.

Kan davası;

Dünyanın hemen hemen her tarafında olan ve bizim coğrafyamızda da bazı bölge ve devletlerde son derece etkili olan bir gelenektir.

Esas hareket noktası ;

Kısasa kısas

Cana can

Başa baş,

Göze göz,

Dişe diş olan ve intikam temelli bir gelenektir ve kendi adaletini hukukun dışında kendi kendine sağlayan bir gelenektir.

Buna siyasi elbise giydirdiğiniz zaman da bunun adı"tabii ki bence" siyasi kan davası olmaktadır. Temel düşünce cinayetin intikamının başka bir cinayete alınmasıdır.

İstanbul'da Gülhane parkının hemen karşısında Adli Tıp Kurumu vardı. Daha doğrusu otuz yıl önce oradaydı. Her ülküdaşımız öldürüldüğünde adli tıbbın önünde cenazeyi almak için toplanırdık. Ardından da sloganlar patlardı.

---Kana kan İntikam.

---Kanımız aksa da zafer İslam'ın

---Milliyetçi Türkiye

---Kahrolsun Komünistler

---Şehitler Ölmez

İntikam duygusu sloganlara da işlemişti. Zaten o günlerde başkası da düşünülemezdi. Hemen herkes inandığı dava uğruna ölmeye hazırdı. Bir bakıma ölüm yüceltilmekteydi.

Yalnız biz değildik ölmeye hazır olanlar, karışımızdakiler de kendi inandıkları idealler için ölmeye hazırdılar. Şimdiki nesiller de tuttukları takıma canlarını feda ettiklerini iddia ediyorlar maç sloganlarında ölüm var maçlarda "ölmeye geldik" diye bağırıyorlar ama bence asla samimi değiller. Çünkü ve bu günkü neslin birbiri ile karşılaştırmasını da son bölümde yapacağım.

Ölümler arttıkça kin de artıyordu ve buna paralel olarak intikam duygusu da. İnsanlardan böyle ortamlarda sağlıklı düşünmelerini bekleyemezsiniz. Acıma sevgi ve merhamet gibi insani duygular da intikam duygusunun baskın gelmesi sonucunda ikinci plana itilmektedir.

Bir anlamda insanlıktan çıkıyordunuz yani.

Her insanın tahrik altında birini vurma noktasına gelebileceğini ve hatta vurabileceğini daha önceki bölümlerde anlatmıştım. Ama bir de şiddet kullanmaktan zevk alanlar vardır. Onlar da sadistler ve psiko-patlardır. Herhalde bu iki türden daha başka sapık türler de vardır ama bunlar şu anda ilk aklıma gelenlerdir. Sadistleri ve onların yaptıkları işkenceleri bir sonraki bölümde anlatacağım.

Ama normal bir insan da içinde bulunduğu şartların etkisiyle sadist ve psikopat olabilir miydi acaba. Bilmem ama herhalde herkes bazen veya bazı şartlarda Frankenştayn'a dönüşebilir. En azından ben böyle olabileceğini düşünüyorum. Böyle zamanlarda olaylar rahatlıkla kuvveden fiile dönüşebilir. Zaten ölmeye hazırsanız kin ve intikam duyguları ile yanıp kavruluyorsanız her an her şeyi yapabilecek bir potansiyeliniz var demektir.

Bu aynı zamanda öldürmeye de hazır olabileceğiniz anlamına da gelmektedir.

Olaylar tam da böyle oldu.

Yıllar sonra vicdan muhasebesi yaptığınızda keşke olmasaydı dediklerinizin çokluğu karşısında şaşırmasınız. Başkalarını bilmem ama benim keşke olmasaydı dediğim çok şey vardı. Yakın arkadaşlarının cenazelerini sırtınızda taşımamanın ne demek olduğunu bazılarınız bilirsiniz şüphesiz. Ama bu arkadaşlarınız katledilerek öldüyse intikam duygularınız da had safhada demektir.

Bu ortamda şayet ilk tepkiniz"en hafifinden" sokakta rasladığınız hasmınızı dövmek olacaktır. Hasmınızı bulamazsanız onun gibi düşünen başkaları hedefiniz olacaktır.

İyi ama o cinayetin faili acaba o muydu?

Birinin işlediği suçun cezasını başkasına kesmek doğru muydu?En önemlisi cezayı kesecek siz miydiniz ?Bu soruların hiç birinin cevapları evet değildir ama o anda sizde bunu düşünebilecek basiret yoktur,yani basiretiniz öfkenize mağlup olmuştur.

Ben de zaman zaman bu duygulara kapıldım elbette,Yusuf İmaoğlu ağabeyimin acısını İstanbul sokaklarında dolaşan komünistlerden de çıkardım, bunu da geçen satırlarımda yazmıştım zaten. Ama kimseyi de vurmadım. Bunu yazarken açık yüreklilikle belirtiyim aslında

vurabilecek durumlara geldim ama ""hasbelkader"" böyle bir eylemin içinde olmadım.

Onu da geçen bölümlerde belirtmiştim.

Yukarda sadistler ve psikopatlardan bahsetmiştim. Bu psikolojik bozukluklara sahip insanlar cinayetten ve şiddetten zevk alırlar bunu da yazmıştım. Bunlar şiddet ortamında kıymete binerler zira şiddet ortamının vazgeçilmezi dövüşmektir. En iyi dövüşenler de bunlardır.

12 eylül öncesi kavga ortamında böyle insanlar her iki tarafta da mevcuttular ve iyi dövüşüp de cesaretli de oldukları için bunlar revaçtaydılar. Halbuki ""Tıpkı şimdi olması gerektiği gibi"" en kıymetli insanlar en iyi düşünenler ve fikir üretebilenler olmalıydı.

O günün ortamında ise fikirleri üretilmesi bir yana mevcut fikirlerin söylenebilmesi bile cesaret ve yürek getiriyordu ayrıca güç ile desteklenmeyen fikrin de hiçbir önemi yoktu. İnsanlar sadece okudukları gazeteden veya bıyıklarının şeklinden veya saçlarının,favorilerinin şeklinden bile saldırıya uğruyorlardı.

Belanın nereden geleceğiniyse asla anlayamazdınız.

Silahlı çatışmalara ve kavgalarda yakalanan arkadaşlarımız zamanla hapishanelerle de tanıştılar. Biz içeri girenlerden olmadık ama hapisteki arkadaşlarımız zindanlarda yatarken onları parasız bırakmamak için teşkilatlarımızı faaliyete geçirmiştik. Hapisteki ülküdaşlarımıza her türlü yardımı yapıyorduk.

Zindanlarda yatmak kolay şey değildi dört duvara alışmak da öyle.

Hapishanelere zindana atılan Hz. Yusuf dan dolayı ""Yusufiye"" veya ""taş medrese diyorduk. Hapishanelerden de yukarda yazdığım bazıları gibi camiamıza iltihaklar oluyordu. Psikopatların ve sadistlerin en çok bulunduğu yerler de oraları değil miydi.

Arada hırsızlar da geliyordu onlarla beraber zaten eylemlerde kullanmak için araba da lazımdı. Ortam buralara kadar gelmişti. Hırsız ve psikopatlarla ülkücüler nasıl yan yana gelebilirdi? Bunlar birbirine taban tabana zıt özellikler değil miydiler?.

Evet öyleydiler tabii ki.

Ama bunu aradan geçen otuz yıldan sonra idrak etmekteyiz, o günün şartları içerisinde bu sorgulamayı yapamıyordunuz ki. Bir başka

deyişle bunu sorgulayabileceğimiz bir ortam bulunsaydı zaten bu kadar olay olmazdı.

Bunları anlatıp anlatmamakta çok tereddüt ettim ama anlatmamın sebebi üzerimize yapışan “ölkücü mafya” damgasının temellerinde nelerin olduğunu bilmeyenlere izah etmekte.

Düşünce iklimini ve fikir üretmeyi düşünemiyorduk bile. “Adım Hıdır bildiğim budur” misali tek bildiğimiz intikam ateşiyile yanmaktı. Şimdi bazılarınız diyeceksiniz “bu toplumsal cinnet değildir?”

Evet aynen öyledir.

Yukarda yazdığım kişiler de ölkücü olmuşlardı ama insanlara eziyet de yapıyorlardı çarşılarından pazarlardan esnaflardan haraç da alıyorlardı. Haraç vermeyenleri de tabii ki dayakla cezalandırıyorlardı. Ve bunları hep bizim adımıza yapıyorlardı. Bizim aramızda oldukları için bunların lekeleri de bizim üzerimize yapışıyor.

Bizim anladığımız anlamıyla ölkücülük vatanı ve bilhassa da milleti sevmek demektir. Bunun karşılığında ve tabii sonucu olarak da, Türk Milleti de bizi sevmeliydi doğru olan da buydu. Ama siz haraç alıp vermeyeni de döverseniz millet sizi sevmez sadece sizden korkar ve bunun sonucu da bütün nefretleri üzerinize çekersiniz.

Bizim bildiğimiz ölkücülük bu değildi.

Zaten o ortamın bitişiyle beraber onlarla aramızdaki bağlar da koptu. Kaçınılmaz olan da buydu aslında.

12 eylöl den sonra hapiste uzun süre yatarak tahliye olanlardan bazı ölküdaşlarımız da mecburen bunların arasına katılmak zorunda kaldılar.

Hapisten yeni çıkmışlar ve mahkum damgasını yemişlerdi zaten, savcılıklardan da iyi hal kağıdı alamıyorlardı ve bu damga altındaki kimse iş bulamıyordu. Bu delikanlılar zaten yoksul ailelerin çocuklarıydılar. Bir de cezaevlerinin suçlu yetiştiren yapısı da eklenince yapacak hiçbir şey de kalmıyordu.

Şimdi “ölkücü mafya” denen gruplar işte o ortamlarda ortaya çıktılar yani o zamanın ürünleridir. Siyasi cinayetler günlük adı vakalar sayılmaya başlamıştı, her gün beş on kişinin ölümüne olağan gözüyle bakılıyordu. Zamanla bu sayı günde 15 - 20 kişinin öldürülmesine

kadar çıkacaktı. Katiller ise asla bulunamıyor ve olaylar faili meçhuller dosyalarına ekleniyordu.

Yani ölenler öldüğüyle kalıyordu.

Adalet de sanki rafa kalkmıştı. Adaletin kalmadığı ortamlarda kaçınılmaz sonucun herkesin kendi adaletini sağlaması olduğunu daha önceki bölümlerde anlatmıştım.

İstanbul'dan örnek vermek gerekirse teşkilatımızın il başkanlarından Recep Haşatlı ve İlhan Egemen Darendelioğlu ile il yöneticilerimizden gazeteci İsmail Gerçeksöz kahpece vurulmuşlardı.

Eyüp ilçe başkanımız Ali Rıza Altınok eşi ve kızı ile beraber evinde kanepeye oturtularak kafalarına sıkılan kurşunlarla öldürülmüştü.

Bakırköy ilçe başkanımız Mehmet Başak caddede yürürken eşinin yanında katledilmiş,Şişli ilçe başkanımız Yusuf Bahri Genç de dükkanı havaya uçurularak şehit edilmişti. Bir de Zeytinburnu teşkilatımız vardı,bu ilçede de MHP ilçe başkanı olanların neredeyse tamamı katledilmişti.

Bu satırlarda bir ülküdaşımızı da anmadan geçmeyeceğim.

O kişi Celal Adan'dı

Celal kardeşim de hangi ilçede başkan katledilirse yerine müteşebbis heyet ile teşkilatı yeniden kuruyordu. Gerçek bir serdengeçtiydi Celal.

Aynen İstanbul'da olduğu gibi Türkiye'nin her yerinde ülkücü olmak,MHP li olmak ölümü göze almak demektir. Hepimiz de ölmeye hazırдық ve neredeyse sıramızı bekler duruma gelmiştik.

Bunun bir de öbür yanı vardı bir yandan da kan davası bütün hızıyla sürüyordu.

Anlatmaya çalıştığım şudur ki ; Ölmeye hazır olanlar aynı zamanda öldürmeye de hazırdırlar. Olaylar bir sizden bir bizden noktasına doğru gidiyordu. Her ülkücüye karşılık bir komünist militan katlediliyordu.

Esas önemlisi kimse kimseye acıımıyordu ölenler solcu ise" geberdi domuz" diyorlardı. Bilmem ama herhalde onlar da bizden ölenler için aynı şeyleri düşünüyorlardı. Neticede aynı toprağın insanıydık aynı hamurdan yorulmuştuk, fikirlerimiz ters olsa da milli karakterlerimiz birbirine benzemekteydi.

Olayların birileri tarafından kışkırtılabileceğini biliyor ve hissediyor-duk ama kinimiz o kadar çoktu ki adeta düşünmemizi bile engelliyordu.

Aslında biz kışkırtılmaya da hazırдық ve yanan ateşe benzin dökener de bunu çok iyi biliyorlardı. O anda anlayamamıştık, kitle çatışmalarına zemin hazırlanıyordu, bunu sonradan farkettilik.

İlk büyük provokasyon Malatya belediye başkanı Hamit Fendoğlu'nun bombalı paketle ve iki torunu ve kızı ile beraber paramparça edilmesi.

Hamit Fendoğlu Malatya belediye başkanlığına bağımsız olarak seçilmişti ve bütün sağ partilerin seçmenleri ona oylarını vermişlerdi. Rahmetli'nin lakabı da Hamido idi.

Katliamdan sonra Malatya ayağa kalktı mukabil saldırılar da oldu. Ama onu kimin katlettiği veya başka bir deyişle o bombayı hazırlayan ve patlatanların kim oldukları hala öğrenilemedi.

12 eylül öncesi siyasi cinayetlerinin çoğu da aynı böyle faili meçhul kaldılar. Ama işlemediği suçtan içerde yatıp, cinayetler işkence ile üzerine yıkılanlar da vardı arada.

Siyasi cinayetlerin bazıları da bir sağ bir sol şeklinde oluyordu. O zamanlar biz bunların aynı mihraklar tarafından işlenmiş olabileceğini bilmiyorduk. Bilsek de acaba inanırmıydık. Bunca yıldan sonra bu soruyu defalarca sordum kendime ve şu cevaba vardım. Asla inanmazdık herhalde.

Artık Türkiye yangın yeri gibiydi. Bizler ölmeye hazırдық ama Türk Milleti de olay istemiyordu ve istememekte de yerden göğe kadar haklıydı. Biz birbirimizle dövüşürken vatandaşlarımız da "Biri gelse de bu kavgayı bitirse" diyordu. Aslında halk askeri darbeye destek vermeye de hazırды.

Her gün ateş çemberi arasında yaşamayı ve ölümün nereden geleceğini beklemeyi kim ister ki? Mahalleler kurtarılmış bölgelere dönüşmüştü, bizim hakim olduğumuz mahallelere solcular giremiyordu, onların hakim oldukları mahalleler de bizim yanına bile sokulamadığımız yerlerdi.

Mahallelerde sabahlara kadar nöbet tutuluyordu. Yanlışlıkla yolunu şaşırnanlar veya karşı taraftan zannedilenler ise en hafifinden dayak yiyor bazen de kurşunlara muhatap oluyordu.

Buna yaşamak denirse işte böyle yaşıyordu kurtarılmış bölgelerde. Ankara Bahçelievler'de yedi Tıp'lı öğrenci ve İstanbul Ümraniye'de

5 ülkücü işçi böyle katledilmişti. İnsani duygular neredeyse tamamen körelmişti.

Bunun bir sonraki aşamasının kitle çatışmaları ve siyasi suikastler olduğunun da farkında değildik. Bu bölümlerde birkaç kere demiştim ya ;

“Ol mahiler ki derya içre deryayı bilmezler”.

Biz de denizin içinde olup da denizi bilmeyen balıklar gibiydik. Bazı şeyler dışardan bakabilen gözler tarafından daha iyi görünüyordu.

Memleketimizin yöneticileri ise gafletin bile ötesindeydiler. Ecevit’in her konuşmasında tahrik vardı ve her konuşmasından sonra sapır sapır dökülüyor katlediliyorduk.

Başkaları ne düşünür bilmem ama benim kafamdaki Ecevit imajı tam da yukarda anlattığım gibidir. Bu imaj 1999 da gelen DSP-MHP-ANAP ortaklığında da değişmedi ve Ecevit’e ve bilhassa Rahşan hanıma asla güvenmedim, meclis kürsüsünde merhum Ali Güngör kardeşim Ecevit i hedef alan konuşmayı yaptığı zaman da vicdanım onun yanındaydı,onun MHP den ihracını da asla içime sindiremedim. Bu konuda parti disiplini de asla umurumda bile olmadı.

Aradan geçen senelerden sonra bugün de aynısını düşünüyorum.

Eminim ki benim kuşağımdan yüz binlerce ülkücü de bu konuda benim gibi düşünmektedir.

Malatya’dan sonra Sivas’ da da Ramazan bayramının arefesinde Sivas da olaylar patladı. Olayların sebebi Ali Baba mahallesinde pazar-yerinde Alevi ve Sünni çocukların kavgasıyla başlamıştı.

Evet olaylar çocuk kavgasından doğmuştu belki ama o güne kadar gelinen gerilimin üzerine,çocuk kavgasının sadece bir kıvılcım olduğunu da bilmeliyiz.

Çocuk kavgası bir anda ideolojik kavgaya dönüşüverdi,ideolojik kavga da mezhep kavgasına döndü. Mezhep kavgası da bu memlekette asla olmaması gereken bir kavgaydı. Olaylar iki gün devam etti ve resmi rakamlara göre 11 kişi olaylarda can verdi.

Yüzlerce işyeri tahrip oldu, yüzlerce de yaralı vardı. Sivas olaylarında devletin önleme konusunda yeterli gayreti sarfettiğini de asla söyleyemeyiz. Olaylar her iki tarafın mermilerinin bitişinden sonra

yatıştı. Alınan tedbirler de olay olan bölgelerde değil Sivas'ın merkezi mahallelerindeydi.

Sanırım yukarda yazdıklarım devletin o zamanki olaylara bakışı hakkında bir fikir vermiştir. Bence dışardan olaylara müdahale eden ve ortalıkta kıskırtıcılık yapan gizli servislerin ülke içinde de işbirlikçileri vardı. Bunu tahmin etmek için de münecim olmak gerekmezdi zaten.

Sivas'da olanların nasıl bir bela olduğunu bizzat gördüm.

Tahrip edilen işyerleri,

Evlerinden çıkamayan insanlar,

Sokaklara saçılan ve hatta yağmalanan mallar, korkudan kepenkleri kapatılan dükkanlar o günkü Sivas da ilk görünen şeylerdi. Ve o görüntüler karşısında dehşete düştüm, burası benim ülkem mi dedim kendi kendime.

Ama o anda bilmediğim ama tahmin etmekte de zorlanmadığım bir şey daha vardı ki Sivas daha sonra olacak olaylar için bir labaratuvar idi adeta. Ülkemiz emperyalist güçler tarafından birbirine kırdırılmaktaydı ve neredeyse herkesin birden basireti bağlanmıştı sanki.

Çok geçmeden o olayların çok daha büyükleri Kahramanmaraş ve Çorum da da tekrarlandı. Sivas'da yaşananların ardından başkalarının geleceğini de düşünmemiz gerekirdi ama biz onu bile düşünemiyorduk.

Birkaç ay sonrasında Kahramanmaraş'da çok daha büyük olaylar patladı. Kıvılcımı çakan, sinemaya bomba konması oldu.

"Güneş ne zaman doğacak" filminin oynadığı sinemaya bomba kondu, olayda birkaç yaralı vardı. Film de ülkücü-milliyetçi çizgideydi.

Pol Der'li polisler olayla ilgili olarak Ökkeş Kenger(Şendiller)i gözaltına aldılar.

Basının neredeyse tamamı olayı Ökkeş Kenger'in üzerine yıktılar, Bir anda cadı avı başlamıştı sanki. Halen de sol sitelerde olayın faili olarak onun adı yazmakta.

Ama yazmadıkları da var.

Ökkeş Kenger'in o olayla ilgisi yoktu, sadece ülkücü camiada tanınan ve sevilen bir kişilik olması nedeniyle kendisine iftira edilmişti. En ufak olayda o bölgenin ülkücü liderlerinin veya ocak başkanlarının

ihbar edilerek olayların faili gibi gösterilmesi o zaman sık sık başvuru-
lan bir yöntemdi. Bu yöntemi Türkiye'de pek çok kere uyguladılar ve
olayların esas faili olmayan pek çok günahsız ülküdaşımız bu yüzden
hapis yattılar.

Bunun benzeri pek çok olay yaşanmıştı o yıllarda. Kahramanma-
raş da da olan aynısıydı. Zamanla bu da anlaşıldı ve Ökkeş Kenger bu
olaydan beraat etti.

Patlamadan sonra olaylar daha da büyüdü.

Benim kanaatimce Kahramanmaraş olaylarında ne kadar gizli servis
varsa neredeyse hepsinin parmağı vardı zamanla da bazı gerçekler su
üzerine çıktı zaten.

Maraş'da komşu komşuyu katletti, böylesi Türkiye'de yaşanmamıştı
o zamana kadar. En çok ölüm de Yörükselim mahallesinde oldu.

Orada ekseriyetle Alevi vatandaşlarımız vardılar. Mahallenin
girişine komünist militanların kurdukları makineli tüfek yuvaları çok
can yaktı.

Ayrıca mahallelerde birçok vatandaş çocuklarıyla beraber katle-
dildi.

Kahramanmaraş olayları Türkiye'de mezhep kavgalarının ne bo-
yutlara ulaşabileceğinin göstergesiydi.

Ölen 109 kişinin 45 kişisi sağ düşüncede ve kalanı sol düşüncede
insanlarımızdı, sonuçta olan memleketimizin insanlarına oldu. Ortada
olan şey tam bir provokasyondur.

Olaylara ilk teşhisi Ecevit hükümeti'nin işleri bakanı olan İrfan
Özaydınlı koydu ve olayların komünist militanların provokasyonu
olduğunu telaffuz etti. Bunu söyledikten sonra da koltuğundan oldu.

Onun yerine ülkücülere kafatasçı damgasını vuran Hasan Fehmi
Güneş işleri bakanı oldu.

İrfan Özaydınlı da CHP li idi ama eski Türk Hava Kuvvetlerinin
eski komutanı olan bir askerimizdi ve tam bir askerdirdi. Hasan Fehmi
Güneş ise politikacıydı ve ülkücülerin katliam yaptığını iddia ediyordu.
İşin tuhafı bu inancı bilgiye değil de duyumlara ve kendisinin peşin
hükümlerine dayanıyordu.

İşte gerçek bir asker ile sıradan bir politikacı arasında tam da o kadar fark vardı. Asker gördüğünü açıkça söyler, politikacı da canının istemediğini görmez, olayları kendi bakış açısına göre istediği gibi görür.

Bunun tek bir adı vardır o da demagojidir.

Otuz küsur yıl sonra merak ettiğim nedir bilir misiniz ?

Acaba ölen ülkücüleri kim öldürmüştü ?

Bu konuda Hasan Fehmi beyin düşünceleri neydi? Yoksa ortada ecinniler mi vardı.

Yıllar sonra samimi kanaatim odur ki Maraş'da öldürülenlerin hepsi de bizim insanımızdır ve hepsinin de acısını içimizde duymamız gerektir. O zaman ideolojik çatışmanın mezhep çatışmasına dönüşeceğini idrak edememiştik. Bu gerçeği ancak yıllar sonra idrak ettik.

12 eylül den sonra Maraş-Pazarcık da o zaman "Vietnam köyleri olarak anılan" üç köyde yakalanan üçbin adet ağır silah da İrfan Özaydınlı'nın olaylardan sonra söylediklerinin deliliydi. O silahların resimleri de basında yayınlanmıştı. Belli olmayan ise o köylerdeki "bir tugayı donatacak kadar" silahı tedarik edenlerin kimler olduğuydu. Asıl failler onlardı.

Aslında o köyleri silahlandıranların yukarda yazdığım gizli servislerden biri olduğunu bilmek için müneccimlik yapmaya gerek bulunmamaktadır. Ama hangisinin olduğunu bilemeyiz tabii.

Söz konusu olan karmaşık ilişkiler ağıdır demiştim.

Bu ilişkiler ağı tam da matruşka gibidir.

Hani Rus oyuncakları var ya, bebek görünümündeki oyuncakların içinde bir başka bebek görünümünde kutu vardır, onun içinde de bir tane daha ve iç içe girmiş birçok yuvarlak tahta kutudur söz konusu olan.

Yani gizli servis operasyonları söz konusu olduğu zaman ancak ve belki tetiği çeken bulabilirsiniz. O tetiği çekenin ardında tetiği çektiren el onun ardında da başkası ve onun ardında da başkaları vardır. Bu tip operasyonel olayların faileri asla bulunamamaktadır. Bunları değerlendirmenin de bir tek yolu vardır.

Bu olay kim tarafından yapılabilir?

Ve sonucu kimin işine yarar, yani bundan kim istifade eder? Yukardaki sorulara cevap verseniz bile doğru cevaba varmış olamayabilirsiniz.

Çünkü bir çok tarafın menfaati aynı yerde de olabilir. Aslında onları çözmeye çalışmak bulanık suda balık avlamaya benzer. Bazen de yıllar sonra olaylar arasındaki sebep-sonuç ilişkisini değerlendirir ve doğruya varabilirsiniz. Ama o zaman da operasyonu yapanlar zaten istediklerine ulaşmışlardır.

Ne dersiniz tam da matruşka gibi değil mi?

Bulanabilen matruşkanın en dışındaki veya onun bir altındaki parçasıdır ancak.

Çorum da da aynısı oldu. Tahriklerle insanlar birbirine sokuldu 57 insanımız katledildi, mahalleler, köyler birbirinden ayrıldı. Ama matruşkanın 3. Parçasına asla ulaşamadı.

Olaylardan önce Amerikalı bir görevlilerin bölgede araştırma yapması olay hakkında bir fikir vermektedir. Tahriklerin başlangıcı, Ramazan ayında bir caminin bombalanmasıdır. Ama tahrikleri kimin yaptığı veya kimlerin yaptırdığı asla bulunamamıştır.

Yukarda yazdığım yokluklar ve darlıklar devam ederken Demirel yeniden iktidara geldi. Demirel'in ilk icraatı Turgut Özal'ı başbakanlık müsteşarlığına getirmek olmuştur. Arkasından da Turgut Özal'ın gelecek yıllara damgasını vurmasının başlangıcı olan kararlar geldi.

Tarih 24 Ocak 1980 di. Her yönden ülke yangın yeri gibiydi. Yokluklar ve kıtlıklar diz boyuydu, asayiş ve adalet de zaten yoktu.

Böyle bir ortamda alınan bu kararlar bir nebze ümit ışığı olmuştur sanki.

24 ocak kararları önce ihracatın ve dolayısıyla da üretimin önünü açmak amacındaydı.

Kararlar ana hatları ile şöyleydi.

Yüzde otuziki devalüasyon yapıldı ve günlük kur uygulanmaya başlandı. Devletin ekonomideki payının küçültülmesi kararlaştırıldı ve bu doğrultuda tedbirler alınmasına da karar verildi.

Tarım ürünlerindeki destekleme alımlarına sınırlamalar getirildi ve Ekonomide çeşitli dallarda uygulanan sübvansiyonlar kaldırıldı. Dış ticaretin serbestleşmesi için tedbirler alındı ve yabancı sermaye girişini hızlandırarak para transferini kolaylaştırıcı tedbirler alındı. İhracat düşük faizli krediler, vergi iadeleri gibi tedbirlerle teşvik edildi ithalata da kolaylıklar getirildi.

Bu tedbirler ülkemiz ekonomisi için ilk anda ilaç gibi geldi. İlk etapta, birkaç ay içerisinde yokluklar ve kıtlıklar sona erdi. Sanki dibe vuran ekonomi yeniden dirilmekteydi.

Buraya bir tesbitimi de eklemek istiyorum.

24 ocak kararların yaşandığı zamanda MHP de siyasi anlamda ve o hengamenin de tam ortasında puanlar kazanmakta ve de yükselmekteydi. 12 eylül darbesinin sebeplerinden birinin de yükselen milliyetçiliğin önünü kesmek ve aynı zamanda 24 ocak kararlarının uygulanabileceği bir ortamı yaratmak olduğunu da düşünüyorum.

24 ocak kararlarının ve ondan sonra uygulanan Özal politikalarının da Türk ekonomisini yabancı müdahalelere açık hale getirdiğini de düşünmekteyim aynı zamanda.

Evet ekonomi belki dirilmekteydi ama sokaklar yine yangın yeri gibiydi. Siyasi kan davalarına bir de siyasi cinayetler eklenmişti. Artık ülkenin siyasetçileri, bilim adamları gazetecileri yani elit insanları da katlediliyordu.

İlk aklıma gelenler Abdi İpekçi, Prof. dr Bedrettin Cömert, Prof Dr. Cavit Orhan Tütengil, Gün Sazak Hamit Fendoğlu, Nihat Erim, Hikmet Tekin ve Kemal Türkler cinayetleriydi.

Bu cinayetleri sadece birkaç ismi saymak amacıyla yazdım aslında tam listelemem liste çok uzun olacaktı. Ama demem odur ki; o Yıllarda sadece sokaktaki adamın değil ülkenin yetişmiş insan gücünün yani elitlerinin de canları tehlikedeydi.

Ama esas tehlike de sokaklardaydı.

İstanbulda mahallelerin bölüşüldüğünü de söylemiştim her tarafta iki tarafın da kurtarılmış bölgeleri vardı. Mesela İstanbulun Anadolu yakasında Pendik, Küçükalyalı ve Üsküdar bizim insiyatifimizde bulunan bölgelerdi.

Ama bir mahalleyle hakim olmanız yetmiyordu, onu korumanız da gerekiyordu. Arkadaşlarımız bu bölgelerde sabahlara kadar sokaklarda nöbet bekliyorlardı. Nöbetçiler bazen Pol Der li polisler tarafından toplanıyor hemen arkasından Komünist saldırılar geliyordu. Tabii bunun tersi de karşı mahallelerde olabiliyordu.

Yani o dönemlerde kimse süttten çıkmış ak kaşık değildi. Zira can pazarında yaşıyordunuz o dönemin şartları öyleydi. Ben askerde izne

geldiğimde Kartal da ilçe başkanımız Erdoğan Hançerlioğlu şehit edilmişti. Cenazesi Kartal dan kalkacak ve ilçenin mezarlığına defnedilecekti. Kartal o zamanki Dev Sol un kurtarılmış bölgesiydi.

Tam Kartal'ın göbeğindeki meydanda küçük bir cami vardır. Cenaze o camiden kaldırılacaktı. Biz de takriben beş yüz kadar kişiydik ve çevremizdeki düşmanlığı hissediyorduk.

Önce çevredeki apartmanların çatılarına baktık, çatılarda birileri vardı.

Çatılardakilerin ve bizim arkadaşlarımızın da boyunlarında atkılar vardı ayrıca çoğunun kafalarında çekildiği zaman kar maskesine dönüşebilecek olan başlıklar vardı.

Bunun anlamı ilk silah patladığında herkesin kendini kamufle etmesiydi. Şayet orada bir kişi havaya bir el silah atsaydı resmen katliam olurdu. Etraftaki polislerin de düşmanlıklarını hissediyorduk, düşmanlık neredeyse elle tutulacak kadar yoğun idi. O zaman İstanbul'da güya sıkıyönetim vardı, onun da adı vardı ama kendisinin olduğu söylenemezdi.

O cenazede asker görevlilerden de düşmanlık gördük.

Askerlerine komuta eden bir inzibat asteğmeni mezarlıkta bize emirler! yağdırıyordu.

Muhtemelen o da solcuydu.

Anında zılgıtı yedi ve cevap veremedi.

Peki bunun sebebi neydi dersiniz?

Biz onunla dahi çatışmaya hazırдық o anda o bizimle çatışmayı göze alamamıştı. O devirde en tehlikeli yerler de otobüs durakları, vapur iskeleleri ve tren istasyonlarıydı. Aslında her zaman ve mekanda tehlikede ydiniz kurşun da adres sormazdı. Beşiktaş da evlerde kalan ve ekserisi Yıldız Mühendislik akademisinin (Bugünkü Yıldız Üniversitesi) öğrenciler olan ülküdaşlarımız evlerinde katledildiler.

Gazete okumak da tehlikeliydi, cebinizdeki gazetenin hangisi olduğu belli olursa bu hedef haline geldiniz demekti. Sadece okuduğu gazeteden dolayı dayak yiyenlerin ve hatta vurulanların sayıları azımsanmayacak kadar vardı.

Bu kadar olaya rağmen gazeteleri başlıkları görünecek şekilde taşımak da modaydı ve bu moda da aynı zamanda ölüme meydan okumak

demekti. Zaten ölümden korkanlar da pek fazla değildi, sıranın kendisine ne zaman geleceğini bekleyenler zaten ölüme çoktan hazırdılar.

Bazı yerler de diğerlerine nisbeten daha güvenli sayılırdı. Adalar böyle yerlerdendi, çünkü adada bir suç işleyen kaçabilme şansı neredeyse yoktu. Adaların nisbi olarak güvenli oluşunun en büyük sebebi de buydu.

Bu bölümde anlattıklarım 1979 ve 80 yıllarını kapsamaktadır. O zamanın İstanbulunun yüzde sekseni solun hakimiyetindeydi ve bizi her yerde kurşunluyorlardı. Bir evin iki oğlunun da farklı zamanlarda katledildiği oluyordu. İrfan ve Orhan Öğütçü adlı genç ülküdaşlarımız bunun örneklerindendi. İkisi de yirmi yaşında bile değillerdi, vurularak şehit edildiler.

Şimdi bazı mihraklar oniki eylül öncesinin bütün suçunu bizlere yıkmaya çalışmaktalar. Ama söylemedikleri bir şey daha var o yıllarda ölenlerin çoğu bizim ülküdaşlarımızdı ve onların bazıları da işkenceyle 12 eylül zindanlarından çok önce tanışmışlardı.

Ciğerleri pompa ile şişirilip patlatılan Ertuğrul Dursun Önkuzu gibi.

Okuduğunuz gazeteden, bıyıklarınızın şekline kadar her şey saldırı nedeniydi. Bunu daha önce de belirtmiştim. Hatta birilerinin bakışlarınızı beğenmemesi veya sizin yan yan baktığınızı iddia etmesi bile saldırı nedeni olabiliyordu. O dönemde pek çok ülküdaşımız, sadece ülkücü görüntülü olmalarından dolayı saldırıya uğradı, bazıları da katledildi.

Bu arada bizden de karşılıklar geliyordu tabii, ama bunu asla mazeret olarak söylemiyorum. Demem odur ki ortam böyleydi ve o ortamın gerçeği de kısasa kısas, cana can, göze göz dişe dişti.

İstanbul o zamanın en çok olay olan ve bizim de en çok saldırıya uğradığımız ilimizdi. Bir noktadan sonra gözyaşlarınız da kuruyordu, ölen arkadaşlarınıza ağlayamıyordunuz bile. Aslında bütün bu olayların ana sebebi adalete inancın kalmamasıydı. Adalete inancın bittiği yerde herkes kendi adaletini kendisi sağlamaya çalışıyordu.

Adaletsiz ortam da aslında mazeret değildir ama kinlerinin insanlara hakim olduğu dönemlerde her an her şey olabilmektedir. Kafasına koyan herkes ufak çapta bir planla istediği kişiyi öldürebiliyordu. Siyasi kan davasında bunun binlerce örneği vardı. Provokatörlerin kol gezdiği

ortamlarda her türlü dolduruşa da gelebiliyordunuz. Zaten Türk milletin genlerinden gelen savaşıklık geleneği vardı ve bu serdengeçtilik ortamını bulduğu anda ortaya çıkmaktaydı.

Bir noktadan sonra provokasyonların farkına varmaya başlamıştık ama o noktaya da iş işten geçtikten sonra geldiğimizi söyleyebilirim. Yalnız bizim için değildi yukarda anlattıklarım, karşı taraf için de aynı şartlar söz konusuydu tabiatıyla. Aslında 12 eylül öncesi ortamında herkes oyuna getirilmişti, işin tuhafı ortalığı karıştıranların birbirine zıt gibi görünen menfaatleri bir noktada ortak gibiydi.

Yani hepsi Türkiye'deki kavga ortamından nemalanıyordu.

Kazananlar onlardı kaybedenler de o yılların genç nesliydi yani bizlerdik. Bizler birbirimizi kırdıkça Türk devleti kendi gündemine dönemiyordu, mesela iç ekonomik düzenimiz bozuluyor ve dışarıya karşı milli siyaset takip edemiyorduk, devlet kendi meselelerini halledemiyordu, Kısaca ülke asla ayar tutmuyordu.

Anarşi ve terör her şeyin önünde yer alıyordu.

Daha önce Türkiye üzerinde oyun oynayan devletlerin birbirine zıt gibi görünen menfaatlerinin zaman zaman yan yana da gelebileceğini anlatmıştım.

Bu konuyu biraz daha açmam gerektiğini düşündüm.

Bunu yapabilmem için de Türkiye'nin Jeopolitik durumu hakkında biraz bilgi vermem gerekmektedir.

Türkiye üç tarafı denizlerle çevrili ve iki boğaz ile birbirinden ayrılan iki kıt'anın bulunduğu bir coğrafyadadır. Birbirinden ayrılan da sadece iki kıt'a değil aynı zamanda iki medeniyettir de.

Türkiye toprakları aynı zamanda bu medeniyetlerin birbiri ile çatışmalarına da sahne olmuştur, tarihte bunun sayısız örnekleri vardır.

Bir de Kuzey komşumuz vardır. O da Çar Petro' nun siyasi vasiyeti ile sıcak denizlere inen yolları kontrol etme gayesini taşımaktadır. Bunun anlamı Rusya'nın ticaret yollarının kontrol altında tutulması demektir. Zira o ticaret yolları Rusya için hayati önemde ve can damarı niteliğindedir.

Aslında Çar Petro' nun vasiyeti bir yerde malumun ilanıdır. Petro' dan önce de durum farklı değildi. Rusya ile Osmanlı İmparatorluğu arasındaki birçok savaşın nedeni de burada yatmaktadır zaten. Devletin

adının da Sovyetler birliği veya Rusya Federasyonu olmasının hiç mi hiç önemi yoktur devlet aslında aynı devlettir.

Bilindiği gibi Rusya'nın kuzey limanları kışın donmakta ve ticarete elverişsiz hale gelmektedir. İçinde bulunduğumuz çağda hava ulaşımı ile ticaret de mümkündür ama hava ulaşımındaki taşıma kapasitesi çok sınırlıdır. Bu açıdan deniz ticareti zamanla önemini daha da artırmıştır.

Askeri açıdan da durum daha farklı değildir.

Rus donanması Karadeniz 'de Baltık denizinde ve Kuzey Buz Denizinde ve Pasifik okyanusunda bulunan birbiriyle irtibatsız dört parçadan oluşmaktadır. Bu denizlerden sadece Karadeniz sıcak denizlerdendir ve stratejik olarak içlerindeki en önemli denizdir.

Bir anlamda İstanbul ve Çanakkale Boğazları Rusya'nın da boğazını sıkabilecek iki tane el gibidir.

Yani Türkiye ile Rusya'nın coğrafi konumları itibarıyla birbirlerinin hasmı olmaları son derece normaldir. Bu coğrafi konumda olan iki büyük devletin birbiriyle dost ve müttefik olabilmesi de pek mümkün değildi çünkü her iki devletin milli menfaatleri birbiri ile taban tabana zıttır.. Soğuk savaş ortamında ise bu Jeopolitik durum daha da önemlidir.

Türkiye batı blokunun sınır ülkesi durumundaydı ve tam anlamıyla Sovyetlerin boğazını sıkabilecek konumdaydı. Bizim coğrafyamızın "şayet kendi ellerinde değilse" istikrar bulmaması her zaman Rusya'nın menfaatinedir. Bu da "Eğer oraya hakim olamıyorsan en azından istikrarsızlaştır" demektir.

Bir de Stratejik Müttefiklerimiz ! var.

Onlar da sözde dostlarımızdır ve bu dostlukları da asla güvenilebilir değildir. Soğuk savaş ortamında konumumuz dolayısıyla bizden vazgeçememektedirler ve soğuk savaş sıcak savaşa dönüşürse de bizim Sovyetler' i bir müddet oyalayabileceğimizi düşünerek o zaman zarfında kendi koruma tedbirlerini almayı hesap etmekteydiler.

Yani bir noktada bizi kendileri için savaşacak askerler olarak görmekteydiler. Ne dostluk ! değil mi ama?. İnsanın böyle "dostları" varsa düşmana ne haccettir.

Bize dostlukları! Bizim askerlerimizin onlar için öldüğü nisbette geçerlidir bunun anlamı onların askerlerinin yerine bizim vatanımızın

evlatlarının ölmesi değil midir?Yani biz var olalım, ordumuz sağlam olsun,ama onların kontrolünde olalım. İç karışıklıklarla uğraşalım ki dışarıya bakabilme fırsatı bulamayalım. Hani tam da eskilerin “Şeytan azapta gerek” durumudur söz konusu olan.

İstedikleri aynen budur. Yani bizi ne öldürmek ne öldürmek istemektedirler. Veya başka bir deyişle var olalım ama pek de iri olmayalım ama illaki onların kontrolünde olalım.

İri olmamız demek yeniden süperleşme yoluna girmemiz demek olacaktır çünkü ve bu toprakların üzerinde oturanlarda da daima bu potansiyel vardır zamanı geldiğinde bu potansiyel enerji kuvveden fiile de geçebilecek noktadadır, bu her iki taraf’ ça istenmeyen bir durumdur.

İşte iç huzursuzluklarla bizi uğraştırma noktasındaki bu iki düşman o zaman “bir anlamda ilan edilmemiş bir ittifak” içindeydiler. Bir yanda da Yunanlılar vardı,onlar da Bizans’ı yeniden diriltmenin hayali içindeydiler.

“Megalo İdea” (Büyük ülkü)ydü bu hayalin adı ve bu hayal 12 maddeden oluşmaktaydı. 12. maddesi de İstanbul’u yeniden Konstantinople yapmaktı.

Megalo İdea’nın yanılmıyorsa 9. Maddesine kadar da gelmişlerdi.

Onlar da bizim iç karışıklıklarımızdan medet umuyorlardı,onun içindir ki

Türkiye’deki her iç çatışma kaynağını destekliyorlardı. 80 li yıllardan sonra pkk yı açıkça desteklemelerinin nedeni de buydu.

Hepimizin bilmemiz gereken bir gerçek vardır ki bu topraklarda yaşamak çok zordur. Burada yaşayan devletlerin düşmanlıklara ve çatışmalara her zaman hazır olması gerekmektedir. Bu toprakları elinde tutanlara uyku haramdır. Bizler Selçuklu,Osmanlı ve Türkiye Cumhuriyetiyle beraber bin yıldır bu topraklarda yaşamaktayız ve her zorluğu da aşmışızdır.

Ama her zaman da bizim iç çatışmalarımızı kaşıyan birileri vardı bundan sonra da olmaya devam edecektir,bundan şüphemiz olmamalıdır.

Burada yaşamak bir anlamda da büyük düşünebilmeyi gerektirmektedir çünkü burada yaşayabilmek için küçük lokma olmamak

gerekmektedir ayrıca bu toprakların tarihinde kaybolup gitmiş çok sayıda medeniyet de vardır.

Burada yaşayabilmeyi başaran devletlerde de her zaman süper devlet olabilecek potansiyel de mevcuttur. Dış düşmanların Türkiye’de istikrarsızlık isteme noktasında menfaatlerinin birleşebilmesinin sebebi de işte bu potansiyeldir.

Bir yandan da dünyanın en büyük maddi kaynaklarının ve parasının üzerinde oturan ve resmen olmasa bile fiilen o gücü yöneten İsrail’in, kendine hayat sahası olarak gördüğü alanların bir kısmının da, bizim topraklarımızda olduğunu asla unutmamalıyız.

Bizim istikrarsızlığımız onların da lehinedir.

Uzun lafın kisası devletlerin ve milletlerin kaderini çizen üzerinde oturdukları toprakların coğrafi konumlarıdır. Jeopolitik konum bu açıdan çok önemlidir. Bu konum hakkında bilgi sahibi olmadan yapacağımız siyasi analizlerin hepsi de muallakta kalacaktı.

Bizim ölmemizi de istemezlerdi olmamızı zaten istemiyorlardı. Yani bir şekilde varlığımızı sürdürmeli,ama huzursuzluklar da üzerimizden gitmemeliydi.

Yukardaki analizlerin ışığında,70 li yıllarda içine düştüğümüz kavga asla etnik bir çatışma değildi bizi o noktaya kadar sürükleyememişlerdi. Bugün yapmak istedikleri ve yapamadıkları ise Türkiye’yi bir etnik çatışmaya sürüklemektir. Şu andaki şartlarda bile bunu başaramadıklarına göre Türkiye’de etnik çatışma ortamının olmadığını söyleyebiliriz.

Bu arada milliyetçilik ve ırkçılığı da biraz daha açmam gerektiğini düşünüyorum. Milliyetçilik sevgi temellidir ve milletini sevmek demektir.

İrkçılık ise kendi ırkının üstünlüğü fikrinden hareketle başka ırklardan da nefret etme düşüncesine dayanmaktadır,yani nefret temellidir.

Yani aradaki fark sevgi ve nefretin farkı kadardır.

Daha önce de belirtmiştim,12 eylül öncesinde bizi “ırkçılık ve faşistlikle” suçladılar ama bir tekimizi bile bu suçlamalardan dolayı mahkum edemediler. Hem de yıllarca işkenceler,maddi ve manevi baskılar altında tutmalarına rağmen.

Bizim o gün verdiğimiz mücadele Türk Milletinin varlık mücadelesiydi ve biz o mücadeleye inanıyorduk.

Asla etnik kavgalara bulaşmadık.

Bizim içerimizde kökenleri Türk ırkından gelmeyen “Türk milliyetçileri” vardı,sayıları da yüzbinlerle ifade edilebilirdi ve bu ülküdaşlarımızdan birçok dava arkadaşlarımız da şehit olmuşlardı. Bunlardan en bilinen örnek ailesi ile birlikte katledilen Malatya belediye başkanı Hamit Fendoğluydu.

Türk milliyetçiliğinin geçmişinde de bu vardı,yoksa Yakup Cemil beyi, Kuşçubaşı Eşref beyi,Teşkilat-ı mahsusa kurucularını ve hatta Mehmet Akif Ersoy ‘u nereye koyabiliirdiniz.

Biz Ağrı dağındaki çobanın yakasına bile bozkurt rozeti takmayı başarabilmiştik.

Burayı biraz açacağım.

70 li yılların birinde Ağrı dağında Nuh’un gemisini arayan Amerikalı bir grup dağda bir çoban ve sürüsüyle karşılaşır. Çobanın yakasında “Bozkurt” rozeti vardır. Çobana rozetin ne anlama geldiğini sorarlar;

---Türklüğün sembolüdür bu cevabını alırlar.

Aldıkları bu cevap Amerikadaki dergilerinden birinde yayınlanır ve o zaman dünyada büyük yankı yapar. İşte budur ülkücü hareketin başarısı olan şey. Türkiye Cumhuriyeti Osmanlı İmparatorluğunun siyasi varisi olarak çok dilli ve çok dinli,çok etnik gruplu bir gelenekten geliyordu ve bu gelenekten gelmesine rağmen buradan “Milli Devlet” çıkarmayı başarabilmişti. Bugün insanların yüzde 86 sı kendisini “Türk” olarak adlandırmakta ve “Ne mutlu Türküm” demektedir.

İşte cumhuriyetin başarısı buradadır. Milli devlet de bu demektir zaten.

Milliyetçiliğin insan sevgisine dayandığını da yukarda ifade etmiştim.

Biz insan sevgisini de Avrupa hümanistlerinden öğrenmedik.

İnsan sevgisi de bizim geleneğimizin bir parçasıydıBizim kaynaklarımız Mevlana,Yunus Emre,Hacı Bektaş Veli, Hoca Ahmet Yesevi gibi Türk düşünürleriydi. Türk İslam düşüncesinin temelinde de İslam tasavvufu vardı. Avrupalı Engizisyon zulmü altında inlerken Mevlana “Ne olursan ol gel,ister putperest ister tövbeni bozmuş ol yine gel,bizim dergahımız umutsuzluk dergahı değildir” diyordu.

Bizi askerlerimiz de Alp erenlik geleneğinden geliyorlardı.

Hem askerdiler hem de aynı zamanda İslam'ın tebliğini yapıyorlardı.

Anadolu bu şekilde Türk İslam yurdu olmuştu. İnsanların İslamlaşmalarının baş sebebi de tasavvufi anlayışın insana bakışında yatmaktadır. Bizim Anadolu'da kök salmamızın asıl sebebi işte buradadır.

Bu sayede Türk ve İslam özdeşleşmiştir. Avrupalı Türk kökeninden gelmiş olmasa da Osmanlı coğrafyasından olup da kendilerinin hükmedemedikleri bütün müslümanları "Türk" olarak nitelemektedir.

Hatta 20 yüzyılın sonunda Avrupanın göbeğinde katledilen Boşnaklar da Türk oldukları gerekçesiyle katledilmişlerdir.

Şunu açıkça ifade edebiliriz ki ırkçılık Avrupa kökenli bir kavramdır ve bu düşünceyi ilk ortaya atan da Kont Gobino adlı bir Fransız'dır. Bizim geleneğimizde de ırkçılık yoktur. Irkçılık aslında Avrupa'nın hastalığıdır.

12 eylül öncesi etnik çatışmalara alet olmamıştık ama bizi mezhep çatışmalarına sürüklemeyi başarmışlardı. Maraş da, Sivas da ve Çorum da olaylar bir anda siyasi kavga noktasını da aşmış ve mezhep kavgasına dönüvermişti. Bir noktadan sonra bunu anlamıştık ama iş işten de geçmişti.

Aradan geçen otuz yıldan sonra şunu da gönül rahatlığı ile ifade edebiliriz ki Milliyetçi Hareket o yıllardan kendine ders çıkarmıştır.

Bu noktada kimse bizi kendi siyasi ve gizli emellerine alet edememiş ve ne surette olursa olsun iç çatışmaların içine çekememiştir. Bundan sonra da çekebileceklerini zannetmiyorum.

Bir kere kandırılırsanız kabahat sizi kandırandadır, ama aynı oyuna ikinci kez gelerseniz kabahat sizdedir.

Devlet geçmişi henüz 200 yıl olan Amerika' lılar dünyanın dört bir yanından gelen göçmenlerden oluşmalarına rağmen milliyet bilinci oluşturmaya başarmışlardır.

Amerikada yaşayanların hemen hemen hepsi "I am an American" (Ben bir Amerikalıyım) diyebilmektedir. Amerika burada başarılı olmuştur.

Binlerce yıllık devlet geleneğinden gelen Türkiyede de insanlarımız "Ne mutlu Türküm diyene" demektedir. Bu da bizim cumhuriyetimizin başarısıdır.

Türk devletinin birliğinin ve bekasının temeli de Üniter ve Milli devlet olmasındadır. Türk devletinin başarısının temeli anayasamızda yazan millet tarifindedir anayasamızdaki millet kavramı etnik esasa değil vatandaşlık esasına dayanmaktadır. Anayasalarındaki millet tarifini etnik unsurlara dayandıranlar da 20. yüzyılın sonlarından beri parçalanma yolundadırlar bazısı da tarihin sayfalarındadır artık.

İrkçılığın nefret temelli olduğunu yukarda da belirtmiştim.

Bunun en büyük delili bugün bütün haşmetiyle! Ortadadır.

Pkk terörü. 35000 cana malolan ve hala da başka canlara da mal olmakta devam eden bu terör örgütü marksist olmakla beraber aynı zamanda Kürt ırkçısıdır. Askerlerimizin, öğretmenlerimizin, polislerimizi ve diğer insanlarımızın canına kaseden bu örgüt beşikteki bebelere dahi acımayacak kadar zalimdir. Bastıkları köylerde kendilerinden yana olmayan Kürt asıllı insanlarımızın da canlarına kasdetmiş ve hamile kadınlardan beşikteki bebelere kadar bir çok kişiyi katletmiştir.

Anadoluda bir tabir vardır"bastığı yerde ot bitmez" denir Bunların bastıkları yerde ot bile bitmemektedir.

Bundan önce Pkk'nın esamesi bile yoktu ama onun yerinde o zaman başka kürtçü örgütler vardı(Kava, Ala Rızgari, Ddko, Tekoşin gibi).

O ağabeyleri de en az bugünküler kadar zalimdiler. Ertuğrul Dursun Önkuzu'nun ciğerlerini pompa ile şişirip katledenler onlardı.

Bingöl de belediye başkanı bizim ülküdaşımız Hikmet Tekin'di.

Bir kere vurdular ölmedi yaşadı.

İkinci keresinde ailesiyle beraber katlettiler.

Tıpkı Hamit Fendoğlu ve ailesi gibi

Tıpkı Ali Rıza Altınok ve ailesi gibi.

Dokuz defa dükkkanı bombalanan onuncusunda kendi de katledilen Şişli ilçe başkanımız Yusuf Bahri Genç gibi.

Başbuğumuz "Zulüm asla payidar olmaz" diyordu. Bu çok doğrudu.

Geçmişteki zalimler de payidar olamadılar, bugünkü zalimler de payidar olamayacaklar. Tarih sahnesi de bunun örnekleriyle doludur.

Zaten temelinizde nefret varsa şiddet uygulamanız ve zalim olmanız kaçınılmaz sonuç olacaktır. Alman nazizmi de böyle değil

miydi,milyonlarca insanı fırınlarda yakan bir zihniyet,nefret ve toplumsal cinnetten başka neyle açıklanabilir ki?

Bugün Naziler zulümleriyle akıllardadırlar zaten başka neyle hatırlanabilirlerdi ki ?Fakat nefretin bir de başka yönü vardır, o da başka nefretleri ve,intikam duygularını beslemesidir. Bunun örneklerini de geçmişte gördük ve fiilen yaşadık.

Kürt ırkçılığı, başka ırkçı akımlara ve tabii ki Türk ırkçılığına da körük vazifesi görmekte ve onları da beslemektedir. Bunun örnekleri şu anda apaçık ortadadır.

İnternetteki forumlara girerseniz ne demek,istediğimi anlayacaksınız. Ama burada MHP nin bugünkü tavrının da değerlendirmesini yapacağım.

Teşkilatımız geçmişten alması gereken dersi fazlasıyla çıkarmıştır ve bunun için hiç bir oyuna gelmemekte ve iç çatışmalardan uzak durmaktadır. İç ve dış mihrakların ve bilhassa dış düşmanlarla işbirliği yapanların ülkücüleri tahrik ederek çatışmalara sürükleme çabaları MHP nin sağlam duruşu sayesinde akamete uğratılmaktadır.

Bu duruşu son derece olumlu bulduğumu da burada belirtmek isterim. Geçmişte bu oyunların oynanmış olduğunu ve olayların faturasının da bize ödetirildiğini unutmamamız gerekmektedir.

İnsanların kaderlerini çizen her zaman kendileri değildir. Evet bunda kendi karar ve tercihlerinizin de etkisi vardır ama, zaman,mekan ve içinde bulunduğunuz şartların etkilerinin daha fazla olduğu düşüncesindeyim. 70 li yılların en sonlarında askerliğimi yaptım,askerliğimi yaptıktan sonra da İstanbul dışında çalıştım.

Yani anarşinin,terörün ve cinayetlerin en çok olduğu,zirveye çıktığı dönemlerde İstanbulun yani kendi çevremın dışındaydım. Bunda kendi kararlarımın etkisi yoktu,tamamen içinde bulunduğum şartlarla ilgiliydi ve hayatın beni sürüklediği noktaydı..

Şayet okulu bir veya iki sömestre önce bitirseydim,askerlik kararımı daha önce aldırıp dört aylık dönemde askerlik yapacaktım. Bunun sonucunda da olayların tavan yaptığı senelerde İstanbulda olacaktım.

Vurulmam,yaralanmam ve hatta hırsıma kapılıp çatışmalara fiilen iştirak etmem de ihtimal dahilinde olacaktı. Bu ihtimaller arasında mezara veya 12 eylül zindanlarına girmek de vardı.

Beni tanımayan insanların muhitinde olmam ve bilhassa asker olmam bu noktada benim kaderimi çizen olaylardandı. Bu ihtimallerin tamamı da benim okulu iki sömestre geç bitirmemle değişti, bu ihtimallerin gerçekleşmemesinin benim şahsi kararlarımla hiç mi hiç etkisi yoktu.

Neticede insanızdır ve bir insanın hayatının, üç milyar yıllık dünya tarihinin içerisinde okyanusların içerisindeki bir kum tanesi kadar öneminin olduğu da çok ama çok açık değil midir?.

İşte kader de burada devreye girmektedir. İnsanın hayatının bağlı olduğu değişkenlerin sayısı o kadar çoktur ki, her an her şeyin olabilmesi ihtimal dahilindedir.

Daha önceki bölümlerde yazmıştım, Rıza ile ikimizin arasından geçen mermi şayet birkaç santim sağa veya sola gitseydi, birimizden birinin bugünleri göremeyip toprağın altına girmesi kaçınılmazdı.

İşte kader, işte hayat ile ölümün arasındaki kıl kadar sınır budur.

12 EYLÜL

11 eylül 1980 gününe kadar kavga,dövüş ve anarşi o kadar artmıştı ki bu hengamenin içindekiler de dışındakiler de bir an önce bitmesi gerektiğini “kendileri dillendirmeseler bile” içten içe istemekteydiler.

Kavganın tarafları zaten sıranın ne gün kendilerine geleceğini beklemekte idiler ama,bu kavgaya taraf olmayan insanlar da “acaba bana da bir serseri kurşun çarpabilir mi?” düşüncesindeydiler. Yani burada tarafsız kalanların da her an saldırıya uğrama riskinin olduğunu ifade etmek istiyorum.

Türk milletinin çoğu ferdi de bu risk altındaydı,ancak Türkiye’nin bazı yerleri ise“çöldeki vahalar” gibiydiler oralarda olay pek olmazdı , ama böyle yerlerin de sayıları pek fazla değildi.

En çok olay olan yerler de iki tarafın insiyatiflerinde tuttuğu mahallelerin birbiri ile bitişik olan noktalarıydı.

O günleri ve o olayları yaşayıp da hayatta olan kişilerin bir çoğu ölen dava arkadaşlarının yerine toprağın altına veya toprağın üstündeki zindanlara girebilirlerdi.

Kavga etmeyen veya yakınları taraf olduğu için mecburen taraf görünmekte olan insanlar da,olayların bir an evvel bitmesini arzu ediyorlardı ve “kim olursa olsun biri gelsin bu şiddeti bitirsin diyorlardı”. Aynı zamanda da bütün korkularıyla beraber her iki taraftan da nefret ediyorlardı aslında.

Bunca yıldan sonra Türk milletinin adeta“verem gösterilerek sıtmaya razı edildiğini” düşünüyorum.

Şiddet bitsin de nasıl biterse bitsin.

Evet şiddet bitti hem de bir gün içinde.

12 Eylül 1980 de saat 03. 00 da Milli Güvenlik konseyi denen askeri cunta olaylara el koydu ve ihtilali gerçekleştirdi.

Hakem düdüğü çalmış,maçı bitirmiş bütün oyunculara da kırmızı kartını göstermişti durum aynen böyle idi.

11 Eylül 1980 günü şiddet vardı 12 Eylül günü bütün olaylar bıçakla kesilir gibi bitmişti.

Peki bu nasıl olmuştu? Yoksa ihtilalcilerin elinde sihirli değnek mi vardı ?. Elllerinde sihirli değnek falan yoktu tabii ki, ama kavga edenlerin kavgadan bıktıkları da bir gerçektir ve hepimiz de kavganın bitmesinden “o an için mutluluk duymuştuk”. Ama peşinden neler geleceğini tabiidir ki bilmiyorduk.

Sonunda öğrendik,hem de çok acı bir şekilde, zulümle, işkenceyle, idamlarla baskıyla öğretiler. Zindanlarda işkenceciler her türlü zulmü ve işkenceyi uyguladılar,Düşünebiliyor musunuz;İstiklal marşının kavgasını yapanları zindanlarda “İstiklal marşı ile” terbiye etmeye kalktılar.

Bu millete o kadar yabancıydılar ki kimin, hangi ideallerin kavgasını yaptığının farkında bile değillerdi. Emir komuta yoluyla,yukardan aşağıya personelin hepsine zindandakilerin “vatan haini” oldukları ve onların hepsinin “kafaları ezilmesi gereken hamam böcekleri” olduğu anlatılmıştı onlar da bizleri bu gözle görmekteydiler. Aslında kendi bindikleri dalı kestikleri de söylenebilirdi.

Zindanlardakilerin arasında bu tarife uyanlar yok muydu?

Tabii ki bazıları öyleydi. Bu kişiler Türk ordusunun Kıbrıs hareketini “Faşist işgal” olarak gösterenlerdi

Bunlar Türk devletini Güneydoğu Anadolu’da işgalci olan ve asimilasyon yapan güç olarak gösterenlerdi. Bunlar 12 Eylül 1980 de vardılar,bugün de vardılar. Askerlerimize kurşun sıkarak memleket evlatlarını şehit edenler de bunlardır.

Bütün bunları yazarken solun tamamının bunlardan olduğunu söylemek istemiyorum ama en azından bir kısmının böyle olduğunu da burada ifade etmem gerekir diye düşünüyorum.

Ülküdaşlarımızı ve solcuları yan yana zindanlara koydular ve işkencelerle terbiye etmeye yeltendiler.

Burada işkenceciler hakkında birkaç satır yazmam gereklidir.

İşkenceciler başkalarının acılarından zevk duyan ruh hastalarıdır.

İşkence yapanlar bu sapıklıklarına zamanla alışmış da olabilirler yani zamanla normal insanların da sapık canavarlara dönüşebileceğini ifade etmek istiyorum başka bir deyişle işkence insanlardaki sapık ve sadist eğilimleri de ortaya çıkarmaktadır.

İşkenceye tabi tutulan ülküdaşlarımız bunları yazdıkları kitaplarda anlattılar bu kitaplardan birinde insanların ancak çay içerken kendilerini insan hissettikleri de yazıyordu. Yani işkence sadece fiziki işkence değildi,Psikolojik işkence de onunla beraber uygulanmaktaydı.

Burada yapılan işkencelerin ne olduğunu anlatmayacağım, bunları zaten internet sitelerinde veya ülküdaşlarımızın yazdıkları kitaplarda okumuşsunuzdur. Zaten bunların ne olduğunu anlatmaktan bile hicap duyarım.

Ama bu işkenceleri yapanlar yaparken asla utanmadılar.

Burada hemen belirteyim,ben 12 Eylül zindanlarında yatıp,işkence görenlerden değilim ama çok sayıda ülküdaşım o zulümleri bire bir yaşadılar ve onlardan bizzat duyduğum bilgiler de var tabii ki.

Onlar benim ülküdaşlarımdı, benim için kardeşten de ileriydiler ayrıca çok sayıda ülküdaşımızı da "bir gül bahçesine girercesine"toprağa vermiş ve arkalarından gözyaşı dökmüştük. Ben onlarla sırt sırta mücadele ettim ve bununla da şeref duydum. Ama yaşamadığım ve sadece kulaktan duyduğum şeyler üzerinde fazlaca teferruata girmek bana ukalalık gibi geliyor.

Ama şunu da söylemeden edemeyeceğim.

Dilerim Allahtan "her kime olursa olsun"işkence yapanlar Allahın belasına uğrarlar ve yine dilerim cehennemnin en dibinde yanarlar.

Ben ilahi adalete inanırım.

Kimsenin ahının kimsede kalmayacağıdır bu inanç. Zaten bu ah ve bu beddualar da yerini bulmuştur,ve o işkenceciler de iflah olmuşlardır.

Ama bu zulüm bize bir çok arkadaşımızı kaybettirdi,ölmeyenler de maddi veya manevi çok büyük kayıplara uğradılar.

Kimi ülküdaşlarımızı idam ettiler

Bazı ülküdaşlarımız işkencede öldü onların ölümlerini de "İntihar etti" gerekçeleri ile örtbas ettiler.

Ülküdaşlarımızın bir kısmı işkence altında delirdiler,akıllarını kaybetmeyenler de büyük ölçüde psikolojik yıkımlara uğradılar,onların normale dönebilmeleri de yıllarını aldı. Çoğu ülküdaşımız işlerini kaybettiler bazılarının aileleri acılara dayanamadı annelerini veya babalarını kaybettiler.

İçimin en acıdığı yer de idam edilerek şehit edilen Mustafa Pehlivanoglu' nun nişanlısının başkasıyla evlendirilmesidir.

Arada şunu da belirtmeliyim,12 Eylül ihtilaline kadar idam cezası resmen yürürlükteydi ama fiilen uygulanmıyordu. 12 Eylül den önce en son idam edilen kişiler 1972 de idam edilen Deniz Gezmiş ve arkadaşlarıydı. Ayrıca 12 eylül den sonra da,idam cezasının kaldırılışına kadar idam cezası uygulanmamıştı.

12 eylül ün yarattığı travmanın bilançosu da aşağıdaki gibiydi.

650 bin kişi gözaltına alınmış ve 1. 683. 000 kişi fişlenmiştiAçılan davalarda 210. 000 kişi yargılanmıştı7000 kişi için idam cezası istenmiş bu kişilerden 517si için idam cezası verilmiş ve 50 si de idam edilmişti.

388. 000 kişiye pasaport verilmemiş,30. 000 kişi işten atılmıştı.

30. 000kişi siyasi mülteci olmuş 14. 000 kişi de vatandaşlıktan çıkarılmıştı.

300 kişi kuşkulu bir şekilde ölmüştü ayrıca 171 kişinin işkenceden öldüğü de tesbit edilmişti. Bu olanların çoğu da örtbas edilmiş,ölenler öldükleri ile kalmışlardı.

Mahkeme edilenlerin içinde binlerce öğretmen,öğretim üyesi ve çeşitli kademelerden devlet memurları da vardı.

31 gazeteci cezaevine girmiş ve bunlara toplam 3315 yıl hapis cezası verilmişti.

Gazeteler konan yasaklar nedeniyle toplam 300 gün yayın yapamamışlardı. Gazeteler için açılan yüzlerce dava da cabasıydı.

Bilanço bu kadar korkunçtu yani.

İdam edilen siyasi mahkumların içinde ülküdaşlarımız da vardı. Bize asıl dokunan da vatan hainleriyle bizim aynı kefeye konmamızdı.

Ama zalimlik o kadardı ki 17 yaşındaki gencin bile yaşını mahkeme kararıyla 18'e yükselterek asmışlardı. Bu kadar zulmü yapanlara da yaptıkları zulmün hesabı adalet önünde sorulmalıydı ama hiç birinden

hesap sorulmadı. Yaşı büyütülerek asılan da solcu bir delikanlıydı, ama ben yapılan zulüm kime karşı yapılırsa yapılsın karşı durmam gerektiğine ve ayrıca aydın olmanın gereğinin de bu olduğuna inanıyorum.

Hapishanelerde bunlar yaşanırken dışarda da halka baskı ve zulüm yapıyordu. Birkaç kişinin yanyana yürümesi bile soruşturmalara konu edilebiliyor ve en ufak suçtan içeri düşenler de “benim diyene kadar” içeride yatıyorlardı.

Ne de olsa sıkıyönetim vardı, sıkıyönetimin anlamı da zulüm demektir.

İsmi lazım değil, Heybeliadadan birisi sarhoşluktan içeri düştü yanılmıyorsa kendini içeri atanlara da bayağı sövmüştü.

Hemen Selimiye kışlasına postaladılar.

Ankara da işkencenin merkezi Mamak hapishanesi İstanbulda da Selimiye kışlasıydı. Bizim adalı onbeş gün sonra geldiğinde askere derdini anlatmıştı ama yediği sopa ile kalmıştı. Anlattıkları ise tüyler ürperticiydi; işkence edilenlerin çığlıklarının ve feryatlarının sabahlara kadar sürdüğünü ve o anda insanlığından utandığını, kulaklarını kapadığını ve saatlerce ağladığını anlatıyordu ve sadece dayak yemekle kaldığı için neredeyse haline şükreliyordu.

Zaten sıkı yönetim vardı ve her şey askerden sorulmaktaydı.

O sıralarda aynı duruma neredeyse ben de düşüyordum. Tam tabiriyle içeri düşmek bana teğet geçti. Ben düşseydim şayet bizim sarhoş kadar kolay kurtulamayacağım gibi eski defterler bile açılabilirdi.

Konusu geçmişe ait olan basit bir siyasi kavgaydı başıma gelen ve saldırıya uğrayan da bendim.

Karakoldaki polis de ısrarla neden bana saldırıldığını soruyordu ve ortada saldırgan falan da yoktu. Adam benim siyasi kimliğimi bildiği için kavganın sebebini maksatlı olarak sormaktaydı. Şaşırp da esas sebebi ağzımdan kaçırsaydım işte o zaman olanlar olacaktı.

12 Eylül cuntasının yaptığı ilk icraat siyasi partilerin tamamını kapatmak ve Türkiye'deki bütün siyasi faaliyeti durdurmak oldu.

Şayet ellerinden gelse idi düşünmeyi de yasaklayacaklardı, ama onun yerine düşünen kişileri maddi ve manevi baskı altında tutarak sindirmeyi ve bu şekilde toplumu baskı altında tutmayı tercih ettiler.

Bilmedikleri bir şey daha vardı ki tarihin ilk çağlarından beri düşünmeyi engellemeyi hiçbir diktatör başaramamıştı.

12 Eylül 1980 de bütün siyasi parti liderleri derdest edilerek götürüldüler sadece liderimiz Türkiye cuntacılarca hemen teslim olmamıştı. Radyo ve televizyonlardan dinlediğimiz kadarıyla önceleri onun da akıbetinden şüphe etmiştik. Ama o da teslim olduktan sonra en azından onun da sağı olduğunu öğrendik.

İhtilalin ilk anlarında darbenin nereden geldiği ve etkilerinin ne olacağı belli değildi. Alparslan Türkeş'in hemen teslim olmamasının sebebinin bu olduğunu düşünüyorum.

İhtilalciler Ecevit ve Demirel'i Gelibolu'da Hamzakoy da Türkiye ve Erbakan'ı da İzmir körfezinde bulunan Uzunada da gözaltına aldılar. Daha sonra davalar açılınca MHP milletvekilleri Ankara'da yabancı dil okulunda tutuldular.

MHP ve ülkücü kuruluşlar mahkemesinin bilhassa ilk günü dünyada görülmemiş bir şeydi. Oradaki insanlar devleti ortadan kaldırmak için örgüt kurmakla ve devlete isyan etmekle suçlanıyorlardı ve neredeyse vatana ihanetle suçlanan sanıklar, "İstiklal marşı'nı" hep birlikte söyleyerek mahkemeye başladılar.

Bu hareketi hiç kimse beklemiyordu.

Devleti yıkmakla suçladıkları şeklen oradaki sanıklardı. Aslında suçlanan hepimizdik,bizim dünya görüşümüz hayat felsefemizdi suçlanan.

Ülkücü hareket bugün dağ gibi yerinde durmaktadır ama bizi suçlayanların bugün adını bile bilen yoktur.

İşte tarih budur. Herkesi layık olduğu gibi yazar,işkencecileri lanetle yazar, vatanseverleri de şerefle anar.

Ne yazık ki o yıllarda cuntacıların halk nezdinde itibarları yüksekti. Ama onlar bununla da yetinmediler. Evren Paşa Anadolu gezilerine çıktı ve mitingler düzenledi. Bu mitinglerde okullar boşaltılıyor ve öğrenciler cebren mitinglere götürülüyordu. "Amigolar" tarafından insanlara sloganlar attırılıyordu.

"Zorla değil mecburiydi".

Bunlardan İstanbul'da Taksim mitingine ben de gittim. Burada yazdıklarım o günün gözlemlerine dayanmaktadır. Meydan hıncahınc

doluydu ve kalabalığın neredeyse tamamını öğrenciler oluşturmaktaydı, zaten onlara da şamata lazımdı, ne de olsa genç değiller miydi?

Evren Paşam, bu mitinglerinin neredeyse tamamında veciz ! sözler söylerdi. Rahmetli babam da sıkı bir Evren Paşa'cı olmuştu.

Bir akşam tam sofrada yemek yemektekidik Evren Paşa vecizeyi patlattı.

--- Biz Türkiyede yeni bir politikacı tipi yetiştireceğiz !

Ben anında patladım.

--- O ne demek be ! Piyade eri mi yetiştiriyorsun ! Haydi oradan dedim.

Babam da bana patladı

--- Sen sus zaten sen muhalifsin ! Münafıklık etme ! Otur oturduğün yerde !

Baba bu, tabii ki evlat cevap veremez, haddine mi düşmüş.

Daha sonraki yıllarda babam da Evren Paşa'nın memleketi nasıl düzelttiğini bizzat kendi gözleriyle gördü ve tabii ki benim ne demek istediğimi de orada anladı. Bunun nasıl olduğunu buraya yazamayacağım, orası da bende kalsın.

İşte 12 Eylül' cülerin kafası buydu.

Zaten başka türlü olmaları da beklenemezdi, sivil hayattan bi-haberdiler çünkü, içinde yaşadıkları dışa kapalı topluluk bu bilgileri almalarında engeldi. Bütün hayatları kışla, ordu evi ve lojman arasında geçiyordu dışarıya tamamen kapalıydı bu sistem.

Burada 30 yıldır terörle mücadele yapan komutanlarımı yukarda yazdıklarımın tenzih ederim. O zaman bu gün ölçeğinde bir anti terör hareketi söz konusu değildi zaten, pkk belası da ortalıklarda yoktu.

Aynı zamanda şunu da belirtmeliyim biz 12 eylülün gadrine uğrayanlardanık ama bize zulüm yapanlarla Türk ordusunu hiçbir zaman yan yana koymadık ve asla ordu düşmanı da olmadık.

Onlar siyasetçi yetiştirmenin asker yetiştirmek gibi olacağını zannediyorlardı.

Halbuki bizim bildiğimiz bir politikacının yıllar içerisinde nasıl piştiği ve nasıl yetiştiiydi. Bu işin mektebi de vardı tabii Ankara'daki koskoca Mekteb-i mülkiye (SBF) ne güne durmaktaydı.

Ülkemizdeki siyaset erbapları siyasi hayatları boyunca işi öğrenene kadar nasıl hatalar yaparak siyasetin kafasını gözünü yara yara yetiştirmekteydiler, bunlar da hepimizin yaşamakla gördüğümüz örneklerdendi.

Yani siyaset zor zenaatçı siyasetçi de tecrube ile yetiştirmekteydi. Aslında herkes kendi işini yapmalıydı Asker subayını, siyaset de siyasetçisini yetiştirmeli ve kimse başkasının mesleki alanına müdahale etmemeliydi. Kısaca herkes yerini ve haddini bilmeliydi.

Hemen şunu da belirtmeliyim ki; On yılda bir gelen askeri müdahalelerde sivillerin beceriksiz, partizan ve yolsuzluklarla dolu yönetim anlayışlarının büyük payı vardır. Ama on yılda bir müdahalelerin gelebileceği ve “Demokles’in kılıcı” na benzer ortamda nasıl olup da normal yönetimler gelebilir veya başka bir deyişle ülkenin elitleri çekinmeden böyle bir siyasal ortama nasıl girerler o da ayrı meseledir tabii ki.

Evren Paşam bu tutumundan hiç vazgeçmedi.

Hele de 1982 anayasası referandumunda söyledikleri bunun zirvesiydi.

Herhalde Paşamın Konya konuşmasıydı ; Anayasaya hayır denmesini engellemek için bir veciz bir söz de orada söyledi.

–Anayasa’ ya hayır kampanyası açan vatan hainleri! (O zamanlarda anayasaya hayır kampanyası açabilmek söz konusu değildi, kimin hadineydi yani, ama el altından kulaktan kulağa fısıltılar da yok değildi).

Evet yanlış görmediniz, aynen bunları söyledi.

Paşam, anayasaya hayır demek vatana ihanetse niçin referanduma sunuyorsunuz ?

Fikir namusu olan herkes bu soruyu sormalıydı. Tabii bu soruyu kimse soramıyordu, sıkı mıydı !. İşin gerçeği Anayasa’ ya evet demek kadar hayır demenin de demokratik bir hak olduğudur, yani doğrusu budur. Ama doğru olanı yapmadılar, illa ki zorla ve baskı ile yapacaklardı. Millet onların köleleriydi nasıl olsa milleti kendi emir erleri olarak görmektedirler zaten.

Başbuğ Alparslan Türkeş bize her zaman “En kötü demokrasi en iyi diktatörlükten daha iyidir” derdi. Bu söz de çok doğrudu. İşte demokrasiyle diktatörlüğün farkı buradaydı. 82 anayasasını yaptırılanlar da demokrasi vaadiyle yönetime gelmişlerdi ve bir noktada sözlerini de tuttu sayılabilirler. Ama onların zihniyetiyle yapılan anayasanın ve

o anlayışın ürünü olan demokrasimizin Türkiye'mizi getirdiği yer de ayan beyan ortadadır.

12 Eylül yönetim,inin başında "Milli Güvenlik konseyi vardı, Genelkurmay başkanı Evren Paşa'nın başkanlığında Kara,Deniz ve Hava Kuvvetleri komutanlarıyla Jandarma genel komutanından oluşmaktaydı.

Bir de milli güvenlik konseyince seçilen 150 üyeden oluşan "Danışma Meclisi" vardı,onların da adı üzerindeydi zaten. Danışmanlık görevi yapıyorlar ama bütün kararlar MGK üyeleri tarafından alınıyordu.

12 Eylül öncesi partiler kapatılınca herkes bir yerlere dağılmıştı. İçerdekiler ayrı zulüm görüyor dışardakilerin de yan yana gelmeleri dahi engelleniyordu. Sadece partiler değildi kapatılan,dernekler ve meslek kuruluşlarının da çoğu kapatılmıştı. Siyaseti bırakınız konuşmanız, adeta düşünmeniz bile engellenmekteydi neredeyse. Hatta siyaset konuşmak bile vatan hainliği ile eşdeğer tutulmaktaydı bir dönemde. Hoş,siyasetin "s" si bile ortada yoktu ya haydi neyse. O dönemde çoğumuz birbirimizle irtibatımızı da kaybetmiş durumdaydık.

Dışarıda bu ortam varken içerde de işkenceler devam ederken, hayır demek vatan hainliğidir herzeleri arasında 1982 anayasası paldır küldür referanduma sunuldu.

Ben o anayasa'ya hayır diyen yüzde sekizbuçuk oyun içerisindeydim ve hayır oyumun da iki sebebi vardı.

Anayasanın maddeleri içinde bir madde vardı ki, o madde gereğince 12 eylül ihtilalcilerinin hakkında hiçbir soruşturma yapılamıyor,hiçbir dava da açılmıyordu.

Hayır oyumun ilk sebebi buydu ikincisi de Anayasa oylamasıyla birlikte Kenan Evren'in Cumhurbaşkanı seçilecek olmasıydı. Bazı arkadaşlarım "Lanet olsun,ne olursa olsun bir an önce demokrasiye geçilsin" diye evet oyu verdiler. Ben evet oyu vermedim daha doğrusu içim elvermedi ve verdiğim hayır oyundan da gurur duyuyorum.

Referandumda, evet için beyaz oy pusulaları hayır oyu için de koyu mavi oy pusulaları vardı. Ayrıca oy pusulalarının içine konduğu zarflar da neredeyse şeffaf gibiydi,yani hayır oyu verenlerin verdikleri oy dışardan belli oluyordu. Bu sebeple hayır oyu veren insanlar oylarını göstere göstere vermek durumunda kaldılar,hem de o baskı ortamında.

Hayır oyu verirken bütün gözlerin bana baktığı hissine kapılmıştım nedense. Ama yine de verdim

Siyaset rafa kaldırılmıştı ama ülkenin başında Özal zihniyeti de egemen olmaya başlamıştı. Başbakan Bülent Ulusu' ydu ama Başbakanlık müsteşarı da Turgut Özal' dı ülkenin ekonomik düzeni de Özal' ın elindeydi yani Özal başbakan değildi ama fiilen yönetimdeydi. Muhalefet de olmadığı için memleket dikensiz gül bahçesi gibiydi ve istediği uygulamaları da kolaylıkla yapabiliyordu. Nasıl olup da yapmazdı ki, uygulamalarına hayır diyen mi vardı, hele desinler, enselerinde boza pişiverirdi.

Özal'ın lakabı da "tonton" du. Tonton işi biliyor ve Tonton iş bitiriyor cümleleri de o günlerde kullanılan cümleler arasındaydı. Özal zaten başbakanlık müsteşarıydı ve ekonomi yönetimi de onun elindeydi.

12 Eylül 1980'e kadar geçen süre içinde zaten insanlarımız demokrasinin ne olduğunu da unutmuşlardı, zaten ondan önceki anarşi yıllarında da demokrasinin uygulanabildiği pek de söylenemezdi ya haydi neyse.

1982 Anayasası'nın kabulünden sonra 1983 yılında seçimler yapılacaktı ama ortada partiler yoktu. Biraz sonra da göreceğimiz gibi partilerin kurulmasında da icazet yöntemi geçerli olacaktı.

Seçimlerden bir müddet önce partilerin kuruluşu serbest bırakıldı. Ama kurucular kurulundaki kişiler MGK tarafından inceleniyor ve ancak parti kurucusu olmasında "sakınca görülmeyenler" yani "MGK dan icazet alabilenler parti kurucuları arasında yer alabiliyorlardı. MGK nın istemediği kişiler de veto ediliyorlardı.

MGK kurucularının kendi kafalarındaki demokrasi modelinde ancak üç partiye yer vardı, bunlardan biri iktidar partisi, diğeri muhalefet partisi olacak üçüncüsü de "eh, bir parti daha var" demek için mevcut olacaktı.

Veto ise parti sayılarının kısıtlanması için kullanılacaktı. Nitekim öyle de oldu. Şu netekim kelimesi de Kenan Paşa'nın en çok kullandığı kelimeydi, cümlelerinin çoğu "netekim "ile başlardı. Hatta bu kelime bir ara kendisine lakap olarak da yakıştırılmıştı. Zaten bizim milletçe özelliğimiz herkese bir lakap uydurur vermek değil miydi?

MGK üyeleri veto silahını o kadar isabetle kullandılar ki Atatürk zamanında Atatürk ve İsmet İnönü ile birlikte çalışmış bir kişinin SODEP (Sosyal Demokrasi Partisi) kurucusu olmasını dahi veto ettiler. Üstelik partinin ilk genel başkanı da Erdal İnönü idi. Halkımız Erdal İnönü'ye de Erdal Paşa diyordu.

Süleyman Demirel ise merkez sağın ANAP da yer almayan eski AP liler arasında "Bir Bilen" olarak anılıyordu.

Ecevit ise 12 eylül'cülerin gadrine ığrayanlardandı ve CHP ye hiç geri dönmedi onun lakabı da "Bir bölen"di bu lakabı takanlar da CHP lilerdi.

Yine seçimlere dönelim;

Burada amaç partilerin kuruluşunu kabul etmekle beraber bazı partilerin ilk genel seçimlere katılmasını engellemek idi. Daha sonraki seçimlerde, kendi düzenlerinin bozulabileceğini onlar da biliyor ve rejimlerini oturtabilmek için 5 seneye daha ihtiyaç olduğunu zannediyorlardı.

Danışma meclisi üyelerinden Mehmet Pamak isimli ülküdaşımız

Cumhuriyetçi Muhafazakar Parti(CMP) yi kurdu ancak MGK Cumhuriyetçi ismini veto etti ve parti Muhafazakar Parti oldu.

Muhafazakar parti daha sonra MHP olana kadar Milliyetçi Çalışma Partisi olarak faaliyet gösterdi.

Partinin adı Muhafazakar partiyken İstanbul teşkilatını kurma yetkisi Sabri Akdeniz hocaya verilmişti, Sabri hocayla beraber ben ve Hasan adlı bir arkadaşım kartpostal basan Mehmet Ali Ağabeyin yazıhanesinde üç hafta ara ile teşkilatı kurmak için toplandık ama bir türlü üç kişiden dört kişiye çıkamamıştık. Sonunda hocam yetkiyi iade etti ve ancak altı ay kadar sonra parti kurulabildi, yanılmadıysam kuran da Metin Ergüç'dü.

Partinin kurucusu Mehmet Pamak ise daha sonra ülkücü olmaktan vazgeçti ve daha başka fikirleri savunmaya başladı.

Sonuçta MGK dan icazet alabilen üç parti meydana çıktı.

MGK'nın icazetine mazhar olan ilk parti Milliyetçi Demokrasi Partisi'ydi (MDP) bu parti askerler tarafından kurulmuş imajını veriyordu ve klasik Atatürkçü-Milliyetçi ve "Devlet Partisi" görünümündeydi. Partinin genel başkanı da Emekli Orgeneral Turgut Sunalp'ti. Kadrosu ise çoğunlukla asker ve eski bürokratlardan oluşmaktaydı ve toplama bir kadro izlenimi veriyordu.

Parti kısa zamanda bütün Türkiye'de teşkilatlarını tamamladı. Ortada görünen, partinin devletin ve MGK'nın partisi olduğuydu ve bir şekilde de iktidar yapılacağıydı. Ne de olsa MGK'nın her dediği emir değil miydi, dedikleri de aynı zamanda kanun sayılmamakta mıydı?.

O an için belki öyleydi ama o günün bir de yarınları olacağı da şüphesizdi, atlanan küçücük ayrıntı da buradaydı işte.

MDP klasik karma ekonomiyi yani Atatürk zamanında uygulanan ekonomi modelini savunmaktaydı.

Turgut Paşa kendisine parti kurdurulduğunu da açıkça ifade ediyordu.

Siyaseti hiç bilmeyen birisi ancak bu şekilde kendini ifade edebilirdi. Turgut Paşam icazetle demokrat olunamayacağını veya "devlet partisi" imajının seçimleri kaybetmesine sebep olacağını da biliyordu.

MDP 1983 seçiminde ancak üçüncü sırayı alabildi.

Aslında kurulan partilerin üçü de bir geleneğe dayanmıyordu, sadece sağdan veya soldan oy alabilecekleri faraziyesiyle kurulmuşlardı. Aslında siyasal bir geçmişe dayanmadıkları için bu partilerin zamanla eriyeceği de açıkça ortadaydı ama kendileri bunun farkında değillerdi. Sonunda onlar da öğrendiler.

İkinci parti de Halkçı Parti'ydi. (HP) Eski müsteşarlardan Necdet Calp tarafından kurulmuş ve Sosyal Demokrat çizgide bir partiydi. Halkçı partiye pek de şans verilmiyordu hesap edilen CHP nin oylarını alacağıydı, öyle de oldu zaten.

Halkçı Parti'nin genel başkanı da siyasi tecrübe sahibi değildi, sosyal demokrat görüşleriyle, devlet tecrübesiyle ve dürüst kişiliği ile tanınmaktaydı.

Ama 1983 seçimlerinde kişiliğiyle veya görüşleriyle değil televizyonda siyasi partilerin liderlerinin katıldığı açık oturumdaki çıkışları ile parladı ve o çıkışla partisine yüzde otuz civarında oy getirdi ve ikinci sıraya yerleşti.

Açık oturumda Turgut Özal ; Özelleştirme yapacağını, devletin elindeki fabrikaları özel sektöre satacağını ifade ederken aynı zamanda boğaz köprüsünün de gelirlerini satacağını da söylemekteydi.

Calp o zaman patladı

--- Hayır efendim satamazsınız sattırmam, sattırmam !

O günleri yaşayanların tamamı da bunu gördü ki HP nin aldığı yüzde otuz oyda bu cümlelerin çok büyük payı vardı.

Seçime giren üçüncü Parti de Anavatan Partisiydi. (ANAP) Anavatan Partisini de o zamanın başbakanlık müsteşarı olan Turgut Özal kurmuştu. Şu anda çok zayıflamış olmasına rağmen ANAP bu üç parti içinde bugüne kadar gelebilmiş tek partidir.

Turgut Özal devlet hayatında epeyce tecrübe sahibiydi. Yıllarca Devlet Planlama Teşkilatında çalışmış oranın başında da bulunmuştu. 1980 yılında Süleyman Demirel hükümeti tarafından başbakanlık müsteşarlığına getirilmiş ve o görevde başarılı bulunduğu için MGK tarafından da görevine devam ettirilmişti son yılların ekonomik kararlarının hepsinin altında onun imzası vardı..

Aldığı 24 ocak 1980 tarihli kararları da daha önceki bölümde yazmıştım. O kararlar da Türk ekonomisini tam olarak düzlüğe çıkarmasa bile, ekonomi düzeninde bir hayli mesafe alınmıştı. MGK tarafından iş başında tutulmasının sebebi de buydu.

Özal devlet görevleri sırasında tanıdığı eski arkadaşlarını partisinde görevlendirdi ve bu kadroyu özel sektörden tanıdığı kişilerle de takviye etti. Seçime giren partiler arasında iktidara hazırlıklı olan ve ne yaptığını

bilen tek parti de ANAP idi. İlk bakışta pek de böyle görünmüyordu ama işin aslı tam olarak böyleydi.

Anap ın en büyük iddiası da dört eğilimi birleştirip aynı çatıda politika yaptırmak oldu bu düşünce o zamana kadar kitle partilerinin hiçbirinde uygulanmamıştı.

Dört eğilim dedikleri de AP,CHP,MHP ve MSP zihniyetiydi.

Bir müddet bunda başarılı da oldular bizim arkadaşlarımızdan da ANAP içinde politika yapanlar oldu,zaten ortada MHP yok gibiydi. Vardık, kağıt üzerinde vardık ama darmadağınık olmuştuk. Zaten başta liderimiz olmak üzere kadrolarımızın epeyce bir kısmı zindanlardaydı, hepimizde de yılgınlık ve ihtilalciler karşı da öfke vardı. Bu öfke içimizde hala mevcuttur ve o öfkeyi içimizden hiç atamamışızdır.

Halk ise adeta siyaseti unutmuş gibiydi.

Siyasete ara verilmesinden ancak üç sene geçmişti ama durum maalesef böyleydi. Bizim Milletçe çok unutkan olduğumuzu da görmekteyim. Siyasetçilerin adları bile bilinmiyordu tabii partilerin adlarını da pek bilen yoktu. Bu balık hafızalılık toplumumuzun bugün de belirgin özelliklerinden değil midir?

O günlerin gazetelerinden birkaç anekdot vereyim isterseniz.

Muhabirler halk arasında dolaşmakta ve halka siyasi partilerin ve liderlerinin adlarını sormaktadırlar aldıkları cevaplar da şöyledir.

– Ana demokrasi partisi,başkanı da Turgut Özalp paşa !

– Halk partisi başkanı Nejat Calp

Vaziyet aynen böyleydi. İnsanlar siyasilerinin adını bile bilmiyorlardı, adını bildikleri de ya yasaklı ya da zindanlardaydı. Zaten yöneticilerin ve onların rejiminin istediği de buydu. İlgisiz, siyasetle uğraşmayan ve ülke meselelerine duyarsız bir halk.

Bundan önceki yıllarda memleket meselelerine ilgi duymuşlar da ne olmuştu sanki ? Sonuçda birbirlerini öldürmemişler miydi. Büyüklerimiz ne güne duruyordu,onlar halkın adına düşünürlerdi nasıl olsa !. Üç aşağı beş yukarı düşünceleri bu merkezdeydi.

Bunun için apolitik bir toplum yapısı inşa ettiler ve apolitik bir nesil yetiştirdiler bunun sonuçlarını da son bölümde irdeleyeceğiz.

Demokrasinin ve siyasetin emeklemekte olduğu 1983 yılında milli duygularımıza tavan yaptıran olaylar da Bulgaristan dan geldi.

20 yıl içinde Bulgaristan da Türklerin çoğunluk olacağını fark eden Komünist diktatör Todor Jivkov yönetimi Türklere büyük baskılar uygulamaya başladı.

İşe Türk adlarını Bulgar adlarıyla değiştirmekle başladılar. Yüzlerce yıllık camilerimiz yıkıldı hatta Türk mezarlarının taşları dahi tahrip edildi. Bulgaristan da Türklerin hiç yaşamadığını ve oradaki Türklerin aslında Türkleştirilmiş Bulgarlar olduğunu iddia etmekteydiler.

Yüzlerce yıldır arada yaşayan müslüman ve Türk varlığı komünist diktatör tarafından resmen inkar edilmekteydi. Jivkov rejimi milyonlarca vatandaşı yok saymaktaydı.

Halbuki hepimiz bilmekteyiz ki Bulgaristan devletinin kurulduğu yıllarda Bulgaristan'da Türk nüfus çoğunluktaaydı. Ve yine bilinmelidir ki Türkiye'de ataları Balkan ülkelerinde yaşamış olan en az yirmi milyon insanımız vardır.

Balkan harbinden bu yana da bir asır bile geçmemiştir.

Dünya rekortmeni Türk haltercinin adını da Naum Şalamanov yaptılar.

İşte Naim Süleymanoğlu bunun için Bulgaristan dan Türkiye'ye kaçtı. Onu Avustralya'daki dünya halter şampiyonası sırasında Türkiye'ye kaçıran da bizim oradaki ülküdaşlarımızdı.

Aslında Bulgarların kendileri de sonradan hristiyan olmuş ve bu şekilde Slavlaşmışlardı. O kadar Slavlaşmışlardı ki Bulgar tarihindeki mitolojik kahramanları "Asparuh" un adını dahi Asparuhov yapmışlardı.

Bulgaristan da Türklere uygulanan zulüm Türkiye'de de çok büyük infial yaratmıştı.

O ortamda yürüyüş ve miting yapıldı. Aksaray'dan Saraçhane'ye kadar yürünerek Saraçhane de miting yapıldı.

Mitingde takriben 70 bin kişi vardı.

– Katil Jivkov

– Ahmetler Mehmetler İvan olamaz

– Ayşeler Fatmalar Sonya olamaz

– Ya Allah Bismillah Allahüekber ! nidalarıyla yürüyüşe kalktık.

Türkiye'nin gerçeklerinden habersiz olan basın da orada atılan “Ya Allah Bismillah Allahüekber” sloganını bile ANAP içindeki dört eğilimin birbiri ile çatışması olarak yorumladı.

O sloganın aslında Niyazi Yıldırım Gençosmanoğlu' nun “Malazgirt Marşı”nın nakaratları olduğundan haberleri bile yoktu bunlara da “Türk basını” demektiydi ama onlar kendi insanlarını dahi tanıamaktaydılar.

O yürüyüşte birbirimizi bulmuştuk sadece birbirimizi bulmakla kalmamış aynı zamanda kendi kimliğimize de yeniden kavuşmuştuk adeta. Tekrarladığımız sloganlarda sadece Bulgar diktatörü Jivkov'a duyduğumuz açık nefret değil bizim diktatörümüze duyduğumuz beynimizdeki nefret de vardı.

O mitingde yok edilemediğimizi ve edilemeyeceğimizi de bizzat gördük.

İşte bu ortamda 1983 seçimleri yapıldı.

Toplumdaki genel kanaat MDP nin bir şekilde iktidar olacağıydı.

MDP genel başkanı Sunalp paşa da kendisine çok güvenmekteydi, kendisinin illa ki başbakan olacağı, bunun için tayin edildiği, seçimlerin de formaliteden ibaret olduğunu “açıkça söylemese de “hissettirecek” şekilde konuşmalar da yapıyordu ve partisinin iktidar olacağından da emin havası veriyordu.

Bence samimi düşünceleri de bu yöndeydi. Yakın çevresi de Sunalp’e bu noktada gaz vermekteydi, yani kendi kendilerini kandırıyorlardı.

İşte tam da burada ve seçimlerden önceki gece Kenan Evren Paşa televizyonda bir konuşma yaptı ve halkı “Milli Güvenlik konseyi ile uyumlu çalışacak olanlara oy vermeye “çağırırdı.

Evren Paşa’nın o konuşmasının gerçek düşünceleri mi yoksa ANAP’ın iktidara getirilmesi için yapılan bir manipstasyon mu olduğu bugün bile açıklığa kavuşmamış bir konudur. Benim şahsi fikrim ise bunun Evren Paşanın gerçek fikri de olabileceği ama bir manipstasyon ise o konuşmayı kimin hazırlayıp Evren ’e okuması için verdiğinin önemli olduğudur ve manipstasyon olması da kuvvetle muhtemeldir ama manipstasyonu yapanlar kimlerdir işte o bilinmemektedir.

Seçmen ise bu çağırışı kendi iradesine müdahale olarak algıladı ve oylarıyla ANAP ’ı iktidar yaptı. Kenan Evren halkta büyük tepki yaratmıştı.

ANAP %45. 14 oyla 211 milletvekili,

HP %30. 46 oyla 117 milletvekili

MDP %23. 27 oyla 71 milletvekili çıkarmış devletin partisi olarak iktidar olacağı zannedilen MDP ancak üçüncü parti olabilmişti.

Artık Özal devri başlamıştı. Özal iktidara gelmeden önce özelleştirme vaatlerinde bulunmuştu. Necdet Calp’ın aldığı oyların sebebi özelleştirmeye karşı çıkışıydı. Özal’ın oy almasının sebebi de tam tersine özelleştirme vaad etmesiydi.

ANAP ın birinci parti olmasının sebebi vatandaşın ihtilalcilere koyduğu tepki ile de açıklanabilmektedir ama. HP nin ikinci sırada seçimden çıkacağı hiç de tahmin edilebilecek bir sonuç değildi. Sonuçta HP de Türkiye’deki sol oyların neredeyse tamamını alarak büyük bir başarı yakalayabilmişti.

Özal iş başına gelir gelmez ilk iş olarak dövize serbestlik getirdi. Yeni nesiller bilmezler,eskiden cebinde on dolar bulunan vatandaş bile döviz kaçakçısı,bir paket yabancı sigara bulunan da sigara kaçakçısı muamelesi görmekteydi. Yabancı içkiler ve sigaralar Tekel'in bandrolüyle satılmak kaydıyla serbest bırakıldı.

Özal dış ticaretin gelişmesi için ihracat seferberliği başlattı ve başarılı da oldu. İhracat ve dolayısıyla üretim de kelimenin tam anlamıyla patladı. İhracatçılara ihracatı bizzat kendi öğretmişti.

Ama ihracat patlamasının yan etkileri de vardı tabii ki

Hayali ihracat'dı onun adı da.

Kolilerin içine kırpıntılar dolduruluyor ve sözde kumaş ihraç ediliyordu.

Bu yolla ihracat parası adı altında kara para aklandığı gibi,ihracata taranan vergi iadeleri alınarak devletin hazinesi de soyuluyordu. Sonuçta gülün de dikenı vardı tabii.

Ama Özal'ın kendisi başlı başına fenomendi.

Yanına iş adamlarını toplar,uçağıyla dış gezilere götürür bütün dünyayı tanımlarını ister ve onlara bütün dünyayı tanıttırdı da. Yukarda da yazdığım gibi ihracatı da bu dış geziler yoluyla öğretmekteydi. Ondan önceki Başbakanların dış gezilerinde bu şekilde bir uygulama görülmemişti. Aslında olağanın dışında bir başbakandı Özal. Bu şekilde Türk iş hayatının kabuğunu kırmasını ve dünyaya açılmasını da sağlamıştı.

İş hayatını çok iyi tanırdı ama aynı ölçüde dış siyaseti ve stratejiyi bildiği de söylenemezdi. Yanılmadıysam 1987 yılındaydı,Pkk köy baskınlarından birinde bir köyde çocuk ve kadın demeden ve hatta beşikteki bebeklere kadar 30 küsur insanı katlettiğinde "Bunlar eşkiyanın son çırpınışlarıdır" demişti. (Yanılmıyorsa Hakkari'de Taşdelen köyüydü basılan).

Gayet tabii ki bir kimsenin aynı anda her şeyi bilmesi de düşünülemezdi. Ayrıca yaz tatili sırasında bir Jandarma karakolunu ayağında şortla denetlemesi de ilk defa görülmüş bir şeydi. Protokol kurallarını bazen önemsemezdi de.

Aradan geçen yıllardan sonra geldiğimiz nokta da Özal' ın milli meselelerde fazla donanımlı olmadığı izlenimini verdiğidir. Basın ile sohbetlerinin birinde de muhabirler memurların az ücret aldıklarından

yakındığı zaman onlara “Benim memurum işini bilir “cevabını vermişti,işini bilen memurların Türkiye’yi getirdiği nokta da ortadadır.

Bir de köşe dönücülük denen kısa yoldan zengin olma sevdası vardır ki o sevdada Özal döneminin hastalıklarındandı. Artık “ne yap yap köşeyi dön” düşüncesi egemen olmaya başlamış ve idealist düşünceler yavaş yavaş gündemden kalkmaya yüz tutmuştu. Gerçi ben ve benim gibi düşünen ve imalattan kalkmış olan idealistler hala mevcut ama bu devirde bizim gibilere de tarih öncesi yaratık gözüyle bakmaktadırlar.

Her ne olursa olsun,anlayışlar nereye giderse gitsin ben ve benim düşüncemde olan idealistler idealist olmaktan vazgeçmeyeceğiz. İnadına da olsa idealist kalacağız.

Hemen burada belirtmeliyim ki bu bölümde ANAP dan etraflıca bahsetmemin bir tek sebebi vardır. O sebep de Anap ın 12 Eylül 1980 rejiminin ürünü olmasıyla beraber, 12 Eylül ün Türk toplumunda yarattığı travmanın etkilerinin bugünlere kadar gelebilmesidir.

İkibinli yıllarda ANAP etkisini kaybederek küçülmüştür ama o zihniyetin getirdiği şartlar ve anlayışlar bugün hala etkilidir.

Köşe dönücülük denen anlayış beraberinde kolay para kazanmayı ve tabiatıyla sonradan görmeliği de getirdi. Bu zihniyettekilerin o zamanki modası da evlerinin baş köşesine bir Osmanlı Paşasının resmini asmak ve misafirlerine “İşte Paşa dedemizin resmi” diye göstermekti her şey başkalarına hava basmak içindi. Hayat da başkaları için yaşanmaktaydı sanki.

Artık yabancı marka her şey,yabancı meyvalar,yabancı peynirler bile getiriliyordu,bizim beyaz peynirimize benzeyen fakat kireç gibi yağsız olan Danimarka beyaz peyniri bile “Feta Cheese” adıyla şarküterilerde satılmaktaydı.

Ama şarküterinin “Domuz kasabı” demek olduğunu da ülkede kimse bilmiyordu. Hoş bilseler de umurlarında olmazdı zaten.

Siyasette de mevcut olan son idealistler de tasfiye edildiler ama tasfiye olmayıp,“köşe dönücülüğe” ayak uyduranların sayısı da azımsanmayacak kadardı. Onlar da bütün köşeleri döndüler zaten.

Yaşananlar ise bir devrin başlayıp diğerinin bittiğini işaret etmekteydi ama,devrim miydi toplumsal cinnet miydi o an için belli değildi.

Benim yirmi küsür yıl sonra yaptığım değerlendirme ise toplumsal cinnet olduğu yönündeydi. Ve maalesef ki kültürel ve ahlaki değerlerimizin bazılarını da kaybetmekteydik. Bunları da yıllar sonra anlayabildik zaten.

Her şey de kötüye gitmiyordu tabii. Daha doğrusu iyi ile kötü de atbaşı yanyana gitmekteydi.

İstanbulda ANAP ın belediye başkanı Dalan vardı ve 1984 yerel seçiminde başkanlığı kazanmıştı. İstanbul için radikal çözümler tasarlamış ve tasarlamakla kalmamış uygulamaya da koymuştu.

Bunların en ünlüsü Haliç idi.

“Gözlerim gibi masmavi yapacağım” dediği Haliç’i temizlemek için Haliç sahilindeki binaların çoğunu yıktırtmış ve kanalizasyon kolektörlerinin inşasına da başlamıştı. Yıkılan binaların içerisinde Sebze ve meyve hali,mezbahe,ve bir sürü tersane ve depolar da vardı. Dünyanın her yerinde şehirler yapıldıkça güzelleşirlerdi,oysa

İstanbul yapıldıkça değil yıkıldıkça güzelleşmekteydi.

Ayrıca Aksaray dan başlayıp Havaalanına kadar giden İstanbulun ilk metrosu ile Esenler Otogarı ve İstanbul’un yeni hali ve İstanbul’un ilk deniz otobüsleri de o eserlerin arasındaydı.

ANAP içerisinde çalışan çok sayıda eski MHP li de vardı. Bunların içerisindeki bazı arkadaşlarımız sonradan MHP ye geri döndüler ama bazıları parti parti gezerek bütün inandırıcılıklarını yitirdiler.

ANAP 12 eylül 1980 öncesindeki partilerden dördünden (AP,CHP,MSP ve MHP)kişileri bir araya getirmiş ve onların tamamından oluşmaktaydı. Bu politikalarına “Dört eğilimi bir araya getirmek” diyorlardı. ANAP ın sembolü arı idi ve bu sembol de Özal ın mezun olduğu İTÜ nün de rozetinde vardı aynı zamanda.

ANAP ın kendine mahsus bir de selamı vardı. Kollar yukarı kaldırılarak aynı zamanda eller de birbirine kavuşmaktaydı. Bunun anlamının aynı zamanda dört eğilimi birleştirmek olduğu da ifade edilmekteydi.

Bu şekilde politika yapmak pek de görülmemişti. Evet ANAP kitle partisiydi ama bu dört eğilim dedikleri de birbirine taban tabana zıttı. Bu dört eğilimin nasıl bir araya geldiği ve daha da önemlisi nasıl bir arada tutulacağı da ayrı soru işaretlerini taşımaktaydı. Bu dört eğilimi

1987 tarihine kadar yan yana tutmayı başarabildiler. Ne de olsa iktidar-daydılar ve iktidar da etkili bir yapıstırıcıydı.

1987 yılında eski siyasetçilerin siyasi yasakları kaldırıldıktan sonra dört eğilim, dolayısıyla ANAP da çözülmeye başladı.

Her neyse yine dört eğilime geri dönelim.

ANAP bu dört eğilime mensup kişilerden bir çoğunu yanyana tutabilmekteydi ve bunun sırrı da ANAP 'ın olağanüstü ve anti demokratik şartlarda bir kurulmuş bir parti olmasında da gizliydi.

Yaşar Okuyan, Namık Kemal Zeybek, Cemil Çiçek,Mehmet Keçeciler,Korkut Özal ve Abdülkadir Aksu yanyana idiler. Hepinizin de bildiği gibi bu kişilerin bazıları şimdi AKP de politika yapmaktadırlar. Bazılarının da politik hayatları kendi hataları sonucunda bitmiş veya bitme noktasına gelmiştir.

Devlet ve siyaset adamları parti değiştirmeye başladıkları zaman profesyonel politikacı olmuşlar demektir. Ama üst üste birkaç parti arasında zikzak yapanlar da vardır onlar da İstanbul takımlarında futbol oynarken başarılı olamayıp ikinci lige transfer olan ve orada kulüp kulüp gezen futbolcu eskilerine benzerler. Veya sanat hayatının sonunda pavyonlara kadar düşmüş eski sanatçılar gibi de düşünebilirsiniz. İki örneğin arasında pek de fark yoktur.

Politikacılar parti değiştirdikçe inandırıcılıklarından biraz daha kaybederler,hele de birkaç partinin kapısını çalanlar var ya onlara artık kimse de inanmayacaktır. Bunlara ait ismen örnek vermeyeceğim zaten kendiniz de bilirsiniz onları.

ANAP bizim 12 eylül öncesi MHP de yaptığımız anlamda politika yapmıyordu. Artık siyasi ilişkiler rant ekonomilerine göre düzenlenmeye başlamıştı. Bunun açık örnekleri de belediyelerde yaşanmaktaydı.

Aradan geçen yirmibeş yıldan sonra rant ekonomisinin bugün geldiği boyut açıkça ortadadır.

Bugünkü durumu son bölümde anlatacağım. Ancak,bu gün geldiğimiz noktanın nerelere dayandığını anlatmak için ANAP ı ve 12 eylül dönemini anlatmak gereğini hissettim.

Devr-i Özal'da öne çıkan bazı kişiler ve gruplar vardı.

Bunların başında da iş bitiricilik zihniyeti ve tabii ki iş bitiriciler vardı.

Bugünün genç nesilleri pek bilmez onun için biraz anlatayım.

İş bitiricilik devlet bürokrasında ve belediyelerde iş takipçiliği demekti ve bu işler de bedavaya yapılmaz, bu iş mukabilinde komisyonlar alınır ve tabii ki işi yapan bürokratların paylarına düşenler de verilirdi. Bu işleri yapanlara da iş bitirici denilirdi.

İş takibi amacıyla bilhassa Ankara’da ve İstanbul’da bürolar açılırdı, sadece bu işten geçinenler de vardı. Bu iş bitiren kişiler o zamanın paralarıyla büyük miktarda paralar da kazanmaktaydılar. Bu gün de devam eden bu anlayış şüphesiz ki Özal devrinde başlamamıştı, daha önceleri de vardı ama, Özal devrinde ivme kazanması da su götürmez bir gerçektir.

Türkiyedeki tasarruf mevduatının önemli bir kısmının bankaların Ankara’daki şubelerinde toplanmasının sebebi de iş bitirici zihniyet değil midir?

İş bitiriciler arasında da bir zamanlar bizim yanımızda olan ve bizden ayrılan eski ülkücüler de vardı hatta bunlardan bazıları bir noktadan sonra partiler arasında dolaşmaya da başlamışlardı. O gibi kişiler arasında da bugün AKP de politika yapanlar bulunmaktadır.

O zamanın gazetecileri ve bilhassa gazete patronları da nitelik değiştirmeye başlamıştı. Gerçek gazeteciler artık gazetelerin patron koltuklarından da köşe yazarlıklarından da kaybolmaya yüz tutmuşlardı.

Gazeteler holding sahipleri tarafından satın alınmaya ve patronlarının ticari menfaatleri doğrultusunda yayın yapmaya başlamıştı. Gazetelerin yazarları da değişmeye başlamıştı. Artık onların yazarlık etiketleri de vardı ama yaptıkları işin çoğunluğu iş bitiricilik olmaya başlamıştı. Bunların bazıları da solcu eskileriydi, onlara da liboş denmekteydi.

Medya tetikçiliği o kadar ileri gitmişti her türlü bel altı vuruşlarını ve hatta seks kasetleriyle şantajı da açıkça kullanmaktaydı.

Bunların bütün örnekleri bugün ortada durmaktadır. Bunların iki binli yıllardaki versiyonları da başka efendilere hizmet etmektedirler.

Malum, iktidardır bu seçimlerle değişmektedir aynı zamanda. Giden efendilerin yerine her zaman başka efendiler gelmektedir.

Unutmadan bir de “Papatyalar” vardı.

Onlar da ANAP iktidarının yöneticilerinin eşleri olan veya ANAP ın kadın kollarına mensup olan bayanlardı. Onlar da iktidarın nimetlerin-

den istifade ederler ve eşlerinin de iktidarın nimetlerinden sebeplenmesi için ellerinden gelen çabayı gösterirlerdi. Devir “Allah ömürler versin” devriydi ve dalkavukluk da üst düzeydeydi tabiatıyla.

Adeta yeni bir Lale devri yaşanmaktaydı.

O günün papatyalarının bugünkülerden biraz daha farkları vardı, onlar yerlere kadar uzanan elbiseler giymezlerdi, saçlarının bir teli görünürse cehennemde yanacaklarına da asla inanmazlardı. Şimdikiler gibi şerbet içmezler yerine şampanya içerlerdi. Ama mücevherat ve giyim kuşam düşkünlükleri birbirine benziyordu.

Lale devrinin tabii sonucu da birilerinin devlet eliyle zenginleşmesiydi.

Zamanla bu yol Türkiye siyasetinin temel anlayışı da olacaktı. Devletin imkanlarının yağmalanmasıydı bunun adı da. Bu noktada söylemek istediğim bir şey daha var. 12 eylül 1980 den sonra gelen yıllarda uygulanan borçlanma politikalarının da bir tek sonucu vardır ;O sonuç da borçlanma politikalarının sürekli kriz üreterek ülkenin ekonomisinin İMF kontrolüne girmesi ve geleceğimizin de bu şekilde ipotek altına alınmasıdır. Bu ipoteğin bedelini ödeyecek olan da bizden sonra gelen nesil yani bizim çocuklarımız olacaktır.

12 Eylül ün sonuçları :

Bunların bir kısmını yukarda da yazmıştım ama bütün sonuçları bir arada yazmam gerektiğini de hissettim.

Siyaset anlayışının ve siyasi alışkanlıkların değişmesi 12 eylül ihtilalinin yarattığı travmalardan ve tabii ki 12 eylül ün sonuçlarından ilkidir.

Siyaset metotlarının değişikliğinin ilk örneği de yağma ekonomisidir.

Burada devletin imkanları siyasetçiler eliyle dağıtmakta ve bunun sonucu da oy olarak siyasetçiye geri dönmektedir. Bu yağmanın örnekleri o kadar fazladır ki yazmakla veya anlatmakla da bitmemektedir.

Yağmanın anahtarı da belediyeler vasıtasıyla sağlanan rantlardır. İmar planı değişiklikleriyle yeni rant alanları ortaya çıkarılmakta ve birilerinin devlet eliyle zengin edilmesi sağlanmaktadır. Ortaya çıkarılan rant olağanüstü miktarlardadır.

Bir başka yol ise (ki bu en klasik yoldur) ihalelerde partililer alenen kayırılmakta ve ihaleden sağlanan gelirler de siyasetçilerle ihaleyi alanlar arasında bölüşülmektedir.

Yağmanın en ilginç ise en fakirler tarafından yapılandır.

Şehirlerimizin varoşlarında hazine arazilerinin (veya şahıs arazileri de olabilir) yağmalanmasıdır. Bu yağmanın adı da gecekondulaşmadır.

Yapılan gecekonduılara belediyeler eliyle ve hatta diğer devlet kuruluşları eliyle her türlü devlet hizmetleri götürülmekte ve adeta yağma ödüllendirilmektedir. Ama şehirlerin eski kesimlerindeki insanlar ise aynı belediye veya devlet kuruluşları tarafından cezalandırılmakta ve eskiyen evlerine tam tabiriyle “çivi çakmalarına bile” izin verilmemektedir.

Bir müddet sonra devlet eliyle imar afları çıkarılmakla beraber o gecekondu yapı-satıcı müteahhitler tarafından beşer onar katlı apartmanlara dönüştürülmektedir. El çabukluğu ile birkaç yıl içinde bir gecekondu beş daireye dönüşüvermektedir.

Yağmaya bakar mısınız?

İşin tuhafı gecekondu yağmacıları partilerin alt kademelerindedir ama partilerin üst kademelerinde de ihale rantlarını bölüşenler vardır.

12 eylül ün yarattığı siyasi travmanın ekonomide yarattığı en büyük çarpıklık işte buradadır.

Tabiidir ki 12 eylül 1980 den önce de siyasette yolsuzluklar ve çarpıklıklar vardı. Ama siyasette idealist kişiler de vardı. Bunlar 12 eylül den sonra neredeyse tedavülden kalktılar ve siyaset yapma alışkanlıkları büyük oranda bozuldu.

Yani siyaset iyice batağa bulaştı.

12 eylül’ün yarattığı rahatsızlıklardan bir diğeri de vurdumduymazlık ve umursamazlıktır. Bunun nasıl ve hangi vasıtalarla sağlandığını da son bölümde açıklayacağım.

Nasıl olup da önemli bir kesimi idealistlerden oluşan Türk toplumu balık hafızalı ilgisizlere döndü?. Aslında bu konu da sosyologların incelemeleri gereken ve üzerinde ciltler dolusu kitap yazılabilecek olan önemli bir konudur.

Adam sendecilik denen ve bizim toplumumuzda zaten var olan

hastalık 12 eylllden sonra iyice açığa çıktı ve kronikleşti. Peki bu nasıl olmuştu biraz da onu inceleyelim. 12 eyllcler insanların birbiriyle kavga etmesinin sebebinin insanların siyasetle fazla uğraşmaları olduğunu zannediyorlardı. Onun için de yaptıkları ilk iş siyaseti ve siyasi partileri devreden çıkarmak olmuştu.

Onlar da tıpkı Salazar' ın ülkesini idare ettiği  F (Futbol,Fiesta ve Fado) gibi yöntemler icat etmeye kalktılar. Bunun için pek fazla şey yapmaları da gerekmeyecekti. Futbol zaten bizim halkımızın ilgi alanları arasında en önde ydi. Ülkede kavga gürültü bitip de sokaklar sessizliğe kavuşunca genç nesiller de karşı cinsi hatırladılar (zaten hiç unutmamışlardı ki).

Bunun arkasından da Türk usul fiesta gelmekte gecikmedi tabii. Ortalık vur patlasın-al oynasın gidiyordu. Bodrum geceleri de tam bu anda meydana çıkmaya başlamıştı. Bol alkol eşliğinde ve "sanki mecburmuş gibi" herkes göbek atıyordu. Bir gecede gerilimden sessizliğe kavuşmanın doğal sonuçlarıydı aslında yaşananlar.

Ama birileri de hala zindanlarda işkenceler altında inim inim inletilmekte ve zalimler eliyle ldrlmekteydi. İçerisi ve dışarısı bu kadar da farklıydı. Bütün bunlar yaşanırken ve siyaset de devrede değilken ülkenin sorunlarına duyarlı olma alışkanlığı da kayboluvermişti. 12 eyllclerin yapmak istedikleri de buydu zaten.

Onlar değil miydi yönetenler, milletin nesine gerekti memleketi düşünmek,konseycilerimiz bizim yerimize düşünmüyorlar mıydı sanki?.

Milletimizin de kolayına geldi herhalde adeta hafızamızı bile orada kaybedivermiştik.

Bu arada hemen belirtmeliyim ki benim gibi düşünenler ve henüz hafızalarını kaybetmeyenler de vardı. Yukarda yaptığım analizlerde onları da tenzih ederim. Ama ne yazık ki epey bir çoğunluk ilgisini kaybederek balık hafızalı olmuştu,geri kalanların oranı da Anayasa oylamasında hayır diyenler kadardı ancak.

Zamanla o hafızaların bir kısmı yeniden geri geldi ama halen dahi balık hafızalılar toplumumuzda çoğunluktadır maalesef.

Ama toplumda esas tahribat milli eğitim alanında oldu. Bugün fiilen iflas etmiş olan ve dershanelere ihale edilen milli eğitimi sistemimizin

“daha doğrusu sistemsizliğimizin” sebebi de 12 eylül zihniyeti ve onun ürünü olan Özalizm dir.

Bizim Cumhuriyetimiz Anayasamızda yazdığı gibi Demokratik, laik ve sosyal bir hukuk devletidir.

Yani sosyal devlettir.

Sosyal devletin anlamı da milli eğitim ve sağlık gibi hizmetlerin ücretsiz olmasıdır. Sosyal devlet anlayışında eğitim konusunda fırsat eşitliği sağlanması ön plandadır. Turgut Özal zihniyetinde kişilerin yani daha açık ifadeyle liberal -kapitalist düşünce sahiplerinin dediği ise “Bunlar bir hizmettir bunları alanlar da karşılığını öderler” dir.

Yani bu görüşe göre eğitimi alan parasını da ödemelidir. Bu kafanın sağlık politikaları da aynen böyledir, biraz sonra ona da değineceğim.

Hizmeti alanın parasını ödemesi demek aynı zamanda parası olmayanın eğitim ve sağlık hizmetlerinden de yararlanamaması anlamı taşımaktadır.

Yani parası olmayan okumayacak, parası olmayan yaşamayacaktır, bedelini ödemeyene hayat hakkı yoktur. Bu anlayış anayasamızın ve kanunlarımızın açıkça çiğnenmesi demektir. Onun için bunları açıkça dillendirmemektedirler ama yapılan uygulamalar sonucunda devlet okullarının ve hastanelerinin durumu da ortadadır.

Okullara kayıt için sakın para ödemeyiniz, alan okul müdürlerini de bize bildiriniz demektedirler ama Okullara ödeneklerini de tam olarak vermemekte ve okul yönetimlerini aile birlikleri ile beraberce para toplamak zorunda bırakmaktadırlar.

Tam bir “tavşana kaç, taziye tut” politikasıdır bu uygulama.

Devlet okullarında eğitim kalabalık sınıflarda ve yalap şap verilirken özel okullarda çok daha iyi şartlarda eğitim verilmektedir. Aradaki eğitim farkını kapatmak için de dershanelerimiz iş başındadırlar.

Tabii ki veliler dershane parasını verebilirse.

Dershaneye para veremeyenler de eğitime dürbünün ters tarafından baktırılmaktadır. Yani fakirlerin çocuklarını okutabilmelerinin yolu da “fakir çocuklar eğer süper zekalı değillerse” kapatılmaktadır.

Paralı insanların çocuklarının ise önü daima açık olmaktadır onlar iyi okullarda ve iyi üniversitelerde okuyabilmektedirler. Orta öğretim

okullarının yani liselerin ve teknik liselerin eğitim seviyelerinin aralarında da dağlar kadar fark vardır.

Anadolu Liseleri öğrencilerinin ÖSS de başarı oranları yüzde 60 ile 80 arasında olurken bu oran düz lise de denen genel liselerde yüzde birlere kadar düşmektedir. Bu şartlar altında okuyan öğrencilerin de geleceğe ümitle bakabilmeleri de çok ama çok zordur.

Şimdi o farkı da kapattılar, düz liselerin adlarını “Anadolu Lisesi’ne” dönüştürdüler ve böylece aradaki fark da kapanıverdi !!!

Komik ama böyle yapıldı.

Geleceğe ümitle bakamayan çocuklar da çoğunlukla boş vermişler arasına katılmakta ve yeni ilgisizler oluşmaktadır. Niye ülkenin sorunlarına ilgi duysunlar ki ? Sistem onlara ne kadar ilgi göstermiş ne kadar ellerinden tutmuştur ki ?

Aslında şunu da düşünüyorum bu çocukların içinde yaşadıkları şartlarda devlete ve millete düşman olmamalarına da şükretmeliyiz. Bence onun sebebi de Türkiye’deki geleneksel aile yapısının sağlamlığıdır.

İşte birbirinin sebebini ve sonucunu oluşturan politikalar böyle oluşmaktadır yani tavuğun mu yumurtadan, yumurtanın mı tavuktan çıktığı da belli olmamaktadır.

Haydi gelin bunun adını da siz koyun.

Şimdi mevcut olan bu eşitsizlik otuz yıl önce, kırk yıl önce de vardı diyebilirsiniz. Evet o zamanlar da eşitsizlik vardı ama aradaki farklar şimdiki gibi uçurumlar düzeyinde değildi.

Otuz yıl öncesiyle arada değişmeyen bir şey de var tabii o da sistemin ezberciliğe dayanmasıydı. Özal’ın sözlerinden birini daha, onun anlayışını göstermesi için burada söyleyeceğim. “Bizim halkımız devlete baba der ve sırtını devlete yaslar ama modern devlet baba değildir, biz devleti baba olmaktan çıkaracağız”

Tam olarak aynı olmasa da denen buydu.

Hastalara tedaviden önce para sorulması o yıllardan önce görülmüş duyulmuş şey değildi. Diyordlardı ya “hizmeti alan bedelini öder”

Peki ödeyemezseniz ne olacaktı.

Ölüp gidecektiniz tabii ki ama ölmek de bedava değildi mezar yerleri de ateş pahasıydı büyük şehirlerde. Her gün gazetelerde görmeye artık alıştığımız”hastane hastane dolaşırken ölenlerin haberleri”şimdi olağan sayılmaktadır ama 12 eylül öncesinde böyle şeyler çok az görülmekteydi.

Sosyal devlet ilkesinin çiğnenip yerine dünyada uygulaması fazla olmayan “vahşi kapitalist “mantığın yerleşmesi 12 eylül’ün ve onun ürünü olan Özalizmin eseridir ve eğitim ve sağlık alanlarında da zirvesine ulaşmıştır.

Bugün geldiğimiz nokta daha da farklıdır. Artık sosyal devlet sadaka devletine dönüşmüştür ve devlet eliyle ve devlet imkanlarıyla verilen sadakalar da oy olarak iktidarlara geri dönmektedir Bunun açık örnekleri de tabak gibi önümüzde durmaktadır. Ama esas mesele bu da değildi. Esas mesele borçlanarak kalkınmaktaydı. Peki bu şekilde kalkınma sağlanabilir miydi?

Tabii ki bu şekilde de büyüme ve kalkınma sağlanabilmekteydi,ama bu büyüme hormonlu olması bakımından ve milli ekonomimiz açısından kanserojen etkileri de beraberinde getirmekteydi. Daha açık ifade etmek gerekirse para alan emir de almaktaydı. Başka türlü olması da düşünülemezdi zaten.

Ağır dış borç yüklerinin dış politikaya ve milli savunmaya da çok ağır etkileri vardır. Bu etkiler de çok ağır bedellerdir. Ekonominiz borç yükü altına alındığı zaman geleceğiniz de ipotek altına alınmış demektir.

Bu şartlar altında en hassas konularda bile milli menfaatlerinize uygun kararlar veremezsiniz. Artık sizin çiftçinizin tarlasına ne ekeceğine de hangi maddeyi ne kadar üreteceğinize de onlar karar vermekte ve bu konularda sizin meclisinize kanun dayatmaları yapmayı da kendilerine hak olarak görmektedirler. 2001 krizinde İMF bunu alenen yaptı.

Osmanlı’da bunu Düyun-u Umumiye yapıyordu, onun görevini de şimdi İMF devralmıştır.

Ama esas suçlu ekonomiyi bilerek kasıtlı olarak veya bilmeyerek beceriksizce yöneterek dış müdahalelere açık şekle getirip batıranlardır.

Tıpkı ticaretteki gibi batan esnafın hiç mi kabahati yoktur.

Yani demek istediğim her yapılamayan işin sorumlusu başkaları değildir onlar ancak sizi yanlış yöne yönettikleri için suçlu olabilirler

ama asıl kabahatli sizsinizdir. Dış borçla sağlanan büyümenin hormonlu büyüme olduğunu yukarda da belirtmiştim. Hormonlu büyümenin getirdiği ipotek dış politikanızı da milli güvenliğinizi de tehdit etmektedir. Artık devletimizi yönetenler milli sınırlarımızı korurken bile okyanusların ötelerinden icazet alma gereğini duymaktadırlar.

Durumun vehametine bakar mısınız. Baktığınız zaman göreceğiniz hal-i pür melalimiz değil midir?Peki bu kıskaktan kurtulmanın yolları yok mudur?Tabii ki vardır. O yol da mal ve hizmet üretimini arttırmaktan geçmektedir. Bunu yapabilmek için öncelikle tarım ve madencilik konularında üretim seferberliğine gitmek gerekmektedir.

Şu anda köylerimiz boşalmakta ve dolayısıyla zirai üretim düşmektedir. Madenlerimizin ise çoğu işletilmemekte ve toprağın altında yatmaktadır. Yani borç ekonomisinden üretim ekonomisine geçmektir esas çözüm.

Tıpkı ticaret hayatında olduğu gibidir durum. Borçla yaşayan tüccar ve esnafın batması nasıl kaçınılmazsa ülkeler için de aynı sonuç kaçınılmazdır. Bu politikalar bizi milli savunma açısından da açığa düşürmektedir. Aynı ekonomi politikalarında olduğu gibi milli savunma alanında da çare üretimden ve milli kaynaklara dönmekten geçmektedir.

Yanlış anlamayı da düzeltmek isterim.

Benim milli kaynaklara dönelim değişim ülkenin dışa kapanmasın anlamını taşımamaktadır. Tam tersine artan üretimi ihracata kanalize etmek suretiyle dışa açılma da hızlanacaktır.

Yabancı sermaye girişine de asla karşı değilim ama tabii ki rant için değil üretim için gelmesi şartıyla. Ülkemizde artacak üretimden yabancı sermayenin de payı artacaktır. Bütün bunları yapabilmek için de önce milli menfaatlerim diyen ve dış ipoteklerden arınmış olan bir dış politika anlayışı da gereklidir.

Bunun adı da haysiyetli dış politikadır.

Yukarda 12 eylül ün sonuçlarını dilimin döndüğü kadarıyla anlatmaya çalıştım. Bu sonuçların bugün devlet ve millet hayatında ne kadar etkili olduğunu herhalde bu satırları okuyan sizler de müşahade etmişsinizdir.

O sonuçlar da hiç parlak değildir.

Ayrıca son bölümde de Türkiye’de son 40 yılda yaşanan değişimlerin de ışığında 12 eylül ün toplum hayatımızda bıraktığı derin izleri ve yaşanan diğer travmaları da ayrıca anlatacağım.

Hemen buraya eklemek istediğim bir şey daha var,o da Türkiye’deki siyasi partilerin yapılaşmalarındaki çarpıklıktır. Demokrasinin kökleştiği ülkelerin siyasi partileri sivil toplum örgütleri,sendikalar veya meslek örgütleri gibi fikri anlamda bir olan kuruluşlara dayanmaktadırlar.

Ülkemizde yıllardır bir türlü kökleşemeyen siyasi partilerimizin kurumlaşamamasında demokrasiye dışardan yapılan müdahaleler kadar siyasetin kendi yapısal bozuklukları da etkilidir. Partilerin kitle tabanları yukarda yazdığım gibi değildir ve sağlam tabanları olmadığı için ve fikri bir temele tam olarak dayanmadığından siyasetiniz çok oynak bir zemine oturmaktadır.

Her seçimde seçmenin başka partiye yüklenmesinin sebebini araştırırken bu hususu da göz ardı edemeyiz. Ayrıca şunu da belirtmeliyim,MHP ideolojik tabana dayandığı için bir türlü asimile edilememektedir ve asla da yok edilemeyecektir.

Bu bölümün sonunda ülkücü hareketin 12 eylül ün sonuçlarından nasıl etkilendiğini de biraz anlatmalıyım. Ancak bu bölümünde anlatmak istediğim 12 eylül dönemi sırasında yaşanan travmalar veya o tavgmaların etkilerinden daha çok 12 eylül dönemi sonrası anlayışların ülkücü hareket üzerinde yarattığı etkileşimlerdir.

Burada Türkiye’de’ki herkesi ve bütün siyasi anlayışları eleştirirken kendimizi de bu eleştirel bakıştan muaf tutmamamız gerektiğini söylemek istiyorum. Kendi öz eleştirimizi yapamadığımız zaman sürekli olarak aynı hataları yapmamız da kaçınılmaz olacaktır.

12 eylül den en çok etkilenen zümre aslında ülkücü camiadır. Bundan kimsenin şüphesi de yoktur. Ama ülkücü profilinde de değişim var mıdır? İşte konu budur.

Evet ülkücü profili de genel anlamda değişmiştir. Geçen bölümlerde kısmen buna değinmiştim. Artık bizim anladığımız anlamda klasik ve idealist kişilerin sayıları azalmıştır. Türkiye genelinde olduğu gibi bizim camiamızda da durum aynıdır maalesef. Bizim camiamızda 30 yıl önce de sert karakterli kişilikler vardı ama bugüne nazaran okuma ve kendini yetiştirme oranı çok daha ilerideydi.

Bizim camiamız o şartlar altında bile fikir üretimi yapabilmekte ve teşkilat mensuplarını eğitebilmektedir. Maalesef ki ülkücü hareket artık fikir üretebilme bakımından geride kalmıştır. İlk tesbitim budur. Ama şunu da hemen ifade edeyim ki fikir üretemeyen sadece teşkilat değildir, camiamız mensupları arasında da bu birikime sahip olan bilgili ve donanımlı insanların oranı çok ama çok azalmıştır. Bilgiye önem vermemek ve tabii ki okumamak bunun nedenidir.

Bu vebal sadece teşkilata yüklenerek kolaycılığa kaçılmamalıdır. Ana sebep Türk insanındaki değişen yapıda aranmalıdır. Yani her düşünen hareketteki gibi biz de bundan nasibimizi aldık. Anlatmak istediğim tam da budur.

Ülküdaşlarımızın çoğunluğu okumamaktadır.

Okumayan insanlardan da sadece bilgisayar başında kopyala-yapıştır yaparak fikir üretmelerini de kimse beklememelidir. Sonuçta donanımlı olmayan kişiler kendi davalarını da anlatamamaktadırlar.

Kendileri bir şey bilmedikleri için anlatacakları hiçbir şey de olamaz zaten. Ana mesele de budur. Şayet kendi fikriyatımıza vakıf değilsen o fikrin geleceğe intikalini de sağlayamayız. O zaman da binlerce şehit ülküdaşımızın eli de iki cihanda yakamızda demektir. Aslında okumamak ve araştırmamak da genel rahatsızlıklardandır ve ülkenin insanların çoğunu da sarmıştır.

Gelecek kuşaklara borcumuz olan şey onları yetiştirmektir. Bu amaçla yeni nesillere okuma alışkanlığı verecek çabaların içinde olmalıyız.

Ama öncelikle bu tip çabalarımızın başlangıç noktası kendi ailelerimiz olmalıdır. Yani öncelikle herkes kendi kapısının önünü süpürmelidir.

Bunları yapmak için bize gerekli olan örnekler bizim önümüzde durmaktadır. Bizim hareketimiz bunu yıllar öncesinden yapmış ve Türkiyede milyonlarca insanı eğitmiştir.

Yani geçmişte yaptıklarımızı hatırlamak ve hatırlamakla kalmayıp uygulamak gereklidir. Kendi içimizde yetişmiş insanlarımızı ve kanaat önderlerimizi çıkarmalıyız. Bütün bu dediklerimizi yapabilmemizin bir de ön şartı vardır.

Bu ön şart da birbirimizi anlamamız ve dinlememiz gereğidir. Biz can kulağı ile birbirimizi dinler isek bu millet de bizleri dinleyecek ve bize inanacaktır. Ancak bize inananlar bizim peşimizden geleceklerdir.

Şimdiki gibi menfaat ve rant temelli siyasetler bir yere kadar olacaktır.

Zaten bu siyasetler imkanları dağıtanların kimliği değıştikçe şekil değıştirmektedir. Bu tip siyasetlerin ilelebet devam etmeyeceğini anlatırken anlatmak istediğim budur.

Bütün bu dediklerimi yapabilmemiz için öncelikle birbirimizi sevmemiz gerekmektedir. Biz bir birimizi sevmez isek kendimizi sevdirmemiz de söz konusu bile olamayacaktır.

Sonuçta Milliyetçilik vatan ve millet sevgisi temelli değil midir?